

Рей Олдридж ИМПЕРАТОРЪТ НА СВЕТА

SPRISIA
ФАНТАСТИКА 055

РЕЙ ОЛДРИДЖ ИМПЕРАТОРЪТ НА СВЕТА

Превод: Васил Велчев

chitanka.info

В свят, в който представата за реалност е невъзможна, а господарите са същества, непознаващи милост и пощада, пътят към свободата е труден и опасен. След като успяват да се измъкне от смъртоносният замисъл, дело на най-красивата жена в света, Руиз Ау и групичката му попадат в сърцето на разбойническият свят.

И отново борба за оцеляване...

Няма изход... Или трябва да се борят в името на злото, или да умрат!

Но има ли гаранция, че дори и тогава, дори и да продадат душите си, Руиз Ау и приятелите му ще запазят живота си.

„Възможно ли е на сакралното изкуство с помощта, или чрез остротата на чувствата и на ума да обуздаеш бързоногите коне?

О, не?

Виж — камъните са опръскани със кръв!“

*Издялано на стълба
на входния портал на
Селадън Уинд, фабулария
в Морекупчина*

ГЛАВА 1

Неочаквано сменилият собственика си въздушен катер се плъзгаше плавно над розовите степи на Суук, подчинявайки се на предварително заложената в компютъра му програма. Насочил се бе към мяркащите се на хоризонта синкави планини.

Руиз Ау не откъсваше погледа си от пулта за управление. Засега всичко вървеше добре. Двигателите работеха, а стрелката на компаса беше застинала неподвижно, показвайки необходимата посока. За щастие устройството за свързка засега не даваше признаци на живот.

Агентът се обърна. Фараонците бяха заспали, изтощени от бурните събития през предишната нощ. Погледът на предводителя на бегълците с удоволствие се задържа върху лицето на Низа. Девојката беше наклонила глава встрани, а кичур от блестящите ѝ черни коси бе попаднал в тъгълчето на сочните чувствени устни. Тримата мъже се бяха свили в подсигурените със защита срещу претоварването кресла. Четвъртият, окован във вериги, се намираше в трюма под палубата. Руиз не беше посмял да махне от него робския нашийник с монтираното взривно устройство — разумът на нещастника не бе устоял на шока от сблъсъка с чуждите цивилизации.

В безгрижния и весел победител започна да се прокрадва студенината на неприятните предчувствия.

Естествено, разстоянието, отделящо бегълците от тяхната собственичка, Кореана Хейкларо, неотклонно се увеличаваше. Обаче доста скоро тя щеше да опита да се свърже с катера, за да си поговори с киборга Мармо или надзирателката Банеса. Руиз просто беше изхвърлил стария пират от кораба, като преди това му изтръгна батерията на захранването. Великанката бе загинала от ръцете на агента при превземането на катера.

Кореана ще побеснее и гневът ѝ ще бъде насочен към главния виновник за случилото се. Противник като нея не бива да се подценява. Руиз помнеше с каква лекота тя умее да се избави от ненужните роби — като фермер, изтръгващ плевели от нивата си.

И все пак положението се беше променило към по-добро. Само преди една нощ той и другарите му по нещастие се задушаваша в трюма, а робският нашийник около врата на всеки от тях гарантираше, че ще бъдат послушни. Сега корабът се оказа под властта на пътниците. И макар че Руиз така и не успя да промени курса, той все пак контролираше скоростта на придвижване. Агентът се надяваше, че ще успее да приземи катера ако се появи подходяща възможност за бягството им. За съжаление той не разбираше много от биомеханичните системи на този вид кораби, така че не беше напълно сигурен дали дистанционното управление на кораба е извадено от строя.

Времето минаваше, а устройството за свързка все така си мълчеше. Планините се бяха приближили видимо. Корабът явно се насочваше в пролуката между два върха. Руиз почти бе повярвал в невероятния късмет, когато върху комуникатора замига червена светлинка. Беглецът потрепери, усетил леденото дихание на ужаса. Почти сигурен беше, че на катера няма взривно устройство с дистанционно управление. Почти...

Естествено, можеше да се опита да скрие самия факт, че корабът е превзет. Нямахше да е трудно да повреди видеофона на комуникатора и да промени гласа си, но Кореана и Мармо със сигурност използваша специални пароли в подобни случаи. Оставаше му да се надява, че отвличането на катера ще се окаже неприятна изненада за собственичката му, тя ще се обърка, а бегълците ще спечелят време.

Руиз натисна с треперещи пръсти бутона на апарата за свързка. Видеоекранът разцъфна във всички цветове на дъгата, после хаотичните багри започнаха да се подреждат и пред агента се появи съвършеното лице на Кореана. Тя застина неподвижно пред монитора си, потресена от видяното. После невероятно красивите очи се разшириха още повече, а устните се изкривиха в усмивка, която не предвещаваше нищо добро.

— Ти! — гласът ѝ трепереше от отвращение. — Ти! Трябваше да те довърша още при първата ни среща.

— Да, навярно — отвърна Руиз с най-дружелюбния тон, на който бе способен в момента.

— Не разбирам защо ми се стори привлекателен — продължи Кореана, — но бъди сигурен, че няма да повторя грешката си.

— Най-вероятно — с въздишка призна Руиз.

Лицето на жената, създадено от един от най-великите пангалактически художници, не се загрозяваше дори от изкривилата го ярост. На Руиз му се струваше противоестествено, че такава съвършена красавица иска да го убие по най-мъчителен начин.

Кореана най-накрая успя да се укроти.

— Къде е Мармо?

— В степта.

— Мъртъв?

— Не знам — Руиз се усмихна възможно най-обаятелно. — Въздушната възглавница служи ли за амортизатор при падане?

Жената побледня още повече, от очите ѝ лъхаше омраза, конвулсивно изкривените устни измърмориха грубо добравитско проклятие. Руиз се колебаеше: струваше ли си да продължи да я изкарва извън кожата ѝ? А защо пък не?

— Но ако те интересува Банеса, то тя определено е мъртва. Удуших я с ето това — той ѝ показа лентата, на която бе закачен пултът за управление на нашийниците.

Кореана се разсмя, но в смеха ѝ нямаше нищо весело.

— Бих искала да го видя... но според мен ти лъжеш, Руиз Ау. Как невъоръжен мъж би могъл да се справи с истинска планина? Ти си нагъл лъжец и измамник и аз ще ти припомня това, когато ви хвана.

Тя се пресегна към ръчката върху пулта за управление и корабът, за отчаяние на Руиз, започна рязко да се снижава.

Пробудилите се фараонци пищяха от ужас, вкопчили се в амортизационната мрежа. Главният фокусник Фломел изкрещя с треперещ от страх глас:

— Лейди Кореана! Аз съм напълно невинен! Непременно щях да предупредя вашите сподвижници, но кой можеше да знае какви ги е замислил този див звяр?

Руиз погледна нататък точно в момента, когато Долмаеро здравата шамароса фокусника.

— Затваряй си устата! — спокойно изрече старейшината на гилдия.

Фломел се опули срещу мъчителя си със смес от възмущение и смайване — как е възможна подобна непочтителност?!

Руиз се съсредоточи върху контролния пулт. Той не можеше да поеме управлението, но и на Кореана засега не ѝ се удаваше да обърне кораба, макар подът под краката им заплашително да се бе килнал към левия борд.

Видеоекранът показваше бурната смяна на емоции върху лицето на жената: тържество, недоумение, после — досада. Тя отново изруга и посегна към следващата ръчка. Катерът се наклони още повече. Сега той се придвижваше на тласъци, карайки пътниците си да стенат и охкат.

Руиз погледна през илюминатора и установи, че носът на кораба е насочен право към най-близката отвесна скала. Агентът побърза да хване ръчката за превключване на скоростта, опитвайки се да забави движението. Катерът, завибрирал заради противоречивите команди, увисна във въздуха.

— Накарай кораба да се спре — плахо помоли Низа.

Кореана очевидно чу тихата молба на девойката.

— Няма да успее! — каза злорадо стопанката на катера.

Корабът се разтресе и отново се понесе към скалата.

— Не мога да върна катера, но дали това ще направи живота ви по-лек? — прошепна търговката на роби.

Руиз дърпаше ръчките без никакъв резултат — катерът окончателно бе излязъл от контрол. Кореана бе впила хищен поглед в лицето на мъжа. Изглежда, тя се надяваше, че видеофонът ще оцелее при сблъсъка и ще ѝ позволи да се наслади на зрелището на мъчителната смърт на беглеца.

В главата на Руиз не бе останала нито една мисъл. Пред очите му стоеше отвратителна картина: ужасно осакатено тяло в разбития и смачкан кораб. Не неговото, а на Низа. После, кой знае защо, си спомни за обезумелия фокусник Кроел, заключен в трюма. Подчинявайки се на внезапен импулс, Руиз пусна безполезните ръчки и хвана пулта за управление на нашийниците. Агентът бе възнамерявал да го използва ако се наложи да бие сънотворно на безумеца. Сега обаче, без да се замисля, натисна бутона на детонатора.

От трюма долетя приглушен грохот, равномерният шум на моторите се смени с отчаяно механично скърцане, сетне настъпи

тишина. Руиз се вкопчи в страничните облегалки на креслото и затвори очи.

Последното, което видя преди катерът да рухне, беше застиналото лице на Кореана. Руиз успя само да си помисли, че никога не е виждал нещо по-прекрасно и страшно.

ГЛАВА 2

На бегълците невероятно им провървя. Катерът запази хоризонталното си положение при рухването си върху баластрата, покрила талусовия склон. Първият удар почти изхвърли Руиз от креслото, но той успя да се хване за страничните облегалки. На останалите едва ли им се бе удало да сторят същото, но във всеки случай амортизационната мрежа трябваше да ги е предпазила от сериозни наранявания. Корабът продължаваше да се движи нагоре по инерция, обвивката му скърцаше при съприкосновението си с баластрата. После машината забави движението си заради триенето, удари се в издатината на скалата на върха и най-накрая спря, поклащайки се.

Руиз бе имал опасения, че катерът може да прескочи върха. Интересно, какво ли имаше от другата страна на склона — полегат наклон към долината или пропаст? Не помнеше. В последните минути на полета цялото му внимание беше съсредоточено върху лицето на Кореана.

Но ето че корабът престана да се тресе и окончателно се спря. До слуха на Руиз достигнаха доста характерни звуци — Фломел повръщаше. Видеоекранът беше тъмен, контролният пулт беше изкорубен при падането.

— Е — рече агентът, — все още ни върви.

Той се обърна и огледа останалите бегълци.

Бледата Низа се бе вкопчила конвулсивно в амортизационната мрежа. Молнех, накриво усмихвайки се, се опитваше да се отдалечи колкото се може повече от Фломел. Долмаеро безизразно гледаше в люка.

Главният фокусник най-накрая успя да се справи със стомаха си.

— Ще дойде ден, в който ще съжаляваш за постъпките си, човеко от простолюдието! — изсъска той, отчаяно опитвайки се да си поеме въздух, като изхвърлена на брега риба. — Ти разруши

вълшебния кораб на лейди Кореана и ние останахме в дивата пустош, без надежда някой да ни помогне.

Руиз въздъхна тежко:

— Всеки идиотизъм трябва да си има граница. Нима още не си разбрал, че твоята „милостива господарка“ се опита да ни размаже в скалите заедно с катера си?

Той посочи към люка, зад който се виждаше тъмния склон.

Фломел му отвърна с откровено злобен и недоверчив поглед.

— Глупости. Ако не се беше намесвал в управлението, и досега щяхме да следваме местоназначението си с удобния и безопасен кораб. Ако се надяваш, че ще повярвам дори на една от лъжливите ти думи, ти ме бъркаш с някой друг.

— Можеш да си спокоен, аз съм прекалено предпазлив, за да те подценявам. Но все пак в едно си прав — ако не се бях намесвал, ти и досега щеше да си седиш в товарния трюм. И това щеше да е най-добрият изход за всички — уморено каза Руиз.

— Като говорим за товарния трюм, какво става с Кроел? — с дрезгав глас попита Долмаеро, прекъсвайки краткото мълчание.

Агентът сви рамене:

— Страшно съжалявам, но Кроел загина.

Останалите, изглежда, не разбраха.

— Как разбра за това? — смаяно попита Молнех.

Руиз се изправи.

— Аз го убих. И именно затова всички ние останахме живи.

За щастие аварийният шлюз беше оцелял и мъжете успяха да го отворят ръчно. Бегълците побързаха да се измъкнат навън, но Руиз и Долмаеро се забавиха при обезглавеното тяло на Кроел, оглеждайки малката дупка, пробита в стената на машинното отделение. Старейшината внимателно изгледа спътника си.

— Как се сети за това?

— Не знам. Внезапно ми хрумна, просто късмет. Или поне за нас, останалите. Макар че дори и да не го бях направил, Кроел пак щеше да загине, но заедно с нас. Хайде, помогни ми с тези пакети. Запасите трябваше да ни стигнат за още едно денонощие, но сега, когато станахме по-малко, сигурно ще можем да изкараме с тях поне няколко дни.

Долмаеро нарами торбата с хранителните припаси:

— На Кроел така или иначе не му оставаше много живот. Душата му вече беше напуснала тялото — той сви рамене и се извърна. — Не се обиждай, моля те, но ти си много странен човек, Руиз Ау. Убиваш враговете си с лекотата, с която останалите смачкват дървениците, а после съжаляваш за смъртта на Кроел, който нищо не значеше за теб. Интересно, между другото, колко ли дълго ще продължи така изумително да ти върви?

— Нека само офейкаме от Суук. За повече късмет не се моля.

Руиз огледа малката група оцелели. Всички освен Низа изглеждаха объркани и нещастни. Фактът, че в последно време чарът на девойката въздействаше толкова силно на агента, бе станал причина за много от проблемите му... Но ситуацията си имаше и своите приятни страни. Той отново се полюбува на кадифената ѝ кожа, огромните тъмни очи, дългите черни къдрици — гъсти, меки, с бакърен оттенък; на грациозното ѝ тяло и дългите крака. Освен това Низа притежаваше остър ум и изумително силен характер.

Руиз се усмихна на момичето. Тя му отговори с такъв нежен поглед, че Фломел не можа да се сдържи и изфуча възмутено.

Оказалият се не по своя воля в положение на предводител мъж, прехвърли погледа си върху илюзиониста. Той беше мършав човек на средна възраст, с прекалено суров поглед и дразнещи надуты маниери. Върху голия му череп се открояваха татуировките на старши фокусник. Фломел, който бе роб на Кореана също като всички останали, категорично отказваше да признае положението си на зависимост. Тепърва предстоеше да бъде убеден, че красивата дама е възнамерявала да продаде трупата на онзи, който заплати повече.

Руиз смяташе, че този човек все още представлява сериозна заплаха за малобройния отряд. Най-разумно би било опасният спътник просто да бъде отстранен. Руиз поклати глава. Какво се е случило с него, защо сега не е в състояние да реши възникналия проблем по този толкова прост начин?

Молнех се оглеждаше с любопитство. На неговата глава също имаше татуировки на фокусник, той помагаше на Фломел в постановките на илюзионистките представления с жертвени феникси, благодарение на които трупите от Фараон толкова се ценяха на

пангалактическият пазар на роби. Молнех изглеждаше неправдоподобно мършав и тромав, но Руиз се възхищаваше на рядко срещаната издръжливост на този човек, на неговия оптимизъм и на лекотата, с която той възприемаше превратностите в съдбата си. Подобна гъвкавост ярко го открояваше от слабоумния Кроел, загубил разсъдъка си заради стоварилите се върху му изпитания.

И накрая — Долмаеро; нисък, пълен мъж, татуиран с червените и зелени шарки на старейшина на гилдия. Той предвождаше бригадата на работниците около сцената — дресьори на зверове, шивачи на костюми, дърводелци, лекари — чието майсторство поддържаше фантастичните номера на фокусниците. На Фараон той се бе подчинявал на нарежданията на илюзионистите, но в този нов свят на Долмаеро му се наложи да поеме задълженията на ръководител. Старейшината в нито един момент не забравяше за отговорността си пред съплеменниците. Освен това той притежаваше бърз и гъвкав ум. Когато на Фараон корабът-капан на Кореана хвана Руиз Ау и трупата на Фломел, агентът беше сигурен в надеждността на маскировката си. Обаче Долмаеро доста бързо се досети, че Руиз не принадлежи към аборигените на малката изостанала планета.

Старейшината никога не се опитва да използва подозренията си, за да навреди на загадъчния непознат и Руиз му беше благодарен за това. Пък и агентът изпитваше към Долмаеро чувства, доста близки до приятелските, независимо от разликата в произхода им и въпреки риска, който винаги съществува при възникването на приятелски отношения в такава сложна ситуация.

Старейшината внимателно се вгледа в Руиз:

— Струва ми се, че си в добро настроение. Завиждам ти за безгрижието. На моето сърце му е прекалено тежко от множеството въпроси.

Агентът безпомощно сви рамене. В случая с Низа го ръководеха чувствата, но защо се нагърбваше с отговорността за останалите пленници? Може би си струваше да обясни на Долмаеро поне някои неща?

— Ще отговоря на каквото мога. Питайте.

— Страхувам се, че знам прекалено малко дори за да успея да задам разумни въпроси — въздъхна старейшината. — И все пак... къде

искаше да ни изпрати Кореана, преди да убиеш гигантската надзирателка и да разоръжиш механичния човек? Знаеш ли?

— Да.

Руиз почувства, че от тази тема гърбът му се смразява, започва да му се повдига и по челото му избива студена пот. Леталната мрежа се размърда в дълбините на съзнанието му, напомняйки му, че ще загине, ако пипалцата на геншите проникнат в мозъка му.

— Господарката искаше да ни изпрати при геншите, за да премахнат опасността за нея.

— Да премахнат опасността?

Долмаеро явно се съмняваше, че пленник като Руиз може да стане безопасен за господаря си.

— Геншите са чуждопланетни същества, значително по-странни от пунгите, които охраняват казармите на робите. Те са отвратителни създания, но аз се страхувам от тях по друга причина. Тази раса е изучила мозъка и мисленето на човека. Сега те ни познават прекалено добре и могат да ни накарат да направим всичко, което си поискат, или да станем такива, каквито пожелаят.

— А какво щяха да направят с нас?

— Нарича се *деконструкция*. В подземията си геншите щяха да разложат мозъците ни на парчета и да ги пренаредят по такъв начин, че ние завинаги да останем роби и да сме в състояние да мислим само за благополучието на господаря си.

— Не е ли прекалено сложно? — намеси се Молнех. — Със сигурност има и по-прости начини за държане на робите в подчинение. На Фараон ние се справяме прекрасно. Бунтовниците или ги разпъват, или ги набиват на кол, или ги използват в Изкупление, което не е посветено на някой от боговете. Това е добър урок за останалите роби.

Руиз се намръщи. Понякога забравяше, че спътниците му са се родили и са израснали в примитивен и жесток свят. Дори Низа одобрително кимаше с красивата си главица, очевидно намирайки речта на Молнех за напълно разумна.

Обаче после беглецът си помисли, че неговите собствени етични стандарти всъщност не са толкова далеч от морала на аборигените от Фараон. Да, естествено, самата мисъл, че робите могат да бъдат разпъвани, му се струваше варварска. Но нима на съвестта на самия Руиз Ау не тежаха невинни жертви? Множество хора бяха загинали по

негова вина от момента на началото на операцията на Фараон: първият беше стражът, когото той беше принуден да убие, за да преодолее стената; последваха го ханджията Денклар, проститутката Релия, надзирателят Ронтлесес. А след отпътуването на Суук списъкът от жертви бе станал прекалено дълъг, за да може да си го припомни веднага. Понякога на Руиз му се струваше, че прилича на безпощадна чумна епидемия, която удря където ѝ попадне, без да оставя шансове за спасение.

Тези нерадостни мисли очевидно се бяха изписали върху лицето му, защото Низа го попита с тон, изпълнен със загриженост и безпокойство:

— Какво се е случило, Руиз? Може би това е по-милосърден начин, но при нас на Фараон още не са се научили да променят човешкия мозък.

— Милосърден? — агентът се разсмя горчиво. — Не. Геншите правят от хората кукли, послушни марионетки. Нещо, което вече не може да бъде наречено човек. Геншите щяха да ме превърнат в машина. Но най-страшното е, че дори не бих забелязал това. И ако в един прекрасен ден господарят поиска да разпоря собствения си търбух и да нарежа червата си на парчета, аз бих сметнал това за съвсем разумна молба и незабавно бих я изпълнил. Ала дори тогава нямаше да разбера, че съм престанал да бъда самостоятелна личност.

Всички мълчаливо се опитваха да проумеят отворотелната картина, нарисувана от Руиз. Дори Фломел, старателно давайки си вид, че изобщо не слуша разговора, изглеждаше потресен.

След малко Долмаеро боязливо погледна към небето, почеса се по тила и замислено попита:

— Не искам да се покажа неучтив, но... ако нещата стоят така, както ни разказа, и тези генши могат да вършат такива работи, защо не владеят целия свят? Или все пак го владеят?

Руиз за пореден път бе изумен от гъвкавостта на мисленето на старейшината.

— Добър въпрос. Но нещата не са толкова прости. За пълното променяне на човешкия мозък те трябва да изхарчат толкова жизнени сили, че за възстановяването им отива прекалено много време. На геншите им е по-лесно само лекичко да променят мозъка. Това е значително по-безопасно.

В този момент Руиз се запита защо Кореана беше готова да заплати астрономическа сума за деконструкцията на петима роби. Обаче веднага установи, че при мисълта за бившата му господарка главата започва да го боли непоносимо.

През болката пробягваше лавина от мрачни спомени. Фактораторката на Лигата на Изкуствата на Дилвърмуун, която го бе наела да изпълни настоящата задача... после геншът, работещ за Лигата и занимаващ се с монтирането на императиви и летални мрежи. Руиз твърдо реши никога повече да не позволява някой да бърника из мозъка му. И изобщо, ако успееше да се измъкне жив от ситуацията, в която бе попаднал, нямаше да е зле да си смени работата... Впрочем, сега беше рано да се правят подобни планове...

— Освен това — продължаваше да обяснява той на своите спътници, — геншите не са технологична раса. Те не могат или не искат да произвеждат машини, за да увеличат своите възможности. В противен случай тази раса наистина би могла да придобие власт над пангалактическите светове. Да, от време на време на някой генш му се удава да достигне до доста високо положение, след като превърне в работи няколко влиятелни човешки същества. Отчасти това е въпрос на късмет, но общо взето властта като такава не ги интересува особено много. Освен това не са чак толкова много, а и повечето от тях са пленници.

— Мисля, че такива роби струват доста скъпо, ако е възможно да ги накараш да работят за господаря си — отбеляза Долмаеро.

— Да, страшно скъпо — съгласи се Руиз.

Наложил се да признае пред себе си очевидния, но неприятен факт, че Лигата на Изкуствата изобщо не се интересуваше от търговците на роби, работещи нелегално на принадлежащия ѝ Фараон. Агентът трябваше да отведе емисарите на могъщата организация до анклав на геншите на Суук.

Руиз се убеди, че корабът се е спрял на ръба на отвесна пропаст. Долмаеро се усмихна, проследявайки погледа му:

— Виж ти, как ни провървя. Трябва да продължа да се държа близо до теб, Руиз Ау.

— Още е прекалено рано да се надяваме на благополучен изход. Късметът идва и си отива, старейшино на гилдия.

— Как мислиш, какво да правим сега?

На този въпрос неочаквано отговори мълчалият до момента Флодел:

— Мисля — с кисел тон произнесе фокусникът, — че трябва да се доверим на милосърдието на лейди Кореана. Тя със сигурност ще разбере, че ние не сме виновни за нещата, извършени от този скитник без потекло. Сигурен съм, че благородната господарка скоро ще се появи и ще ни измъкне от това страшно място.

Руиз гръмогласно се разсмя. Останалите фараонци гледаха Флодел с такова смайване, сякаш той беше диво животно в зверилник. Долмаеро съкрушено поклати глава, а Молнех още веднъж се опита да разубеди бившия си началник:

— Сега не е време за шеги, да не говорим, че и в по-добри времена твоите шеги трудно можеха да се нарекат сполучливи. Не разчитам особено много на добротата на лейди Кореана. Нима не помниш колко милосърдно тя пререза гърлото на Касмин, твоя любим надзирател?

— Струва ми се, че Флодел е прекалено глупав и не е в състояние да си извади поука от такива уроци — отмъстително добави Низа. — Той е същият като Кроел, само че по-добре се преструва. И животът му ще завърши по същия начин. Разбира се, ако му провърви.

Главният фокусник почервения и стисна юмруци. На Руиз му се стори, че той възнамерява да удари девойката. Агентът се приготви да се намеси. Сърбяха го пръстите от желание да прекърши мършавия врат на фокусника. Най-накрая му се предоставяше подходяща възможност да се избави от толкова опасния спътник, а заедно с него и от напрежението, натрупало се през дългите дни плен.

Флодел погледна противника си в очите и изплашено отстъпи назад. Лицето му пребледня като на мъртвец и се покри с капки пот. Руиз въздъхна дълбоко и се постара да се вземе в ръце. Наложил се да се напъне, за да махне от лицето си злата усмивка, много подобна на озъбването на хищен звяр.

Останалите също изглеждаха изплашени, дори Низа се постара да се отдръпне по-надалеч, сякаш позагубила доверие в своя любовник и покровител. Сърцето на Руиз се сви, той се опита да се усмихне

колкото се може по-ласкаво. Ответната усмивка на девойката беше искрена, макар и в нея да се долавяше известно напрежение. Руиз едва ли можеше да я осъжда за това — напълно можеха да му се доверят само откачени или глупаци... А Низа не беше нито от едните, нито от другите.

— Е — меко изрече той, — ако искаш, можеш да почакаш Кореана тук. Тя ще се появи след два-три дни. Тази скала ще ти послужи за навес, но не можем да ти оставим никаква храна. И все пак — той отново се усмихна с лоша усмивка, — почти мога да ти гарантирам, че ще загинеш съвсем не от глад.

Фломел погледна в краката си и тихо попита:

— Какво ще ме посъветваш, уважаеми старейшино на гилдия?

Долмаеро каза с видима неохота:

— Според мен, маестро Фломел, Руиз Ау е единствената ни надежда. Ние сме като бебета, озовали се в пустинята, където е пълно с пясъчни вълци. Докато ни позволява, сме длъжни да го следваме.

— Приемам съвета ти и благодаря — измънка илюзионистът.

Руиз изпита голямо разочарование.

Той огледа нещата, които бяха успели да спасят от разрушения кораб. Закрепи за колана си отломомета на Мармо — единственото полезно оръжие сред тези, които имаха на разположение. От колекцията на Банеса си взе старинния кинжал, тежък нож-щик с две остриета, малък дамски двуостър нож с релефни остриета, чийто кальф можеше да се закрепи за крака, и къса медна палка с топка с шипове на върха. По-съвременните оръжия — като парализатора и няколкото жилеци търсачи — за съжаление бяха програмирани да се подчиняват единствено на собственика си.

Руиз даде кинжала на Долмаеро, който явно не знаеше какво да прави с оръжието. Много поколения фараонци бяха израснали, без да им е познато понятието война, така че от старейшината не можеше да се очаква много, ако им се наложеше да се отбраняват.

— Кинжалът трябва да се закрепи за колана... Не, не така — че ако се спънеш, ще се самокастрираш — заобяснява му Руиз.

Дамският нож се падна на Низа.

— А как да го нося? — попита тя.

— Ще ти покажа.

Руиз застана на колене и повдигна края на дългата ѝ риза, наслаждавайки се на докосването до копринената кожа. Ножът се озова от вътрешната страна на бедрото ѝ и мъжът с усилие си наложи да отдръпне ръката си. За миг му прималя от желание. Осъзна, че все още се намира във властта на безумните романтични пориви, с които го бе наградил мозъчният навигатор Накер.

Молнех получи палката.

— Жалко, че арсеналът е толкова беден — измърмори предводителят.

— Няма значение — Молнех с възторг размахваше новата играчка. — И това ни е достатъчно.

Руиз нави ръкава си и привърза стилета за вътрешната страна на ръката си с парче здрава тъкан.

Фломел пристъпи напред.

— А къде е моето оръжие? — попита той.

Агентът се обърна към фокусника, поразен от неговата наглост.

— Извинявай, ама на теб едва ли ти трябва оръжие, по-остро от ума ти.

Илюзионистът отвори уста и понечи да възрази, но после премисли и се задоволи с мрачен поглед.

— Е — каза Руиз, — ето какво ни предстои...

Захранващият блок на кораба се оказа разрушен, поради което беше невъзможно да се използват намиращите се на борда оръжейни механизми. Жалко — в противен случай биха се опитали да устроят засада на Кореана, която непременно щеше да се появи през следващите дни.

Руиз обясни на спътниците си плана за действие. Трябваше да преодолеят планинския проход. После, ако е възможно, да достигнат до някое селище или поне до удобен път. Необходимо бе да се доберат до космодрум и възможно най-бързо да напуснат Суук.

Агентът преднамерено не разказа на фараонците какво ги очаква в близко бъдеще. Пък и самият той не знаеше. Добре щеше да е ако Низа пожелаеше да остане с него. Лигата на Изкуствата сигурно щеше да се съгласи да се откаже от правата над нея срещу приличен откуп. Всъщност Руиз бе напълно съгласен и да избягат на която и да е

пангалактическа планета или да се върнат на Фараон. Наистина, в този случай могъщата организация, на която принадлежеше планетата, щеше да настоява да бъдат изтрети всякакви спомени за пътешествия в други светове.

Впрочем пленниците не се интересуваха от по-далечното бъдеще, макар че на Долмаеро май му бяха хрумнали доста нови въпроси. Руиз беше благодарен на старейшината, че засега не ги задава. На предводителя му се искаше да си почине мъничко — доколкото това изобщо бе възможно в така създалата се ситуация.

Агентът раздели пакетите с храната поравно. Само Фломел се оплака, че му се налага да носи нещо. Останалите охотно наравиха скъпоценния товар. Руиз погледна мрачно фокусника и той веднага млъкна.

Водачът добави към продуктите няколко доста полезни вещи: три самонадуващи се палатки, манерка с вода за всеки от пътешествениците и дъждобрани. За всеки случай взе и едно от въжетата, с които ги бяха завързали предишната нощ. Забелязвайки това, Фломел не успя да скрие гримасата си на отвращение.

Петимата бегълци поеха към планинския проход. Слънцето напичаше порядъчно, но студеният вятър откъм планината понякога ги караше да настръхват. Малкият отряд се прехвърли през талусовия склон и излезе на едва забелязваща се пътечка. Тя изглеждаше неизползвана от доста отдавна, така че Руиз не се надяваше в скоро време да се доберат до някакво селище. Но дори този факт не успя да развали настроението на предводителя. Той беше почти свободен, ако не се брои, разбира се, леталната мрежа в мозъка му и императива, който го принуждаваше да се движи към целта. Обаче до момента, в който не се появеше опасност от незабавна гибел, мрежата щеше да се държи прилично. Тя щеше да убие притежателя си и да изпрати наличните данни в щаб-квартирата на Лигата на Дилвърмуун само ако под заплаха се окажеше секретна информация.

Скоро Руиз щеше да има възможност да изпрати на господарите си информационно торпедо и да съобщи за направените открития. Установени бяха местоположението и личността на браконьера, задигнал от Лигата редица ценни роби на Фараон, знаеше се, че анклавът на геншите се намира на Суук. Задачата щеше да бъде

изпълнена, следователно леталната мрежа би трябвало да се изпари заедно с императива и агентът да стане окончателно свободен.

Руиз си позволи да изхвърли от главата си тревожните мисли и да се полюбува на стройните крака на крачещата пред него нагоре по пътеката Низа.

Бегълците спряха на върха и предводителят им внимателно огледа местността от другата страна на планините. Хълмовете при подножието радваха очите със зелените си склонове, зад тях шумеше гъста гора. В далечината, потънала в мъгла, се виждаше още една планинска верига. Широката долина дотам изглеждаше безкрайна.

Руиз се зарадва при вида на правата линия, водеща надолу, към центъра на долината на трийсетина километра от планинската верига. Линията приличаше на прекарана през гората магистрала. Вероятно там можеше да се намери кола, достатъчно бърза, за да избягат подалеч от Кореана.

— Гледката ми напомня градините на баща ми — каза Низа, спирайки до агента. — Откъде взимат толкова много вода?

Руиз се усмихна:

— Тук тя пада от небето, през цялото време. Поне достатъчно често, за да могат дърветата да си растат сами.

Девојката недоверчиво се усмихна, сякаш подозираше, че той ѝ се надсмива.

— Ами да, разбира се — провлачи тя със снизходителен тон.

— Не, истина е. Почакай и сама ще видиш.

Той забеляза тъмните облаци, струпващи се на север.

— Честно казано, по-добре да побързаме, преди бурята да ни измете оттук.

Фломел седна на земята.

— Аз трябва да си почина. Освен това е време да се подкрепим.

Руиз въздъхна тежко:

— Писна ми от тебе, маестро Фломел. Не мога да те оставя тук. Със сигурност ще се раздрънкаш пред Кореана накъде сме тръгнали. И ще го направиш доста време преди тя да приключи с ликвидирането ти. Избирай — или тръгваш напред без да се наложи да те принуждавам и без да хленчиш, че си уморен, или животът ти приключва точно в този момент — мога да го направя безболезнено.

Фокусникът скочи на крака.

— Тръгвам.

— Сигурен ли си? — меко попита предводителят. — Страхувам се, че за някого от нас съюзът ни ще приключи зле. Тук небето е чисто, наоколо са зелени простори, от планините духа освежаващ вятър. Има и по-лоши места за среща със смъртта.

— Не! — с огромен ентузиазъм заяви илюзионистът. — Тръгвам.

ГЛАВА 3

Стръмната пътека от обратната страна на планината беше в прилично състояние, така че бегълците се спуснаха бързо. Когато достигнаха подножието на хълмовете, обрасли с високи дървета, вече преваляше пладнe. Руиз беше наложил високо темпо, но никой не се оплакваше, дори Фломел се ограничаваше само с неразбираемо мърморене. Скоро слънцето се скри зад облаците, а заради сенките, хвърляни от клоните на дърветата, стана още по-тъмно. Фараонците се събраха по-плътно един до друг и притихнаха, смутени от огромното количество зеленина. Единственото обитаемо плато на Фараон беше сухо и безжизнено и само най-богатите жители на планетата можеха да си позволят лукса да притежават градини.

— Що за хора живеят на такова странно място? — с шепот попита Низа.

— Не знам. Вероятно най-различни, както и навсякъде другаде — разсеяно отговори Руиз.

Безпокойството на спътниците му бе заразило и него. Гората беше толкова гъста, че в нея можеха да се организират засади на стотици места. Обаче Низа прие разсеяността му за упрек и обидено се отдалечи.

За щастие лошите предчувствия не се оправдаха. Никой не изскочи от гъсталака, иззад дърветата не долетяха куршуми и пътниците не се натъкнаха на капани по пътеката. Привечер повечето бяха толкова уморени, че едва пристъпваха с натъртените си крака. Единствено Молнех беше свеж и бодър като в началото на пътя. Очевидно крехкото му тяло се отличаваше с необикновена издръжливост.

Отрядът достигна до варовиков район. Слягащите се руди бяха създали пещери, сякаш специално предназначени за нощуване на изморени пътници. Недалеч от пътеката откриха подходящо убежище. То не беше достатъчно дълбоко, за да привлече вниманието на едрите хищници, но сводовите на пещерата можеха да послужат за сигурно

укритие от дъжда. Петната от сажди върху затулващата входа козирка показваха, че някой е ползвал това убежище и преди. Обаче следите бяха толкова стари, че Руиз се реши да обяви почивка именно тук. Не си струваше да продължават да вървят през нощта, рискувайки да се наранят или да се натъкнат на нощни хищници. На сутринта щяха да достигнат шосето.

Фломел навъсено се вторачи във входа на пещерата.

— В тази дупка ли сме длъжни да прекараме нощта?

— Трябва да си доволен, че изобщо успяхме да намерим убежище от лошото време — възмути се Руиз.

За последните няколко дни неговата неприязън към фокусника се беше засилила. И причината дори не бе в това, което бе причинил на Низа. Да, Фломел беше поставил пиеса, в която момичето, изпълняващо ролята на феникс, бе загинало. Само навременната намеса на агента бе помогнала горката жертва да бъде възкресена. Фломел с радост би я убил отново по нареждане на Кореана. И Долмаеро, и Молнех бяха не по-малко виновни заради същото нещо. Жителите на Фараон бяха свикнали с пиесите с феникси, които бяха част от жестоката и примитивна култура на тяхната родина. Само че Фломел се интересуваше от хората само дотолкова, доколкото те можеха да бъдат полезни на него самия.

Руиз се намръщи — бе му хрумнала доста неприятна мисъл. А толкова много ли се различаваше фокусникът от него самия? Разбира се, разлика имаше. Иначе той отдавна да беше пречукал мерзавеца и да продължаваше да си живее съвсем спокойно.

Предводителят поклати глава и нареди на останалите да сглобят палатките, докато двамата с Низа събират сухи клонки за лагерен огън. Кореана щеше да ги догони не по-рано от следващата вечер, така че огънят му се струваше напълно безопасен лукс.

Около пещерата имаше достатъчно сухи съчки, но любовниците се отдалечиха, за да могат да си поговорят на спокойствие.

Руиз чупеше клонки от повалено дърво. Девојката се приближи толкова близо, че той усети чудесното ухание на косите ѝ. Низа се обърна към него и го погледна в очите, отмятайки назад тъмната лавина на великолепните си къдрици.

— Разсърдих ли те с нещо? — гласът ѝ звучеше почти враждебно.

— Не, разбира се, че не! — отвърна той. — А аз теб?

Сериозният му тон зарадва момичето, тя очевидно се развесели.

— Всъщност не. Но ти стана съвсем различен откакто превзехме кораба.

— Вярно е — Руиз сложи поредния клон върху два камъка и го разчупи на няколко части, подходящи за слагане в огъня. — Сега се занимавам с обичайната си работа, а не съм отчаян от безделие и безсилие. Макар че... ми беше хубаво, когато двамата с теб чакахме какво ще се случи. Навярно това бяха най-сладките мигове в живота ми.

Усмивката ѝ стана още по-топла, в очите ѝ проблеснаха дълго време сдържани сълзи.

— Ти ме направи щастлива, Руиз Ау. Може би се унижавам с тези думи. Не... не е това. Аз съм принцеса, но ти сигурно също си принц — там, в своята родина.

Той нежно помилва девойката по ръката:

— Аз израснах като роб.

Тя изумено се облещи.

— Колко ли са велики и могъщи принцовете в родината ти?

Руиз се разсмя:

— Познавам някои от тях. В пангалактическите светове дори робите могат да станат владетели, ако успеят да надхитрят и надвият останалите желязци. А претендентите са страшно много.

— Тогава вашият свят не се различава толкова много от нашия.

Изглеждаше, че на Низа не ѝ бе особено мъчно за загубената завинаги родина и в същото време тя бе леко разочарована. Оказваше се, че за справедливостта и милосърдието няма място дори в далечните приказни светове.

Девойката се изправи, притиснала към гърдите си наръч съчки.

— Добре, така да бъде. Ти ми каза, че сега се занимаваш с обичайната си работа. Каква е тя?

Руиз сви рамене:

— Тя ли? Не е много сложна. Основната ми задача е да оцелея. Надявам се да издържа още няколко дни. Ще са напълно достатъчни, за да успея да офейкам от Суук.

Низа наведе настрани красивата си глава, дарявайки го с игрив поглед:

— Увереността ми в бъдещето нараства с всеки изминал ден. Ще споделим ли една и съща палатка тази нощ?

— Ако искаш.

Агентът усещаше непозната до момента, но много приятна топлина.

— Да, точно това искам.

Низа закачливо го побутна със заобленото си бедро.

Малкият лагерен огън хвърляше оранжеви отблясъци върху козирката на пещерата. Петимата вечеряха в пълно мълчание. Върху широкото лице на Долмаеро бяха изписани нови неизказани въпроси.

— За какво си се замислил, старейшино? — попита Руиз.

— Нали няма да се обидиш? — фараонецът го погледна напрегнато.

— Не, можеш да говориш спокойно.

Понякога на Руиз му омръзваше постоянният страх на околните. Но Долмаеро беше свидетел на убийства, извършени от агента. Така че не си струваше човек да го упреква в излишна предпазливост.

Старейшината въздъхна и наведе глава. Дълго време гледаше замислено в огъня, преди да се реши да заговори.

— Значи мога да разчитам на твоята сдържаност? Искат ми се да узная истината за Фараон и за теб. Кой си ти всъщност? Кой сме ние? И какво общо имаш ти с всички нас?

Оказа се, че Руиз не е готов за подобни въпроси. Първото, което му хрумна, бе да се опита да измисли максимално убедителна лъжа. Истината би могла да провокира леталната мрежа. Естествено, усилията на Накер, нелегалния мозъчен навигатор, а също и фактът, че мрежата се бе разтегнала значително по време на неуспешното му бягство от робските казарми, доста бяха намалили силата на въздействието ѝ. Обаче ако Руиз отново се озовеше в ръцете на Кореана или попаднеше в нелегалната лаборатория на геншите, мрежата непременно щеше да се задейства, а той — да загине. В сравнение с всичките тези опасности рискът от разкриването пред фараонците не беше чак толкова голям. В края на краищата дори и някой от тях да се върнеше на родната си планета, това щеше да стане след като паметта му бъде подложена на специална обработка.

Агентът изведнъж почувства колко го е изморила необходимостта непрекъснато да лъже...

— Сигурни ли сте, че искате да научите цялата истина?

Долмаеро мрачно кимна. Върху лицето на Молнех се четеше обичайното дружелюбно любопитство. Фломел сви устни презрително, опитвайки се да покаже незаинтересованост.

— Моля те, Руиз, разкажи ни! — с нежен глас се обади Низа.

И той им разказа.

Обясни им, че е наемен агент, професионален шпионин и убиец, че работата му е изпълнена с насилие, болка и ужас. Изглежда никой от слушателите му не изпита изненада или възмущение, включително и Низа. На Руиз дори му направи малко неприятно впечатление лекотата, с която тя прие жестоката истина. Още едно напомняне за огромната разлика между техните две цивилизации. Впрочем тази разлика не беше проблем за агента — поне докато Низа си оставаше Низа.

Руиз им разказа как са го наели, за да следи браконьерите, действащи на Фараон. Независимо от внезапно появилото се отвращение към лъжите, агентът не се реши да назове организацията, за която работеше. На Суук не обичаха Лигата на Изкуствата, тъй като тя беше една от най-големите междוזвездни корпорации и имаше силна полицейска служба. Какво щеше да стане, ако някой от фараонците случайно проговореше в присъствие на местните жители? Обаче той не си позволи да скрие от слушателите истинския статус на Фараон. Тази информация предизвика голямо объркване и недоумение.

— Моля те — каза Долмаеро, — обясни ни още веднъж. Фараон е нечия собственост? Като плантация с котешки ябълки?

— Нещо от този род — неохотно отвърна Руиз.

— Но какво искат от нас всичките тези далечни светове? Злато? Змийско масло?

— Маслото наистина се търси в пангалактиката — поясни агентът, — но основното богатство на Фараон са фокусниците. Ето защо Кореана отвлече вашата трупа от Бидерум. Тя възнамеряваше да ви продаде на някакъв любител на театралните куриози за огромни пари.

Долмаеро мрачно се разсмя:

— Значи ние сме добитък? Или дресирани мечки?

— Не е точно така. Пангалактическите закони не допускат жестоко отношение към робите. Но Кореана не спазва законите, така че всякакви чудовища можеха да станат ваши господари.

Молнех сякаш изгуби дар слово.

— Винаги съм смятала, че Фараон принадлежи на баща ми — обади се Низа с тих, треперещ глас.

Очите на Фломел замятаха искри и той хвърли на Руиз поглед, пълен с такава омраза, че по гърба на поражения от подобна реакция агент изби студена пот.

— Колко отдавна е започнало всичко това? — поинтересува се Долмаеро.

— Преди много поколения. Скоро след като народът ви превърнал фокусите във висше изкуство.

Низа горчиво застена. Руиз докосна рамото ѝ:

— Какво става с теб?

— Добре съм. Просто... Не беше много отдавна... макар че сега ми се струва, че са минали векове... Стоях на терасата на двореца на баща ми и произнесох тост за моите прадеди, които са бродили по земята и са показвали простички трикове. За тези, чиято съобразителност и изобретателност са издигнали рода ми и са подарили прекрасен живот на мен самата. А сега разбирам, че те са ме направили робиня.

— Не — възрази Руиз, — нещата не са чак толкова лоши. Откакто вашата планета започна да доставя фокусници, ние не сме допусkali големи войни. Преди триста години избухнала чумна епидемия, която можела да погуби три четвърти от населението, но владетелите на Фараон успели да я пресекат веднага.

Девојката скри лице в дланите си.

— Ловджийските дирги на баща ми са доволни от всичко — получават месо два пъти на ден, а ловците се грижат за здравето им. Само дете отдавна са забравили какво е да бродиш свободно из пустинята и сам да ловиш плячката си. Сигурно диргите са страшно щастливи.

Руиз не знаеше какво да отговори. Той мълчаливо прегърна Низа и я придърпа към себе си. Момичето за секунда се възпротиви, но

после скри лице върху гърдите му.

Долмаеро заговори, обръщайки се по-скоро към самия себе си:

— Длъжен съм по някакъв начин да се върна при трупата си и да я отведа вкъщи. Разбери, отговарям за тези хора. Те не са искали слава или да се възнесат в Света на Отплатата. Просто са работили, за да хранят семействата си. Кажете ми, Руиз, сега, когато фокусниците изчезнаха, какво ще направи Кореана с останалите?

— Не знам, старейшино — поклати глава агентът.

Каква полза ще има, ако Долмаеро научи страшната истина? Той така или иначе не може да направи нищо. Ако Кореана разбере, че никога няма да си върне фокусниците, тя най-вероятно просто ще умъртви останалите членове на трупата. За какво са й обикновени работници?

Огънят почти бе догорял, в пепелта блещукаха само няколко въгленчета. В нощния въздух се усети прохладен полъх. Руиз почувства с особена острота тялото на принцесата до себе си. Внезапно се улови, че изпитва странни, до момента непознати мечти: колко хубаво би било да можеше да спре времето и да остане завинаги да седи така, до прекрасната девойка. Нека животът свърши тук и сега, когато мечтата му е сбъдната, преди да настъпи мъчителният край. През целия ден предводителят се опитваше да не мисли за неприятната истина: докато се движеха пеша, те нямаше да успеят да се измъкнат от Кореана. А вероятността да намерят някакво превозно средство бе нищожно малка.

По-рано той винаги бе успявал да изхвърли от ума си неприятните мисли. Много полезно умение, като се имат предвид многобройните авантюри, в които му се бе налагало да участва. Сега като че ли беше изгубил този доста ценен талант. Руиз погледна към тъмната главица на Низа. Може би прекалено много държеше на момичето. Но дори и да бе така, той не искаше да се бори с нахлулите в него чувства.

Долмаеро отново се обади:

— Още един въпрос, ако позволиш. После ще отида да спя, иначе утре няма да мога да вървя достатъчно бързо.

Предводителят кимна окуражително.

— Знаем, че благородната дама ти харесва, изписано е на лицето ти. Но останалите... Прости ми за тези думи, но ти нямаш вид на

милосърден и състрадателен човек.

Долмаеро попадна право в целта. Да, Руиз харесваше старейшината, енергичният Молнех също бе започнал да му импонира, но все пак...

Агентът се опита мълниеносно да намери логично обяснение за постъпките си:

— Необходима ми е помощта ви.

Долмаеро разпери ръце:

— Ние не сме се научили да нападаме и да се защитаваме, нищо не знаем за този свят. Каква полза можеш да имаш от нас?

— На първо място — трябва да организираме дежурства, за да може по всяко време някой от нас да е буден. Не знам какви хищници бродят из тези гори. Във всеки случай не можем да си позволим да ни сварят неподготвени. Молнех, съгласен ли си да дежуриш пръв?

— Разбира се — засия мършавият фокусник.

Предводителят погледна нагоре и установи, че буреносните облаци са се разпръснали. Сега през клоните надничаше звездното небе. Той вдигна ръка:

— Виждаш ли онази ярка звезда? Когато се озове над дървото с бялата кора, събуди ме. После аз ще разбудя Долмаеро, а той — Низа.

— А аз какво да правя? — поинтересува се Фломел.

Руиз внимателно отмести Низа и се изправи, стиснал в ръце самозавързващото се въже, което бе взел предишния ден от разбития кораб.

— Ела тук, маестро Фломел, ще те настаня да спиш.

Фокусникът послушно се насочи към най-отдалечената от лагерния огън палатка.

— Нали все пак не съм необяздено животно, необходимо ли е да ме връзваш?

— Необходимо е, докато те обяздя — отговори агентът през зъби, внимателно наблюдавайки как въженцето с въртеливи движения, като тирбушон, навлиза в скалата.

— Знам, че разговарях грубо с теб, но в действителност не съм навредил никому. Защо ми нямаш никакво доверие?

Илюзионистът се усмихна, изкривявайки устни. Дори сега, в полумрака, се забелязваше изписаната върху лицето му готовност да

извърши предателство. Руиз прикрепил втория край на въженцето към нашияника на пленника.

— Да кажем, че е инстинктивно.

— Тази нощ разбрах много неща. Как да заслужи доверието ти?

Върху тънките ехидни устни на Фломел продължаваше да трепери лъжлива усмивка. Агентът откровено се закикоти:

— Честно, не знам. Моето доверие... трудно е да си го представя. Но може би ще измислиш нещо с течение на времето.

Той още веднъж провери дали фокусникът е надеждно завързан.

— Лека нощ.

Молнех бе застинал неподвижно на поста си, встрани от укритието им. Той почти се сливаше със сивата скала. Руиз си помисли, че фокусникът се е приспособил успешно към новия живот. Не беше изключено наистина да се окаже полезен. Долмаеро бе легнал да спи и при огъня седеше само Низа, притиснала превитите си колене до корема. Руиз внимателно ѝ помогна да се изправи:

— Да вървим, време е да си починем.

Девојката го погледна със странно изражение и той за секунда се изплаши, че тя ще му откаже да спи в неговата палатка. Като се имаха предвид всичките неприятни неща, които агентът бе разказал днес за живота на родната ѝ планета, принцесата трудно можеше да бъде винена.

Обаче Низа протегна ръка към любовника си и го поведе към палатката.

Легнаха, плътно притиснати един към друг. Сега в прегръдките им нямаше страст, но близостта на Руиз очевидно успокояваше момичето.

Неочаквано мъжът усети, че и в него самия нахлува странно спокойствие. Установи, че му е много приятно просто да я държи в прегръдката си и да слуша биенето на сърцето ѝ заедно с неговото собствено. Нейният аромат, топлият ѝ дъх, нежното докосване на пицните къдрици — всичко това му доставяше несравнимо с нищо удоволствие.

Съвсем скоро дишането ѝ стана равномерно. Низа бе заспала, но на Руиз изобщо не му се спеше. Кой знае, може и да се наслаждаваше

на подобно щастие за последен път.

Двата часа отлетяха като сладък миг.

Когато Молнех дойде, за да го извика да дежури, Руиз усети болезненото убождане на мъката. Освободи се внимателно от прегръдките на девойката, стараяйки се да не я събуди. Низа се размърда и промърмори нещо неразбираемо, но после, изглежда, заспа още по-дълбоко.

Гъстата мъгла бе достигнала до коленете на предводителя. Гората беше почти неестествено тиха, само от палатката на Долмаеро долиташе тътнещо хъркане.

— Всичко ли е наред? — шепнешком се осведоми Руиз.

Молнех кимна и се усмихна, оголвайки белите си зъби:

— Мога да кажа само едно: нямаше никакви произшествия. Това добре ли е?

Руиз се ухили в отговор:

— Времето ще покаже, о, вълшебнико.

— Поласкан съм, о, вожде — изкикоти се Молнех.

Той сложи върху рамото на агента своята тънка, като на скелет, ръка:

— Ние всички вярваме в теб, дори Фломел, макар че той сега не е в състояние да се възхищава на никой друг, освен на себе си.

Внезапно веселото изражение на фокусника изчезна и той каза съвсем сериозно:

— Животът ни е в твоите ръце, но като се имат предвид всички обстоятелства, съм сигурен, че можеше да е и много по-лошо.

Руиз бе странно трогнат от тази кратка реч:

— Надявам се, че си прав, маестро Молнех. Ще направим всичко, каквото можем. Да се надяваме, че това ще се окаже достатъчно.

Фокусникът отново го потупа неловко по рамото, после се извърна и се скри в палатката на Долмаеро. Хъркането на старейшината утихна за миг, после се разнесе още по-силно.

Руиз се постара да се нагласи удобно върху купчината камъни точно пред пещерата. Чакаше го дълга нощ. Изобщо не му се спеше. Долмаеро, най-възрастният и най-пълният от тях, трябваше да се наспи

добре преди тежкия път. Руиз нямаше възможност да направи достоен подарък на девойката, но бе във властта му да ѝ подари няколко часа допълнителен сън. Агентът се стараяше да не мисли за възможността тази нощ да се окаже последна за нея.

След като Руиз излезе от палатката, Низа се събуди. Тя се опита да заспи отново, но мъчителните мисли изглежда само бяха чакали удобен случай.

Тя си спомни как се опита да я изнасили Аям, робът-хермафродит на Кореана, в резултат на което Руиз получи възможност да превземе кораба. Низа все още усещаше болка там, долу, където отвратителното същество се бе опитало да проникне в нея. Руиз Ау го измъкна от палатката и го удуши. Най-страшното бе, че той направи всичко това в пълно мълчание. Тази мисъл, а също така и споменът за смайването върху лицето на умирация мерзавец, ѝ доставиха почти чувствена наслада.

Какъв ли тревожен възел от тайни се сплиташе в душата на нейния любим! Днес в палатката той без думи бе разбрал, че тя се нуждае най-много от прегръдката му, от ободряващото му присъствие.

При това той беше изкусен любовник — хем яростен, хем нежен. Изглежда, беше наясно по-добре от самата нея какво ѝ харесва и забележително усещаше ритъма на нейната страст. В леглото устните на този загадъчен човек, обикновено сурово стиснати, изглеждаха по детски беззащитни. Красивите му ръце — безпощадни ръце на убиец — я докосваха необикновено нежно, когато Низа се нуждаеше именно от нежност, и я стискаха здраво, когато дойдеше време да се използва сила.

Неговата страст плашеше, но в същото време доставяше огромна наслада. В нея се усещаше същото напрежение, което се изписваше върху лицето на мъжа, когато той убиваше враговете си. Това едновременно ужасяваше и очароваше.

Спомените престанаха да ѝ носят удоволствие, те по-скоро я безпокояха, затова Низа си наложи да помисли за предстоящия ден. Какво ли ново ще научи, какви ли чудесии, дете никога не е срещала на Фараон, ще види?

Тялото на младата жена се разтрепери от безпокойство. Какви още чудеса ще стори Руиз Ау, за да ги спаси от преследвачите им? Да, естествено, Кореана имаше въздушни кораби, верни слуги и страшни оръжия. Обаче Низа вече вярваше безусловно в своя любим и не можеше дори да си представи, че бившата им господарка ще успее да победи предводителя на малкия им отряд.

„Руиз ще се справи!“ — помисли си девойката, отново потъвайки в дрямка.

После засънува.

Отначало сънят изглеждаше доста приятен. Тя отново беше любимата дъщеря на владетеля на Фараон, отново се наслаждаваше на любимите си книги, на игрите с преданите роби и на услугите им в своите разкошни покои. Принцесата си почиваше в меко кресло, любувайки се на сенчестите зелени градини, и беше облечена в любимата си рокля от небесносиня коприна с пришити дребни блестящи люспички.

Именно това беше реалност, а кошмарът от последните седмици — ролята на феникс, мъчителната смърт, възкръсването, пленът и любовникът-убиец — ѝ се бяха привидели в лош сън. Девойката небрежно игнорира неприятния глас, нашепващ ѝ, че кошмарът се е случил наяве, и гласът млъкна.

Сега Низа крачеше по широкия коридор на двореца с онези поразителна лекота и плавност на движенията, които човек успява да постигне само в съня. Пред очите на спящата плуваха скъпи на сърцето ѝ спомени. Подът, облицован с порцеланови плочки, върху който тя си бе играла в детските години, фонтаните, в които се бе къпала. Прохладните сумрачни стаи, където ѝ беше толкова приятно да се развлича с любовниците си — понякога юноши от знатни семейства, друг път — просто случайни търсачи на приключения.

После принцесата се озова на високата тераса — любимото ѝ място в двореца. Слънцето осветяваше ярко града и принцесата почувства смайване, примесено с благоговение. Дворецът, големият град и целият огромен Фараон зад стените му — всичко това принадлежеше само на нея.

Зави ѝ се свят от възторг, тялото ѝ стана толкова леко, че Низа не се изненада, когато широките ръкави на роклята се превърнаха в криле. Девойката се издигна във въздуха, движенията ѝ бяха стремителни и нечовешки грациозни.

Дворецът бързо се смаляваше, слънцето ставаше все по-ярко, но тя се носеше напред и нагоре, все по-бързо и по-бързо, докато накрая крилете лумнаха, а тя самата се превърна в комета с огнена опашка.

Безпокойството дойде твърде късно. Принцесата вече бе преминала през слънцето, живителната му светлина беше останала далеч назад. Фараон се превърна в песъчинка, изгубена в пустинята на вселената.

Над нея се намираше нещо, наподобяващо блестящ черен таван — гладък купол без начало и без край. Низа се изплаши, че ще се разбие от тази невидима преграда, но вече не можеше да спре и продължаваше да се издига нагоре.

Накрая върху гладката повърхност се появи малък кръгъл отвор. Девойката осъзна страшната истина: Фараон се намираше в огромна стъклена кана, а тя всеки момент щеше да достигне гърлото ѝ. А ако е затворена с някаква тапа?

Принцесата с лекота се плъзгаше между прозрачните стени и забави движението си едва когато тунелът се стесни. Тя заседна. Протегнала ръце напред, бясно се опитваше да се придвижи с крака и драскаше по стъклото. Крилата се пречупиха, болката ѝ се струваше нетърпима, но девойката продължаваше да се сражава за освобождаването си. Тя се придвижи едва-едва, после още мъничко. Изглежда тунелът възнамеряваше да се стесни съвсем и капка по капка да изсмуче живота от нея. Низа направи конвулсивно движение и успя да погледне отвън, за да види безкрайната звездна пустиня. Кървавите късове на крилата увиснаха, а звездите се оказаха студени огънчета, равнодушно сияещи в невъобразимата далечина.

Девойката беше изплашена, но ужасът внезапно бе сменен от странно чувство на възторг и в този момент въобще не ѝ се искаше да се събужда.

Руиз прекара остатъка от нощта неподвижно седнал, унесен в невесели размисли. Почти нямаше надежда за спасение. Освен ако

съществата, които се движеха по магистралата, не се отличаваха с необикновена доверчивост. Защото само страшно наивни създания биха се съгласили да помогнат на толкова подозрителна компания.

Кореана несъмнено щеше да докара механични търсачи или животни-следотърсачи — подобни стандартни средства можеха да се намерят в арсенала на всеки преуспяващ търговец на роби. В зависимост от ефективността на издирващите средства жената щеше да ги хване през деня или на следващата сутрин. Руиз трябваше да измисли как максимално бързо да се измъкнат от опасния район.

През короните на дърветата проблясваха орбиталните платформи на шардите и ярките звезди. Нямахше изгледи да завали дъжд. Жалко, в противен случай задачата на преследвачите би се усложнила.

Можеше да опита да организира засада. Но Кореана несъмнено разполагаше с по-мощни оръжия от бегълците. А ако воинът-морасар, телохранителят ѝ, излекуваше раните си, битката можеше да се смята за предварително загубена.

Не, всичко зависеше от това дали ще успее да намери подходящо транспортно средство, тоест от късмета. Руиз заскърца със зъби в безсилен гняв. Обикновено му вървеше, но би било глупаво да разчита само на това. Късметът съпътства тези, които никога не разчитат на него, а той сега се нуждаеше от късмет толкова, колкото и от въздух.

На разсъмване няколко едри капки дъжд проникнаха през гъстите корони на дърветата. После дъждецът спря, преди още да е започнало да вали.

ГЛАВА 4

Руиз правеше обичайните упражнения, за да разкърши изтръпналите си мускули, и подканваше останалите да приключат с утринното си суетене.

Сънят изглежда беше освежил Долмаеро, но въпреки това той се обърна към предводителя с леко недоволен тон:

— Защо не ме събуди?

— Не ми се спеше — отвърна Руиз. — Защо да се измъчваме и двамата?

— Е, добре, само че следващия път няма нужда да ме щадиш. Мога да изпълнявам задълженията си.

— Знам — Руиз премина на внушаващ доверие шепот. — Честно казано, имам работа за теб за днес. Наблюдавай Фломел. Низа също ще го наглежда, но тя не е достатъчно силна, за да му попречи, ако той замисли някоя пакост.

Долмаеро кимна:

— Както кажеш. Странно, до съвсем неотдавна трупата беше всичко за мен и смятах Фломел за велик човек, независимо от отвратителния му характер. Той беше забележителен фокусник — въздъхна старейшината. — Но времената се менят и аз разбирам, че съм бил глупак.

— Не, в никакъв случай не си бил глупак. Просто си бил като всички. Правел си най-доброто, което можеш, според информацията, с която си разполагал.

— Възможно е... Благодаря ти за тези думи — Долмаеро се върна към приготовленията си.

Пътеката се разширяваше, отрядът вървеше доста бързо. Известно време Руиз с удоволствие си позволи да върви най-отзад, хванал ръката на Низа. Чувстваше се малко нелепо, като юноша, но Низа вероятно не виждаше нищо недостойно в подобно

демонстриране на чувствата. Тя стискаше здраво ръката на любимия си и от време на време му се усмихваше ласкаво.

Скоро се натъкнаха на признаци, свидетелстващи за неотдавнашното пребиваване на хора. Край пътя се виждаха пластмасови обвивки, парцали и купчинки сажди на местата, където е имало лагерни огньовете. Руиз се насили да пусне ръката на Низа и обяви почивка.

— Сега трябва да сме много предпазливи — обясни той на останалите. — Възнамерявам да избързам напред и да разузная каква е обстановката. Вие вървете бавно след мен. Ако видите или чуете нещо странно, което може да се окаже опасно, напуснете пътеката и се скрийте в гората.

Руиз внимателно се вторачи в лукавото лице на старшия фокусник:

— И най-вече — гледайте да не изпуснете Фломел.

Предводителят свали от кръста си въжето и го прикрепил към нашияника на илюзиониста. Връчи втория край на Долмаеро.

— Ако се опита да вика, убийте го възможно най-тихо и бързо. Ще се справите ли?

Старейшината кимна и потупа кинжала, който носеше на колана си. Лицето му стана сериозно:

— Можеш да разчиташ на мен.

Лицето на Фломел изразяваше нещо средно между недоверие и възмущение, но той не се опита да спори.

Руиз се наведе към Низа и я целуна, прошепвайки тихичко:

— Наглеждай всички.

После бързо се насочи към подножието на хълма.

След като се озова на стотина метра пред останалите, агентът забави крачка и се опита да се движи възможно най-предпазливо. Гората не се промени, макар че пътеката се превърна в път, постлан с жълти павета. Край пътя се появиха каменни пейки със странно изкривени облегалки и крачета. Явно тук често се устройваха пикници. Обаче Руиз не срещна нито един турист, макар и искрено да се надяваше да види някой от тях. Добре би било да попадне на група, дошла на скоростен въздушен кораб със здрава броня и прилични оръжия. Агентът се изсмя от сърце на тази нелепа мечта. Със същия успех можеше да се надява хипотетичните туристи да се окажат

безнадеждни наивници и да му позволят да им вземе кораба и оръжието.

Не, на бегълците щяха да са им достатъчни само петима туристи с пет едноместни въздушни скутера.

Пътеката правеше странни завой, но заради гъстия храсталак не беше възможно да се съкрати пътя и да се премине направо. Затова пък разузнавачът можеше да бъде видян само от малък участък от пътя. Усецаха се някакви нови миризми, очевидно до магистралата не оставаше много. Руиз премина на сенчестата страна на пътя и удвои бдителността си.

Агентът мина поредния завой и установи, че големият път, на който бе възлагал толкова надежди, всъщност е канал.

Пътеката го изведе на слънчева поляна, право пред пристан от розов гранит. Над главата му се извисяваше декоративен портал — две колони във формата на изправени на задните си лапи животни. Каменните зверове придържаха покрива във вид на две влечуги, чиито муцуни се срещаха във въздуха. Наблизо се забелязваха пилони, на върха на които се развяваха парцали, очевидно остатъци от шарено платнище. Създаваше се впечатление, че пристанът отдавна не е използван от никого. Сърцето на Руиз се сви.

Той бавно пресече полянката, съзнавайки безсмислеността на действията си. Боклукът върху пътеката му беше внушил известна надежда, но видът на изоставения пристан не беше оставил и трошица от нея.

Агентът изкачи стъпалата и тръгна към канала. Състоянието на водния път беше безупречно. Двете тесни ивици бяха разделени чрез бариера от монолитен бетон. Неподвижната повърхност на водата беше покрита с отвратителен мазен слой, но боклуци не се забелязваха. Възможно бе каналът все пак да се използва от време на време. Клоните на дърветата вляво от пристана бяха надвиснали доста ниско над водата, но не биха попречили на преминаването на плавателни съдове. Изглежда, редовно ги подрязваха.

В стените на канала бяха вградени защитни излъчватели, ето защо върху бетонните плочи нямаше растителност, което потвърждаваше високото равнище на инженерната мисъл на създателите на изкуственото речно корито.

Руиз замислено седна на земята. Какво да предприемат? Ще имат ли достатъчно време да построят сал? Могат да използват отломомета, за да повалят няколко дървета, но това вероятно доста ще намали заряда. Търсачите на Кореана ще я доведат до канала и тя с лекота ще открие бегълците. А салът с шестима на борда едва ли ще се движи много по-бързо от пешеходец.

Дали да не се опитат да заличат следите си? Да преминат няколко километра по течението, после да оставят в сала Фломел, за да объркат преследвачите, а самите те да се скрият в гората? Не, едва ли бегълците щяха да имат такъв късмет. Миризмите им вероятно се пазеха в картотеката на Кореана. Тя или ще игнорира следите на главния фокусник, или ще раздели силите на две, за да улови всички. Руиз разсеяно хвърли в канала малко клонче. Облицовката на стените едва забележимо завибрира. Агентът бързо се отдръпна, но успя да забележи как парчето дърво се разтвори във вихъра на пяната. Вибрирането незабавно престана.

Идеята за сала отпадна от само себе си. Нямахше да им се удаде и да се скрият в канала.

Руиз повървя още малко на юг по брега и намери няколко отлични укрития, особено покрай самия пристан. Реши, че е много лесно да се скочи от тях върху преминаващ по канала шлеп, стига да не се движи прекалено бързо и охраната да не е многобройна.

Още не беше обмислил докрай тази идея, когато дочу бученето на двигател. По близката страна на канала бавно плуваше шлеп. Разузнавачът отстъпи в храсталака и зачака.

Вероятно това беше автоматичен товарен съд, добре защитен срещу любителите на придобиването на чуждо имущество. На борда му не се забелязваха оръжия, или поне не и от пръв поглед.

Плавателният съд бавно преминаваше покрай него. Руиз се реши и скочи на борда. Независимо от привидната тромавост, шлепът се движеше доста бързо, затова агентът залитна и с мъка се удържа на крака.

За негово смайване никой не се опита да попречи на нахлуването му.

Пристанът бързо се отдалечаваше, дърветата се сключиха като тунел над канала. Сега агентът можеше да смята, че е в безопасност. На търсачите на Кореана щеше да им се наложи да изследват двата

бръга, а шлепът плуваше бързо. Ако в края на пътя не го очакваха неприятни изненади, той беше спасен.

Но усещането за щастие и свобода продължи само миг.

Низа! И всички останали, естествено, но на първо място — Низа! „Не бъди идиот — каза си, — те и преди нямаха шансове, какво се е променило?“

Ако сега скочеше от шлепа, не се знаеше кога ще се появи следващият. Утре? След седмица? Дълго преди това кожата му ще украсява апартамента на Кореана.

Но съществуваше и Низа. Не беше ясно как ще постъпи господарката с избягалите роби, но явно не можеше да се очаква да прояви милост. Руиз си представи как малкият отряд излиза на пристана, надявайки се да се срещне с предводителя си. Какво ли ще си помислят? Фломел сигурно веднага ще се досети какво е станало. Старшият фокусник би постъпил по същия начин, ако попаднеше в подобна ситуация.

Агентът въздъхна тежко и се приготви за скок. Между дърветата се показа пролука и той полетя във въздуха. В този момент императивът в мозъка му изскимтя в знак на протест.

От изненада и болка Руиз едва не падна в канала, но все пак достигна брега и се изтърколи по земята. Императивът не можеше да го убие като леталната мрежа, но причиняваше страхотна болка. Тя показваше, че агентът на Лигата се отклонява от възложената му мисия.

Стиснал здраво зъби, за да не изстене, Руиз се тресеше от болка докато императивът най-накрая се успокои. Когато *екзекуцията* приключи, той със страхотно усилие успя да седне. „Никога повече“ — обеща си. Никога нямаше да позволи да се ровят в мозъка му и да имплантират вътре чужди данни.

Най-накрая Руиз дойде на себе си, изправи се и закрачи в обратна посока.

Четиримата се бяха събрали нагъсто при пристана и плахо се озъртаха. Агентът спря зад най-близките храсти и няколко минути наблюдава бегълците. Върху широкото лице на Долмаеро бяха изписани объркване и безпокойство. Молнех напрегнато оглеждаше околността. Фломел се усмихваше злорадо. Низа стоеше малко

встрани, отчаяно опитвайки се да демонстрира, че е уверена и спокойна, каквато всъщност изобщо не беше.

„Момичето се е застъпило за мен“ — топло помисли Руиз и излезе от укритието.

— Здравсти — изрече той небрежно.

Приятно му беше да види как лицето на Фломел разочаровано се изопна, но истинската му награда бе усмивката, засяла в очите на младата жена.

— Бяхме започнали да се безпокоим за теб — каза Долмаеро, усмихвайки се неуверено.

Молнех се ухили, но върху слабото му лице усмивката изглеждаше странна и налудничава.

— Естествено, естествено. Но това, което ни безпокоеше още повече, беше какво ще стане със собствените ни кожи.

Руиз се разсмя:

— Глупости. На смелчаци като вас не им приляга да се вълнуват за подобни дреболии.

Низа го прегърна.

— А аз не се вълнувах — каза тя на висок глас и с предизвикателен тон.

— Нима е възможно да сте толкова доверчива, благородна лейди? — отвърна предводителят с толкова странен тон, че девойката смаяно го погледна в очите.

— Е, добре, благодаря за топлото посрещане. А сега — на работа. Това нещо може да се окаже много полезно — продължи той, сочейки към изкуственото речно корито.

— Това пък какво е? — учудено попита Молнех. На Фараон водата беше прекалено голяма ценност, за да я оставя някой ей така — под открито небе и без никой да я пази.

— Канал — поясни Руиз, използвайки пангалактическата дума. — Воден път. По него плават едни неща, наречени шлепове. Те се придвижват с помощта на мотори или на други плавателни съдове.

Долмаеро беше объркан:

— Защо е необходимо толкова сложно нещо, нали тук всички умеят да летят по въздуха?

— Така е. Но да се пътешества по вода е по-весело и по-приятно. А и по-безопасно. Например, ако пътувахме с шлеп, нямаше да се

ударим в скалата — отбеляза Руиз.

— И това е вярно — съгласи се старейшината.

— А как да извикаме това плаващо нещо? — попита Фломел.

— Тук е и недостатъкът на плана ми. Никак. Просто ще се надяваме, че някой от тях ще се появи преди Кореана да ни догони — усмихна се мрачно агентът.

Главният фокусник презрително изфуча, а всички останали, освен Низа, добиха доста отчаян вид. Момичето очевидно беше свикнало прекалено да се надява на късмета на предводителя.

— Е, не всичко е толкова лошо — опита се да ободри Руиз спътниците си. — Един шлеп премина оттук съвсем скоро. Аз малко се повозих на него — исках да проверя възможен ли е такъв вариант.

— Значи ето къде си бил! — старейшината погледна предводителя с ирония и Руиз осъзна, че този фараонец го познава значително по-добре от Низа.

— Да. Шлеповете се движат бързо, но ще успеем да скочим на тях. Разбира се, ако палубите им не се охраняват.

— А какво ще правим сега? Може би ще похапнем? Вече е време — весело предложи Молнех.

— Защо пък не?

Бегълците се настаниха на стъпалата на пристана и с наслада се заеха с остатъците от припасите от кораба на Кореана. Руиз отново се опита поне за известно време да изхвърли от главата си мисълта за предстоящите неприятности, но не му се отдаде. Едва ли по канала щеше да мине още един товарен плавателен съд преди Кореана да ги догони. На него страшно му се искаше да се наслади на последните спокойни мигове. Слънцето ласкаво огряваше гърба му, а притиснала бедрото си към неговото, до него седеше Низа. Възможно бе преследвачите да се появят чак утре, и в такъв случай имаше шанс да прекара още една нощ в прегръдките на възлюбената си. Е, това не бе най-лошият вариант за последната нощ в живота.

Не! Не бива да се предава и предварително да се примирява с поражението! И прехваленото му спокойствие няма да му помогне тук. Някое спокойно, разумно същество вече отдавна щеше да е загинало в подобна ситуация.

Ако все пак организира засада на пристана и се възползва от отломомета? Останалите можеха да се скрият в храстите, като преди това завържат Фломел на един от пилоните, като жертвено животно. Тогава Кореана би си помислила, че илюзионистът се е оказал в тежест и пленниците са избягали, оставяйки го тук. Тя със сигурност ще пожелае да разпита фокусника... Кой знае, може би жената ще се реши да излезе от кораба и ще се появи шанс да бъде простреляна. Руиз хвърли поглед към гравираните порти. За да използва търсачи, въздушният съд трябва да се движи близо до земята. Добре би било да се скрие на горната летва на портата, в гънките на крилото на някое от гранитните влечуги.

Може това и да не бе най-блестящият план, но при всички случаи беше за предпочитане пред тъпото смирение, с което Руиз беше започнал да приема случващото се.

Предводителят приключи с храненето и облегна гръб на топлия камък. Да допуснем, че се появи още един шлеп. Как да прехвърли всички на борда? Плавателните съдове се придвижваха с прилична скорост. Самият той се намираще в добра физическа форма и можеше да тича известно време по брега, а после да скочи. Но за останалите агентът не беше сигурен. А щеше да им се наложи да скачат. Този, който не успее да го направи, ще си остане тук. Фломел със сигурност щеше да се стреми към това. Кое то можеше да създаде сериозни проблеми.

Фараонците най-накрая се нахраниха и сега мълчаливо седяха от другата страна на пристана, безцелно разглеждайки околността.

Руиз се изправи.

— Да тръгваме — решително каза той. — Трябва да обсъдим плановете ми.

Останалите послушно скочиха. Долмаеро с рязко движение вдигна на крака Фломел. Сега фокусникът хвърляше към старейшината на гилдия не по-малко яростни погледи, отколкото към Руиз.

— Да отидем при канала — нареди агентът.

На брега Руиз се зае с обясненията:

— Имаме значително по-сложна задача, отколкото изглежда на пръв поглед. Шлеповете плуват доста бързо, така че всеки ще има само една възможност. Да се надяваме, че на борда няма да има автоматично оръжие или охрана. Освен това не знаем от коя посока ще се появи

шлепът. Добре ще е, ако е от север. Но в такъв случай той ще се движи по далечната част на канала.

— Тогава как ще се доберем до него? — попита Долмаеро.

— Добър въпрос. Имам план, може и да сработи.

Руиз огледа дърветата от северната страна на поляната, избра надвиснал над водата дебел клон и стреля в него. Въртящите се парчета желязо го пречупиха и клонът падна в канала, където моментално се разпадна на прах.

Молнех боязливо отстъпи от ръба.

— А аз се надявах да се изкъпя — криво се усмихна той.

Руиз се усмихна и сви рамене:

— Не те съветвам.

Предводителят се обърна към главния фокусник:

— Длъжен съм да те предупредя, маестро Фломел. Ако се опиташ да попречиш, ще стрелям в теб с това оръжие. Естествено, ако Кореана те хване, ще е справедливо възмездие. Но аз не мога да допусна да й разкажеш за нашите планове.

Фломел с труд преглътна, а очите му се разшириха.

— Разбирам — тихо отвърна той.

В този момент илюзионистът приличаше на напълно разумен човек.

Руиз продължи обясненията си:

— Ако видим шлеп, идващ от север, ще се опитам да поваля дървото по такъв начин, че да надвисне над отсамната ивица от канала. После всичките трябва да успеем да прескочим оттатък, преди корабът да се приближи. След това трябва да се наредим равномерно по брега. Аз ще скоча първи и ще помагам на останалите — ще ги хващам от другата страна. Втора — Низа, след нея — Долмаеро и Фломел. Молнех ще е последен. Ще трябва да тичате с всички сили в посока на движението на шлепа, докато се изравните с него. После правите още няколко крачки и скачате. Ако имаме късмет, никой няма да си строши врата при скока.

— Отново тази дума „късмет“ — усмихна се Долмаеро.

— Страхувам се, че е така — сериозно отвърна Руиз.

Бегълците се разположиха в сянката на портала. Долмаеро и Молнех се постараха да избърснат неприлично обраслите си — според разбиранията на фараонците — глави, използвайки кинжала на старейшината. Единият старателно изпълняваше задълженията на бръснар, а другият болезнено се мръщеше заради недостатъчно наточеното острие.

Малко по-късно те неохотно се съгласиха да обръснат Фломел. На Руиз му се стори, че върху простодушното лице на старейшината се мярна злорадо изражение, когато фокусникът направи болезнена гримаса.

В края на краищата татуировките заблестяха върху гладко избърснатите черепи, както се полагаше.

Предводителят вече отдавна беше престанал да се представя за кореняк-фараонец, търгуващ със змийско масло, така че нямаше намерение да се подлага на служещия за бръснар тъп кинжал.

Сега тишината на поляната се нарушаваше само от тихи плясъци и потропвания. Молнех и Фломел тренираха с пръчки и камъчета, за да не изгубят ловкостта на пръстите си. Руиз си помисли, че едва ли щеше да им се наложи отново да практикуват изящното си изкуство, дори и да им се отдадеше да се измъкнат от Суук, но подобна преданост към любимата професия внушаваше уважение.

След известно време и тези звуци престанаха. Внезапно Руиз дочу пляскане на падаща вода. Той обърна глава. Изглежда шумът долиташе от северния край на полянката, където тясна пътечка водеше към гората.

— Чакай тук — нареди той на Низа. — Повикай ме, ако видиш или чуеш нещо необичайно, и най-вече гледай да не изпуснем шлепа.

Руиз тръгна бавно по пътечката. На по-малко от петдесет метра от полянката попадна на фонтан. Той хвърляше малка струя прохладна вода върху бронзова скулптура, изобразяваща някакво пасящо животно. Изящната глава на съществото напомняше главата на елен от Старата Земя, но това животно имаше шест дълги стройни крака. Фонтанът пълнеше малко чисто езерце, обкръжено от ниска бариера от розов гранит. Излишъците от водата преливаха през бариерата и се отичаха в канал.

Руиз поседя няколко минути на края на басейна, потопил ръка във водата и отпуснат в приятна забрава. После се върна при

спътниците си и им разказа за откритието си.

— Искаш ли да се изкъпеш? — предложи той на момичето. — Обаче ако се появи шлеп, ще трябва незабавно да изскочиш от водата, дори и да се наложи да се метнеш гола на борда.

Низа радостно се засмя:

— О, да, ще изскоча веднага. Толкова ще е приятно отново да стана чиста!

— Добре. Благородната дама ще се изкъпе първа, после — всички останали.

Тя започна да се разсъблича още в движение, предавайки дрехите си на Руиз, а после се затича към басейна, гола и прекрасна. Девойката с наслада се потопи в чистата вода на езерцето.

— Колко е хубаво! Бях се вмирисала на казармите, Аям и екстрактите, с които ме наливаха знахарите!

Тя загреба шепа сребрист пясък от дъното на басейна и започна яростно да се търка.

Руиз се наслаждаваше няколко минути на прекрасното зрелище, а Низа изобщо не възразяваше. Напротив, движенията ѝ отново придобиха онази кокетна отпадналост, накарала Руиз да изгуби ума си по време на къпането в робските казарми в деня, в който те станаха любовници. Обаче сега, въпреки че тялото ѝ продължаваше да възхищава мъжа, той не можеше да се отърси от грижите и да отговори с необходимия жар.

След малко Руиз застана на колене до мястото, където водата преливаше през ръба, и се постара да изпере дрехите ѝ.

Низа се усмихна, сякаш той е направил нещо забавно и оригинално:

— Благодаря, Руиз.

Той сви рамене:

— Няма за какво. Може би ти ще направиш за мен същото, докато аз се къпя.

За секунда тя го погледна така, сякаш е приела думите му за обида. Ноздрите ѝ се издуха, момичето явно възнамеряваше да възрази остро. Но после забеляза усмивката му и се усмихна в отговор.

— А защо не? Нали трябва да имам някаква работа в новия свят, щом като вече не съм принцеса. Може пък да стана перачка.

— Ще бъдеш най-красивата перачка на Суук.

— Мислиш ли? Но ти, кой знае защо, не се присъедини към мен.

— Бих искал, но шлепът може да се появи в най-неподходящия момент. Страхувам се, че ако се наложи да избирам между шанса за спасение и удоволствието, няма да знам какво да предпочета.

Девојката изохка провлечено в знак на разочарование, но очите ѝ сияеха:

— Поне в сравнение с предишната нощ определено изглеждам по-добре.

— Ти и тогава беше достатъчно красива за мен — ласкаво отговори мъжът.

Когато Низа най-накрая се измъкна от басейна, Руиз скочи във водата и бързо се зае да отмива мръсотията. Забеляза с периферното си зрение, че момичето непохватно се опитва да изплакне дрехите му. При приключването на прането те не изглеждаха много по-чисти, отколкото в началото, но агентът все пак благодари тържествено на начинаещата перачка.

Любовниците се разделиха неохотно с чудесното място и фараонците се втурнаха към фонтана. Руиз ги предупреди да не се бавят и ги остави да се плискат, грейнали от удоволствие.

Предводителят прекара остатъка от деня на брега, надявайки се да се появи шлеп. Низа, както и по-рано, когато в разкошните апартаменти на Кореана двамата заедно очакваха каква ще бъде съдбата им, го развличаше с разкази за живота на Фараон. Обаче, ако по-рано девојката възторжено описваше богатствата на бащиния си дворец, то сега, под влияние на преживяното, възгледите ѝ за миналото се бяха променили. Колко мизерни изглеждаха разкошните палати на владетеля на Фараон! Появило се бе усещането, че момичето гледа в обрнат телескоп, намаляващ и принизяващ онова, което по-рано ѝ се бе струвало върха на съвършенството. И все пак... сега, когато Низа бе разбрала, че отминалите времена никога няма да се върнат, тя тъгуваше за тях значително повече, отколкото по-рано, когато бе възприемала удобствата на бита като нещо нормално.

Свечеряваше се, надеждите да се появи шлеп намаляваха, а безпокойството на Руиз растеше. Налагаше се да се подготвя за най-лошото. Ако Кореана не си бе губила времето, можеше да се очаква, че ще се появи в близкия час.

Агентът извика останалите членове на малкия отряд.

— Чуйте ме, има вероятност бившата ни господарка да се появи още преди залез слънце. Ако това не се случи, до сутринта ще сме в безопасност. Както си спомняте, шардите не разрешават през нощта да се движат превозни средства, развиващи висока скорост — поясни предводителят. — Но ако тя се появи, трябва да сме подготвени. Аз ще се скрия върху портала. Оттам ще ми е по-лесно да стрелям. Вие трябва сами да се погрижите за собствената си безопасност. Съветвам ви да се скриете в гората.

Той изпрати Долмаеро и Фломел на южния край на полянката.

— Гледайте и слушайте. Ако чуете нещо необичайно, дайте знак. Долмаеро, ако Фломел се опита да пречи, бутни го в канала.

Агентът прегърна Низа и за секунда я притисна към себе си:

— Вие с Молнех ще отидете в северния край.

Девојката го погледна така, сякаш искаше завинаги да запечати в паметта си скъпия образ, после мълчаливо се обърна и се запъти към посоченото място.

Оставаше само предводителят да заеме поста си. Гранитът се оказа доста хлъзгав, но линиите на барелефа бяха толкова дълбоки, че на места успяваше дори да сложи крака си вътре. Руиз внимателно се изкачи и легна между тялото на каменното влечуго и крилото му. Имаше доста добра видимост, така че се надяваше да забележи навреме въздушния кораб. След като се настани възможно най-удобно, Руиз се постара да се отърси от страничните мисли и да се съсредоточи само върху удоволствието, с което ще довърши жестоката жена, причинила на пленниците толкова много зло.

ГЛАВА 5

Отначало Руиз не се съмняваше, че всеки момент ще види приближаващия се въздушен кораб на Кореана. Но когато слънцето се спусна зад хоризонта, а катерът така и не се появи, отчаянието се смени с плаха надежда. Още една нощ. Не беше ли прекалено дръзко да моли съдбата за подобна милост? Може би не.

Той така се бе увлякъл в мечтите за отсрочка, че в първия миг не чу отчаяния вик на Молнех.

— Какво става? — реагира най-накрая предводителят.

— Нещо се приближава — не особено радостно отвърна фокусника.

Руиз внимателно се вгледа в проблясъците между върховете на планините — никакви признаци за въздушен кораб. Измъкна се с усилие от укритието си — изтръпналите крайници не му се подчиняваха — скочи на земята и се затътри към Молнех и Низа.

Кореана измерваше с крачки контролната зала на разузнавателния флитър, който бе взела от космическия си кораб.

— Можеш ли да накараш това нещо да се движи по-бързо? — попита жената седналото зад пулта за управление същество.

Пилотът разтегли котешката си муцуна в зловеща пародия на усмивка.

— Да, гос-сподарке. Може и по-бързо. Ако ш-шардите, както винаги, ни гледат, можем да с-се прес-сто-рим на прелесстна комета, която ще пламти около шес-стс-стотин метра. Но с-страхувам с-се, че пос-сле ще с-се наложи да с-спрем.

Очите на съществото проблясваха, то се наслаждаваше на остроумието си.

Кореана не отговори. Тя отдавна се бе научила да се отнася към сарказма на Ленш като своеобразна компенсация за вярната служба. Очевидно подобна наглост беше неразделна част от полукотешкия му

мозък. Дори геншите не докосваха това качество, опасявайки се да не засегнат интелекта.

Разбира се, шардите ги наблюдаваха. Собствениците на Суук бяха наложили по достатъчно суров начин своите закони. Те бяха забранили определени видове транспорт, големи военни кораби, големи армейски съединения, ядреното оръжие и много други съвременни удобства. От своите орбитални платформи те наказваха незабавно и жестоко нарушителите.

Естествено, това причиняваше доста неудобства. От друга страна, ако не бяха въведените от шардите строги ограничения, пангалактическата полиция отдавна щеше да се е справила с процъфтяващите на Суук криминални групировки.

— Търпение, само търпение — самонавиваше се Кореана.

Флитърът летеше над розовата степ. Светлосините планини, където бе претърпял корабкрушение катерът с пленниците, все още бяха неясно петно на хоризонта. А слънцето вече се бе спуснало доста ниско. Невъзможно бе да долетят до нужното място по светло, а флитърът не беше приспособен да се движи бавно по земята — единственият начин за придвижване, разрешен от шардите след залез слънце. Щеше да им се наложи да спрат и в такъв случай Руиз Ау щеше да получи заслужената си награда чак на сутринта.

За известно време Кореана се размечта как ще постъпи с този човек, причинил ѝ толкова неприятности. Руиз открадна кораба ѝ, отвлече няколко ценни роби, погуби двама доста полезни помощници и почти довърши горкия Мармо. Сега братът на Ленш — Фенш, се занимаваше с ремонта на киборга в товарния отсек. Досадната медицинска апаратура грижливо лекуваше частите от живата плът, все още останали в механичното тяло. Фенш контролираше работа, ремонтиращ механизмите на Мармо. Кореана си каза, че е сантиментална глупачка. Първо беше спряла, за да прибере киборга и осакатеното му тяло, а после се бе върнала, за да намери батерията на хранането. Ако не беше сторила това, щяха да се доберат до разбития кораб още по светло.

До далечната стена на командната зала се търкаляше морасарът, а ноктите му стържеха по пластмасовото покритие на пода. Той беше напуснал съвсем скоро камерата, в която лекуваше повредената си броня. Днес охранителят вонеше особено отвратително, но Кореана

отдавна бе свикнала с миризмата му. В края на краищата това бе цената, която се налагаше да плати за престижа си — не бяха много онези, които можеха да си позволят роб-морасар, при това толкова могъщ воин.

Жената слезе в товарния отсек. Мармо лежеше неподвижно, здраво закрепен за ремонтната апаратура. Долната част на лицето на киборга беше преbledняла, върху кожата бяха избили капки пот, но той най-накрая бе дошъл в съзнание и устните му се бяха изкривили в слаба усмивка.

— Как върви? — поинтересува се сухо Кореана.

— Значително по-добре, благодаря — отвърна старият пират.

Жената поклати съкрушено глава. Тя изпитваше към киборга доста противоречиви чувства. Той от доста отдавна бе неин верен спътник и може би дори приятел. А и ползата от него беше голяма. Но в тази история не се бе оказал на висота. Как иначе можеше да се обясни фактът, че Руиз бе успял да завладее кораба?

— Какво се случи? — Кореана с всички сили се опитваше да потисне раздразнението си.

Окулярите на киборга с тънко свистене промениха фокуса си, сякаш в момента пред тях преминаваше поредица от спомени.

— Изигра ме, сякаш съм малко дете. Не знам какво е станало с Аям и Банеса, но мисля, че са загинали.

— Да — кимна Кореана. Тя беше намерила гигантския труп на надзирателката и останките на хермафродита, захвърлени недалеч от акумулатора на киборга и изкълвани от лешоядите. — Ако може, по-подробно.

— Стучи се по време на вахтата на Аям, след полунощ. Аз се намирах в командната зала, а Банеса — в каютата си. Руиз Ау нахлу през люка. Размахваше някакво странно оръжие и се усмихваше демонично. Успях да стрелям с отломомета, но не го улучих, а след секунда той метна върху мен верига и ме лиши от възможността да се движа. Щях да се освободя достатъчно бързо, но той стреля и изби оръжието от ръцете ми.

Мармо въздъхна тежко.

— Определено не ми вървеше през този ден — скоро бунтовникът вече седеше върху мен, заплашвайки да ми отреже главата. Нямах избор и се наложи да му дам исканата информация.

— Длъжен си бил да избереш смъртта пред предателството!

Киборгът с усилие си пое дъх:

— Вероятно си права. Но не мисля, че смъртта ми щеше да ти донесе полза. Руиз Ау е хуманоид само отчасти. Сигурна ли си, че е необходимо да го търсим? Според мен това ще означава дяволски големи неприятности.

Кореана изумено се взря в отдавнашния си съратник. Какво се е случило със старото чудовище? В миналото бе търпял и по-сериозни поражения. На малкото места, където бе останала човешка плът, все още си стояха белезите от жестоки рани. А какъв е този Руиз Ау? Просто ловък мошеник, на когото страшно му върви.

Мармо изгълкува изумения ѝ поглед по свой собствен начин.

— Добре. Нека да е така. Ако ти е необходимо непременно да го получиш, аз съм съгласен да ти помогна, както винаги. Но нека отсега нататък да не го подценяваме, тази грешка и така ни струва вече прекалено скъпо. Трябва да бъдем изключително предпазливи.

— Той ме унижи — отвърна жената. — Не мога да се почувствам отново щастлива, докато той не заплати със страшни мъки за нанесената ми обида. Разбираш ли ме, Мармо?

— Да, Кореана — със слаб шепот отвърна киборгът.

Руиз Ау се добра до брега, където вече го чакаха Молнех и Низа, и погледна на север.

— Какво е това, Руиз? — попита девойката.

Той неуверено сви рамене. Изглежда приближаваше цяла флотилия от плавателни съдове, но му бе трудно да ги разгледа в настъпващия сумрак. След известно време върху шлеповете започнаха да се забелязват странни високи надстройки с формата на необичайни физиономии или фигури на животни. Те напомняха за плаващите украси, използвани по време на морски паради.

— Почакайте тук — нареди агентът. — Ако ме видите да скачам, скачайте след мен. Ако ми се случи нещо, бягайте далеч оттук.

Руиз се насочи към приближаващите се кораби. Успя да се скрие в гъстите храсти недалеч от брега. Преди да вземе решение, трябваше да разгледа множество детайли за броени секунди. И така, това бяха цели шест кораба, малко по-дълги и по-широки от преминалия по-рано

товарен шлеп. Те бяха със закрепени на носа странни, дори малко страшнички фигури. Главите на мъже и жени, прекалено огромни за прегърбените тела. Изглеждаше сякаш на палубите са коленичили джуджета с несъразмерно огромни глави. В ококорените очи се четеше изражение на неописуемо блаженство. Половите органи също се отличаваха с огромни размери. Гърдите приличаха на масивни круши и заемаха цялата ширина на борда. Пенисите напомняха стебла на дървета и достигаха брадичките на странните, широко разкрасени фигурки. От кръстовете на статуите към борда се спускаха дебели вериги.

Руиз не забеляза никакви признаци за присъствието на екипаж. Първият шлеп се понесе по канала във вихъра на пяната. На борда се забелязваха само два стандартни шлюза. Като че ли нямаше автоматично оръжие, но това все още нищо не означаваше.

Премина и вторият шлеп. Нямаше повече време за губене. Когато третият шлеп се изравни със скривалището му, агентът скочи и се понесе по брега. На тренирания мъж му бяха необходими много усилия, за да поддържа темпото на кораба. Щеше да се наложи да помага на останалите. Руиз скочи с всички сили и благополучно се приземи на борда.

Никой не се опита да му попречи и предводителят изкрещя, за да се подготвят фараонците за скок. Корабът бързо приближаваше пристана.

Чуха се виковете на Долмаеро, който нареждаше останалите според първоначалния план. Руиз неволно се възхити на разумните и бързи действия на старейшината.

Низа попадна успешно точно в прегръдката на любимия си. Той я изправи на крака и се обърна, за да успее да прихване Долмаеро, когато старейшината загуби равновесие и залитна към водата. Възрастният фараонец не беше никак лек и Руиз с мъка се задържа на крака, но не изпусна верния си помощник. Накрая му се удаде да измъкне размахващия ръце и крака старейшина на палубата.

Преди агентът да успее да възстанови равновесието си, върху него се стовари с цялата си тежест скочилият към шлепа Фломел, като при това се изхитри да изтръгне отломомета, закачен на кръста му. Руиз бе заслепен от ярост. Той приклепна и се разгъна като пружина, влагайки цялата си сила в протегнатия напред юмрук. Фокусникът

отлетя назад и се удари от огромното стоманено бедро на статуята. Изгуби съзнание и се плъсна върху палубата, сякаш в тялото му не бе останала нито една здрава кост. Оръжието се хлъзна по гладката повърхност на палубата и с плясък изчезна в канала.

До предводителят се озова Молнех, успял да се прехвърли на шлепа самостоятелно. Той се наведе над Руиз, но като видя изражението на лицето му, отстъпи назад.

— Успокой се, нещастieto вече се случи, но Фломел си заплати за това — неуверено изрече фокусникът.

— Заплатил си е? — Руиз трескаво се опитваше да се успокои. — Ако е пукнал, значи се е отървал леко.

Низа клекна до тялото на Фломел.

— Диша. Хайде да го хвърлим в канала — предложи тя.

Върху бледото лице на девойката се бе появило хищно изражение и това моментално накара Руиз да дойде на себе си. Нима той изглеждаше по същия начин? Всъщност не, значително по-зле, та нали по-често му се бе налагало да убива.

— Оставете го на мира — нареди агентът. — Надявам се, че този идиот ще оживее и тогава ще го продам на първия срещнат търговец на роби. Ако на света има човек, който заслужава да бъде роб, то това е Фломел.

Руиз заповяда на останалите да се придържат близо един до друг докато той изследва кораба. Долмаеро кимна със сериозно изражение. Низа погали нежно ръката на любимия си. Молнех се опита да настани по-удобно безчувствения илюзионист.

Агентът не откри на палубата нищо опасно. Нямахше никакви тайни люкове, освен забелязаните още от брега. Шлепът беше приспособен за удобно и приятно плаване. В закътани ъгълчета имаше седалки, покрити с червена тапицерия. Под арката, образувана от тестисите и пениса на една от статуите, откриха разкошна ниша с постлан мек килим — това би позабавлявало агента, ако не беше в толкова мрачно настроение. Загубата на отломомета бе тежък удар за бегълците. Руиз се чудеше с какви думи да се наругае заради непредпазливостта си. Как можа да забрави, че Фломел през целия си живот си е изкарвал хляба чрез ловкостта на ръцете си? А изкуството на фокусниците от Фараон беше известно във всички пангалактически светове.

Въпреки че бе толкова вбесен, се налагаше да продължи огледа. По вита стълба зад една от фигурите се изкачи на горната палуба. Но и там не откри нищо подозрително — само редица седалки, като в специалните екскурзионни кораби. Тесен коридор водеше към наблюдателен пост върху черепа на статуята.

Но никъде не се забелязваше вход към вътрешността на шлепа.

Руиз постоя малко на високото, наблюдавайки дърветата, образуващи тунела, през който се движеха в момента. Всичко се озаряваше от онази нереална златиста светлина, която се забелязва само когато върху земята падат най-дългите сенки. Агентът почувства безкрайна умора, която нямаше нищо общо с физическата. Неговите жизнени принципи му се струаха непохватими като скала и също толкова сурови. Но вече не можеше да ги следва. Безусловно, налагаше се възможно най-скоро да се избави от човека, представляващ опасност. Отдавна трябваше да е довършил Фломел. Всъщност и сега не беше късно да го стори. И точно така щеше да постъпи, веднага щом се справи с ненавреме възникналото отвращение към убийството.

Но съществуваше още едно важно правило: не се доверявай на никого. А Руиз вече много пъти го беше нарушил, откакто бе срещнал Низа.

Обзе го ужас. Суровият агент не помнеше някога да е изпитвал нещо подобно. Отпусна безсилно глава върху ръцете си. Отдавна бе забравил какво е това сълзи, иначе непременно би им позволил да потекат.

Руиз усети някакво движение и вдигна глава. От високия борд на първия шлеп някой го наблюдаваше. Агентът видя мършав старец, облечен в дрипи, които някога са били разкошни дрехи. Лицето му напомняше удължена вълча муцуна, но светлите очи под надвисналата побеляла грива гледаха доста дружелюбно. Изглеждаше, че той не иска да стори зло на непознатия, преди да си изясни какъв е той. Неволните спътници се разглеждаха дълго време. После старецът вдигна съсухрената си ръка и неуверено помахна на Руиз.

Агентът отвърна на поздрава.

Зад гърба на стареца се появиха още двама. Първо млада девойка, с кръгло и обикновено лице, също облечена в дрипи, но малко

по-чисти. Тя се усмихваше с неподправено дружелюбие.

Вторият беше млад човек, облечен в окъсана униформа армейски модел. Подобна дреха можеше да се купи в магазините за стоки с намалени цени на хиляди светове. На широкото грубичко лице бе застинало глупаво-самоуверено изражение. Той демонстративно избута стареца встрани и изгледа Руиз с явна враждебност. Младежът дотолкова приличаше на младо упорито биче, че агентът не успя да съдържи смеха си. После той още веднъж весело помахна на тримата. Младият човек изумено отвори уста, а после с изтракване я затвори.

Руиз се извърна. Успокоил се беше — те не бяха единствените, проникнали нелегално на шлеп. Може би тези хора също не си представяха всичките опасности на подобно пътешествие, но те бяха живи, а това вече бе донякъде обнадеждаващо.

Предводителят се опита да огледа и останалите шлепове, но дори и на тях да имаше пътници, не му се отдаде да ги види.

Погледът на Руиз неволно се задържа на стоманената фигура, закрепена на носа на следващия кораб. Лицето на жената с огромни очи, покрити с тежки клепачи, притежаваше странна еротична притегателност, макар че не можеше да се нарече красиво. Идеалните пропорции на лицето поразително се различаваха от гротескното тяло.

Руиз се върна на долната палуба. Фломел изглежда започваше да идва на себе си. Молнех погледна замислено предводителя, продължавайки да трие кръвта от челото на фокусника.

— Черепът му може и да е пукнат, но не е счупен — каза той с тон, в който се долавяха упрек и одобрение едновременно.

— Не ми пука — грубо отвърна Руиз. — Ако оживее, ще ти възложи да го наглеждаш, защото останалите няма да се справят с тази задача.

— Да, Фломел винаги е имал необичайно ловки пръсти. Съжалявам, че заради него се лишихме от основното си оръжие, Руиз Ау.

— Добре, ето ти въжето. Ако ти се наложи някъде да го оставиш, гледай да го завържеш за стълб, който е невъзможно да се изтръгне от земята. Разбра ли ме?

— Не се вълнувай, ще съм надежден пазач — у Молнех, изглежда, се бе върнала обичайната жизнерадост.

— Отлично. Лошото е, че не ни остана нищо за ядене, но имаме манерки с вода, а два-три дни без храна се издържат. Важното е, че с всяка изминала минута се отдалечаваме от Кореана. Този факт за мен компенсира и най-изисканите ястия.

Само Молнех май се усъмни в справедливостта на подобен възглед за живота.

Руиз разказа на спътниците си за своите открития и изложи догадките си относно другите пътници. После посъветва Молнех и Долмаеро да се настанят в нишата с килима и да вземат със себе си Фломел.

— Бъдете нащрек — нареди той на останалите, хващайки Низа за ръката. — Повикайте ме, видите ли нещо странно.

Девојката се закиска и Руиз, проследявайки погледа ѝ, насочен към огромния фалос, побърза да се поправи:

— Ако видите нещо опасно.

— На мен точно това ми се вижда опасно — възрази Низа. — Що за народ е този, дето се кланя на такива идоли?

— Не знам — призна си Руиз. — Скоро ще си изясним що за хора са. Но надявам се не преди да се отдалечим на прилично разстояние от Кореана.

После те се отправиха към наблюдателното възвишение и мълчаливо седяха там, плътно притиснати един към друг, докато слънцето не се скри зад хоризонта.

ГЛАВА 6

В сгъстения се мрак шлепът бе озарен от милиони дребни светлинки. Разноцветни огънчета обхванаха борда на кораба и странните фигурки. Сигурно отстрани керванът беше грандиозно зрелище. „Интересно, дали някой ни наблюдава?“ — запита се Руиз.

Низа склони глава върху рамото му.

— Не мога да повярвам, че това се случва наистина — прошепна тя. — А ти? Сигурен ли си, че не сме болни от треска и всичко около нас не е видение? А ако изведнъж сме се озовали в една от онези приказки за таласъми, които дойката ми разказваше в детството? С такива приказки плашат непослушните деца на Фараон.

— Така ли смяташ?

— Възможно е.

— Ако това е приказка за таласъми, то какво можем да направим?

— Аз винаги съм била послушно момиче — разсмя се Низа. — Почти винаги. Във всеки случай героят е длъжен да намери изход и от най-заплетената ситуация и да не безпокои принцесата с глупави въпроси. Или поне не бива да пита тази, която спасява, какво да правят по-нататък.

Руиз въздъхна:

— Вероятно не съм истински герой.

— О, не — отвърна девойката, докосвайки лицето му. — Ти си забележителен герой.

Тя вдигна глава и устните им се сляха в целувка. Устата на девойката беше мека като сочен плод, пълен с живот и енергия.

Руиз едва сега осъзна, че най-накрая са останали сами. Той я целуна по-настойчиво и почувства как езикът на девойката се плъзна по неговите устни. Дишането му се зачести, а сърцето сякаш беше готово да изскочи от гърдите.

Низа бавно се освободи от прегръдката му. Очите ѝ широко се разтвориха, устните ѝ подпухнаха. Момичето дълго го гледа с

неподвижен поглед, а после, без да отмества очи, легна върху седалката.

Руиз още не бе успял да си помисли, че не трябва да се отпуска на непознато място, когато осъзна, че вече не го безпокоят възможните опасности, макар че някаква част от съзнанието му изпадна в ужас от безгрижието му.

С треперещи пръсти той докосна коленете на девойката. Лицето на Низа се смекчи, погледът ѝ се устреми към звездите. Руиз бавно повдигна полата ѝ. Докосването до нежната ѝ кожа му доставяше несравнимо с нищо удоволствие. После той бавно махна превръзката с кинжала и я хвърли на палубата.

Когато ръцете му се вдигнаха по-нагоре, Низа въздъхна дълбоко, а бедрата ѝ се разтвориха широко, за да посрещнат любовника. Руиз се отпусна на колене пред седалките, покривайки със страстни целувки коленете и изящните бедра на девойката. Тя въздъхна пресекливо и се отдаде на лакомите устни на мъжа.

После Низа се изправи на колене, здраво стискайки перилата. Влажните къдрици коса се бяха преплели, главата ѝ бе изпъната назад, тя страстно простенваше в ритъма на тласъците му. Ръцете на мъжа бяха впити в стройните бедра, той се любуваше на заоблените задни части и не можеше да се насити на съвършената красота на разсъблечената фигура.

Движенията на Руиз се ускориха, тя се притисна към него, издавайки хрипливи стонове.

Преди любовниците да достигнат върха на наслаждението си за последен път, Руиз хвърли поглед към лицето на фигурата, издигаща се над тях. В този миг му се стори, че статуята наблюдава съвкуплението им. Като че ли тя се възхищаваше на страстта, пламтяща в телата на младите хора. Видението поразяваше със своята острота. Руиз неволно се подчини на еротичния импулс, изпращан от погледа на загадъчния идол. Той се разтрепери и се постара в още по-голяма степен да се слее с тялото на девойката, с неизразим възторг изливайки в нея жизнените си сокове. Низа се замята, издавайки неразбираеми викове, и обхвана бедрата му, принуждавайки възлюбения да ѝ отдаде всичко, без остатък.

Останаха да лежат безмълвни върху седалката, покрили се с дрехите, за да запазят остатъка от топлината, изтичаща от младите

тела. Руиз изцяло се отдаде на възхитителните чувства, които изпитваше, докато бе легнал под звездното небе в прегръдките на най-прекрасната сред жените. Той усещаше с невероятна острота и най-леките движения на нежното ѝ тяло, еластичността на гърдите ѝ, убожданията на малките зърна, пълзящата топлина на мястото, където тя притискаше с бедрата си крака му.

Руиз усещаше нещо ново в страстните им пориви. Изчезнала бе онази сдържаност, която правеше близостта им подобна на случайните връзки. Сега девойката се отдаваше изцяло. Той не знаеше каква е причината за тази промяна.

Когато отново придобиха дар слово, върху разговора им продължаваха да оказват влияние сладостта и мекотата на нощния въздух, красотата на звездите, проблясващи през клоните на дърветата, успокояващото мъркане на моторите.

Низа се облегна на лакът, разсеяно поглаждайки гърдите му.

— Знаеше ли, че жените на Фараон раждат деца само ако пожелаят? Когато приключва месечният им цикъл, те пият отвара от корените на далафрея, а после могат да се наслаждават цял месец, без да се страхуват от последствията. По същия начин ли постъпват жените във вашия свят?

Руиз отговори, без да успее да помисли:

— Те имат други средства. Мъжете също. Но ти можеш да не се безпокоиш. Докато беше в плен, са пришили под кожата ти това нещо.

Той докосна ръката ѝ над китката, където едва се забелязваше подутината на противозачатъчната капсула. Девойката с любопитство опипа лекия оток.

— С това поддържат робите в състояние на стока — каза тъжно Низа.

Руиз се ядоса на липсата си на такт и притисна още по-силно към себе си разстроеното момиче. Тя не се възпротиви.

— Много лесно е да го махнем във всеки един момент, когато пожелаеш.

След кратко мълчание Низа отново се обади:

— Никога не съм те питала, но често съм си мислила за това. Има ли там, в твоя свят, жена, която е в правото си да мечтае за завръщането ти? Или такава, при която ти самият искаш да се върнеш?

— Не — бавно отвърна той. — Признавам си честно, че много бих искал да се върна там, но само ако ти ме последваш.

Това беше чиста истина. Руиз най-накрая престана да се замисля за странните изменения, настъпили в съзнанието му, защото разбра какво се е случило с него.

— Не, не бих искал да съм с друга — повтори той.

И мислено добави: „Дори ако това означава, че завинаги ще остана тук и никога вече няма да видя собствения си дом.“

Низа се притисна още по-силно към любимия си.

Занизаха се дълги минути на покой.

Внезапно в най-приятното състояние между съня и пробуждането нахлу резкият крясък на Молнех:

— Руиз Ау!

Агентът моментално скочи на крака, като при това едва не събори на палубата спящата Низа. Фокусникът отново закрещя, но нотките на паника в гласа му бяха изчезнали, така че предводителят рискува да се забави, за да си намъкне дрехите, преди да поеме към стълбата.

— Почакай ме тук — нареди той на девойката, която още не бе дошла на себе си след краткия сън.

Тя кимна, протягайки ръка към разхвърляните дрехи.

Руиз се спусна на долната палуба, където откри Молнех и Долмаеро. Двамата изумено се блещеха към пода пред себе си.

Насред палубата кой знае откъде се бе появил поднос от неръждаема стомана, върху който бяха наредени множество стъклени съдове. Освен това там имаше два самуна добре опечен хляб, пита кашкавал, кошница, пълна със златисто грозде и зелена порцеланова ваза с три червени цветя. Виждаше се и купчина пластмасови чинии и руло с хартиени салфетки.

— Откъде се взе всичко това? — поинтересува се Руиз.

Долмаеро сви рамене:

— Не знам. Току-що станах и исках малко да се поразтъпча — краката ми са изтръпнали. Преди няколко минути тук нямаше нищо, после изведнъж се появи всичко това. Аз извиках Молнех, а той — теб.

Агентът се обърна към Молнех:

— Какво става с Фломел?

— Завързан е както трябва. Вече дойде на себе си и сега не спира да се оплаква. И главата го боли, и всичко останало, и изобщо по него няма здраво място, той е страшно оскърбен и ужасно гладен.

— Каква неприятност — разсеяно отвърна Руиз.

Той пак огледа внимателно палубата, но не откри никакви процепи или сглобки, подсказващи наличието на таен люк.

В собствения му корем се дочу протестно къркорене — организмът му недвусмислено намекваше за необходимостта да се подкрепи. Вероятно останалите бяха не по-малко гладни. Безопасна ли беше тази храна? Измъкна тапата на едно от шишетата и предпазливо подуши: вино.

— Ето какво ще направим — обърна се той към Молнех. — Отнеси на Фломел вино, хляб, кашкавал и малко грозде. Кажи му, че вече сме яли. Ако попита откъде се е взела храната го излъжи, че съм разбил килер с хранителни продукти.

Молнех кимна.

— А ако той ги изяде и оцелее?

— Тогава ще похапнем и ние.

Тайнствената храна не причини вреда. След като похапнаха, Руиз и Низа се върнаха на горната палуба. Девојката се облегна на перилото и се загледа в близката гора, покрай която преминаваха. Руиз седна до нея и се замисли за странната ситуация, в която се бяха озовали.

Може би тайнственият им благодетел беше някакъв милосърден отшелник? Но едва ли би се намерил отшелник, който ще се съгласи да тръгне на пътешествие с такъв странен кораб. А ако местните жители предоставяха на пътешествениците безплатно пътуване и храна, то защо на шлеповете имаше толкова малко хора?

Може би тези кораби бяха своеобразен капан за непредпазливи скитници? Но в такъв случай огромните разходи очевидно нямаше как да се покрият. Досега бяха уловени само осем, при това пет от тях се бяха оказали съвсем случайно на борда. И все пак именно това обяснение изглеждаше най-логично.

За проверката на тази теория беше достатъчно да се опита да скочи от шлепа на брега. Но щеше да се наложи да почака до сутринта — нощем бе прекалено голяма опасността да се забие в някое дърво.

Естествено, ако се окажеха близо до цивилизовани селища, всички пътешественици би трябвало да се опитат да слязат на брега.

— Спи ли ти се? — попита Низа.

— Малко — отвърна Руиз, откривайки, че наистина очите му се затварят.

— Тогава тази нощ ще спиш ти, а аз ще съм на пост.

Руиз с благодарност потърка буза от прекрасното бедро на момичето.

— Добре — съгласи се той.

За негово най-голямо учудване, агентът наистина потъна в дълбок сън, едва успял да отпусне глава върху коленете на Низа.

Възможно бе и да е сънувал, обаче по стар навик рязко потисна желанието си да си спомни дали е така след пробуждането. Девојката внимателно разтърсваше любимия си за рамото. Той моментално отхвърли странното вцепенение, надигна се и отърси глава. А ако е сънувал най-прекрасния сън в живота си? Никога нямаше да научи истината.

От небето се лееше прохладна сивкава светлина, обичайният спътник на приближаващата зора. Руиз със смайване установи, че е проспал цялата нощ. Изобщо не бе възнамерявал да спи толкова дълго.

Низа непохватно се изправи, разтривайки изтръпналите си крайници.

— Искаше ми се да си починеш както трябва, но току-що те викаше Долмаеро.

— Какво се е случило?

— Май нищо сериозно. Може би отново се е появила храна.

Девојката сладко се протегна, но веднага отново се смръщи от болка.

— Трябваше да прехвърлиш главата ми на седалката. Още не ми се беше случвало да спя върху толкова прекрасна възглавница, но не трябваше да се мъчиш заради моето удобство. Виж, ти съвсем си се схванала.

Низа игриво се разсмя:

— Но нали и ти се беше схванал заради моето удоволствие? На мен също ми се искаше да направя нещо подобно за теб. Вече нямат брой нещата, заради които съм ти задължена.

— И аз съм ти задължен страшно много — отвърна той. И това беше чистата истина.

На палубата наистина се бе появил още един поднос. Върху него имаше чиния, пълна догоре с топли кифлички, бяла купа със синкави варени яйца, съдове с мед и тъмночервено сладко, а също така и огромна кана с някаква пенлива розова напитка.

Долмаеро с тържествен вид бе застанал до подноса. Молнех се облизваше и демонстративно потъркваше вдлъбнатия си корем.

— Една от загадките е разрешена — обяви старейшината.

Той посочи търбуха на една от статуите:

— Ето откъде е храната. Изведнъж се появи отвор и оттам изскочи прът, на който бе закачен подноса. Той се спусна на палубата, а прътът се прибра обратно. После отворът отново се скри.

— Да — отбеляза Молнех. — Сега е ясно „как“, но не се знае „защо“. Ала аз не се оплаквам. Като се има предвид, че сме преследвани бегълци, съвсем не живеем лошо.

— Възможно е — съгласи се Руиз. — Във всеки случай трябва да похапнем, докато кифличките не са изстинали. Фломел добре ли е вързан?

— Разбира се — обидено отвърна Молнех. — Винаги изпълнявам нарежданията ти.

— Тогава да се качим на горната палуба. Оттам се открива чудесна гледка и крясъците на Фломел не се чуват толкова силно.

Кореана изруга и злобно изрита онова, което бе останало от главата на Кроел. Тази необмислена постъпка доведе до появата на отвратително петно върху чистия ѝ екип, което предизвика нов взрив от ругатни. Трюмът на разбитият кораб вонеше на изгоряла изолация. Към това можеше да се добави и отвратителната смрад на морасара, застанал наблизко в напрегната поза.

Мармо се приближи на ремонтираната си въздушна възглавница и огледа дупката в машинния отсек.

— На Руиз му е провървяло — мрачно отбеляза той. — Нима не забелязваш какъв противоестествен късмет има този човек?

— Остави пиратските си суеверия — Кореана изгледа свирепо Мармо. — Плащам ти за полезни съвети и е време да си изработиш поне част от заплатите.

— Права си, както винаги — съгласи се киборгът, но не добави нищо повече.

Кореана направи знак на Фенш да измъкне от флитъра ремонтния робот. Морасарът се зае с отстраняването на останките на Кроел. Когато насекомоподобният воин извади тялото, тя бясно затропа с крак.

— Той ми причини огромни загуби. Трупата от Фараон не струва пукната пара без фокусниците и феникса, освен това не се знае дали корабът ще може да се поправи.

— От друга страна — отбеляза Мармо, — нали ти самата се опита да разбиеш катера в скалата, но Руиз Ау ти попречи.

Господарката хвърли замислен поглед към киборга:

— Благодаря ти, че ми напомни. Страшно съм доволна, че изгубих цял ден, за да те изстъргнавам от скалите, че да можеш после да ми даваш толкова полезни съвети.

— Прости ми — понижи тон Мармо.

Тя кимна милостиво:

— Възнамерявам да дам на Фенш един час за оценка на разрушенията. Ако е по силите му да ремонтира кораба, ще ги оставя двамата с брат му тук. После ще откарат катера до пристанището. При всички случаи ще ни потрябва оръжието на борда.

— Бегълците имат само отломомет и няколко ножа.

— Въпреки това. И въобще, огледай кораба добре. Той може да е поставил някакви миникапани. Когато провериш всичко, повикай ме.

По времето, когато малкият отряд бе заситил глада си, слънцето вече бе засияло на небосклона. Гората видимо се беше променила. Появиха се обрасли с храсти полянки, дърветата изглеждаха по-млади от преди.

— Виж — каза Низа. — Това път ли е?

— Май да — отвърна Руиз, изучавайки внимателно мярналия се проблясък.

Пред тях се появи малък пристан. Липсваше пищната украса, но бе изработен от същия розов гранит като предишния.

— Мисля, че дойде време да напуснем шлепа — изрече замислено предводителят. — Пътят е широк, явно се използва често. Възможно е наблизко да има град, а там ще намерим по-удобно превозно средство.

— Всичко е възможно — неуверено провлачи Молнех, потривайки корема си. — Но лично аз не възразявам против тукашните условия.

— Така ли? — Руиз повдигна вежда. — А знаеш ли, че на много светове съществува обичаят на осъдените на смърт да се поднася разкошен обяд?

— Ние на Фараон не постъпваме така — потресено измънка фокусникът.

— Освен това — продължи агентът, — Кореана ще разбере накъде сме се насочили. Тя може да ни догони още до пладне, ако съобрази да прелети по дължината на канала преди да пусне търсачите.

— Тя не е глупачка — мрачно отбеляза Долмаеро.

— Никак даже.

Агентът реши, че тъкмо е дошъл моментът да провери дали ще могат да напуснат шлепа. Той се наведе през перилото, търсейки място, подходящо за провеждането на експеримента.

Обаче пред тях неочаквано се появи още един пристан, изпълнен с тълпа хора. Той бързо се отдръпна назад и съобщи на спътниците си какво е видял. През това време корабът забави ход.

— Какво става? — попита объркано Долмаеро.

— Не знам.

Руиз наистина не знаеше какво да прави.

— Не ми се иска да попадаме в нови неприятности, без докрай да сме се измъкнали от старите. Мисля, че трябва да изчакаме развитието на събитията.

Шлепът се изравни с пристана. Сега бегълците наблюдаваха тълпата отгоре. Като че ли тя бе разделена на две. Едната половина се

състоеше от старци, облечени в траурни дрехи. По-малката група бе от млади хора, голотата на които се прикриваше само от парцали от разноцветна коприна. Старците изглеждаха тъжни, затова пък младежта явно отбелязваше някакво радостно събитие.

В самият център на тълпата се намираше двойка млади хора. Юношата и девойката бяха абсолютно голи, ако не се броят цветните ленти в косите им и ярко изрисуваните им тела. На лицата им бяха застинали изражения на щастливо очакване, но Руиз забеляза, че под тази маска се криеха безпокойство и неувереност.

Корабът на бегълците премина покрай пристана, но всички останали шлепове спряха. Юношата и девойката, хванати ръка за ръка, пристъпиха напред и поздравиха тълпата с ръкомахане. Старците ги съпроводи с погледи, запазвайки каменни лица. Останалите заръкопляскаха и нададоха радостни викове.

Двойката млади хора се скри зад огромните гърди на едната от статуите.

Корабите възобновиха движението си, пристанът постепенно се отдалечаваше. Старците си тръгнаха, но младежите се разположиха по двойки в тревата.

Низа почервеня и се извърна:

— Колко странно. Нима им харесва да се занимават с това пред всички?

Руиз сви рамене:

— Още една загадка.

Зрелището, което току-що наблюдаваха, изпълни агента с най-мрачни предчувствия. Прекалено напомняше за зловец езически обред. Вероятно бяха попаднали на последователите на някой от многобройните забранени култове, които процъфтяваха на Суук. Някои секти практикуваха доста неприятни ритуали. Трябваше спешно да провери дали ще могат да напуснат шлепа. Руиз се обърна към спътниците си:

— Ще пробвам да скоча. Ако успея, ще ме последвате.

— Фломел е ранен, едва ли има достатъчно сили — намръщи се Молнех.

Предводителят сви рамене:

— Не бива да го оставяме тук. Трябва да го накараме да скочи, без значение по какъв начин.

— Както кажеш.

— Внимавай — каза Низа и се изчерви.

Руиз отведе отряда на долната палуба. Молнех развърза Фломел и го побутна към ръба. Фокусникът се взираше в агента със страх и омраза.

Без да обръща внимание на злобните му погледи, Руиз се приближи към перилата и се приготви за скок.

И в този момент, когато той вече възнамеряваше да скочи, в съзнанието му подобно на камбана прозвуча висок и спокоен глас. Той произнесе само една дума: „НЕ!“.

Руиз не успя да се спре, но все пак леко се забави от изненада. Ето защо ударът от защитното поле на шлепа се оказа не толкова силен, колкото би могъл да бъде.

Все пак агентът изгуби съзнание за момент. После избухнаха жълти огънове. В следващата секунда Фломел се озова върху гърба на обезвредения враг.

— Това е нашият шанс! — закрещя фокусникът. — Помогнете ми да го довърша!

После Руиз осъзна, че вече не чувства върху гърба си тежестта на Фломел. Преобърна се и скочи на крака. Жално скимтейки, илюзионистът се бе превил до коленете на статуята. Долмаеро, с гримаса на болка върху лицето, потриваше натъртения си крак.

Руиз мълниеносно се ориентира в ситуацията, макар че все още му се виеше свят от сблъсъка на главата му със защитното поле на кораба.

Той кимна на Долмаеро:

— Благодаря, старейшино на гилдия. Но за в бъдеще имай предвид, че трябва да се притежават определени навици, дори и за да можеш да сриташ някой подлец.

— Вече го разбрах — Долмаеро предпазливо пробва да стъпи с наранения крак.

— Има ли счупване?

— Май не.

— Това е добре.

Молнех не изглеждаше толкова весел като обикновено. Той мълчаливо стегна поводата около шията на Фломел, изправи го на крака и го обърна към нишата до статуята.

— Всичко ли е наред с теб, Руиз? — загрижено попита Низа.
— Горедолу. Но се страхувам, че пътешествието ни продължава.

ГЛАВА 7

Кореана издигна разузнавателния флитър над склона, оставяйки разбития въздушен кораб под надзора на двамата пилоти. Ленш помахна весело на господарката си и делово изпълзя обратно под повредения катер.

— Е, поуспокои ли се? — поинтересува се Мармо.

— Надявам се, че ще се справят с ремонта за три дни, ако разбира се работят по-бързо от обикновено — отговори с раздражение Кореана.

— Поне е възможно да се поправи корабът.

— И за това съм благодарна.

Тя насочи флитъра към прохода между планинските върхове и преодоля за няколко минути разстоянието, което Руиз и малкият му отряд бяха изминали за часове.

— Какви са вариантите, по които могат да се развият събитията? — разсъждаваше спокойно киборгът. — Ако бегълците са се добрали до канала, биха могли да се качат на някой шлеп. Но шлеповете се движат доста бавно. Бързи превозни средства могат да се намерят само в Морекупчина, а те няма да стигнат дотам в скоро време, дори и да тръгнат на юг. А ако поемат на север? Е, тогава търсачите ще ги открият дълго преди да се доберат до космодрума Ледени врати.

Жената все още бе намръщена:

— Според теб нещата винаги са много прости...

— А нима не са?

— И на мен по-рано ми се струваше така, но Руиз е хитра змия.

Устните на Кореана се превърнаха в тънка линия, тя замълча за дълго.

След известно време Мармо се обади отново:

— Не ми харесва киселата ти физиономия. Ако не започнеш да се отнасяш по-грижливо с лицето си, скоро ще го изгубиш. А то струва повече от десетина въздушни кораби.

— Имам гаранция за сто години — възрази жената. Но все пак побърза да изобрази изкуствена усмивка и замасажира бузите си с длани. — Наистина ли мислиш, че може да не издържи?

— Не — отвърна киборгът. — Просто се опитвам да ти подобра настроението.

Кореана се разсмя и здраво стиснатите устни най-сетне леко се отпуснаха.

Обаче когато флитърът се добра до пристана, жената отново се намръщи.

— Бегълците са били тук — съобщи тя.

— Пусни напред Мок или търсачите. Това е идеалното място за засада.

— Да, но те са изчезнали, чувствам го.

— Възможно е...

След няколко минути преследвачите вече стояха на пристана, разглеждайки купчината обелки от полеви дажби.

— Интересно, накъде ли са тръгнали? — замислено изрече Кореана, докато насочваше механичните си търсачи. Единият паякообразен робот, оборудван с вграден сензор и мощен автомат, пое на юг, а другият — на север.

— Ако не са успели да се качат на някой шлеп, търсачите ще ги настигнат на няколко мили от пристана.

— Че как, разбира се — изфуча презрително Кореана.

Жената се оказа права. Търсачите скоро се върнаха. Механичните паяци не бяха успели да намерят следи. Господарката вдигна флитъра във въздуха и решително го насочи на юг.

— Дори и на най-бързоходния шлеп ще му трябват няколко дни, за да се добере до Морекупчина. Отначало ще отидем до там на пълна скорост, после бавно ще се върнем, следвайки канала. В краен случай ще се възползваме още веднъж от търсачите.

— Добър план — угоднически кимна Мармо.

Руиз стискаше с длани нажежената от болка глава, докато Низа нежно и внимателно масажираше шията му. Но дори това не можеше да отвлече предводителя от неприятните мисли. Сега бегълците се бяха

оказали пленени от неизвестни същества. Не им беше ясна целта на пътешествието, очакваха ги непредсказуеми опасности.

На далечната страна на горната палуба Молнех и Долмаеро полугласно обсъждаха възможните мотиви на похитителите.

— Те са робовладелци, какви други биха могли да бъдат? — мрачно твърдеше старейшината на гилдия. — Струва ми се, че в цялата огромна вселена хората се делят само на роби и робовладелци.

— Робовладелците нямаше да си правят труда да ни хранят тъй разкошно. Кой ще изхарчи толкова пари само за да се чувстват робите му добре? С изключение на теб, но ти си необикновено същество.

Според Руиз Молнех отделяше прекалено внимание на кулинарните аспекти на случващото се.

Долмаеро поклати глава:

— Може би това не е никакъв проблем за тях. Тук често стават неща, за които по-рано съм мислел, че се случват само в приказките. Хората в този свят летят като птици, съживяват мъртвите. А ако се окаже, че тук топлите кифлички и виното са по-евтини, отколкото коравия хляб при нас?

— Всичко е възможно... — скептично провлачи фокусника.

Руиз престана да се вслушва в разговора и прехвърли вниманието си към околността. Гората изглеждаше все по-поддържана — току се мяркаха заравнени пътища, грижливо обработени ниви и скосени ливади. Понякога се появяваха и селища — главно от грубо направени колиби, но на места се срещаха и елегантни ловджийски хижи, а веднъж преминаха покрай замък, построен от неизвестен синкав материал, напомнящ керамични блокове. Той сякаш се състоеше изцяло от кули и назъбени крепостни стени.

— Какво е това? — попита Низа.

— Богаташки дом — отвърна разсеяно Руиз.

„Тук със сигурност ще може да се открадне въздушен кораб“ — помисли си той.

Бодежи на съжаление нараняваха душата му — съзнаваше, че няма полза от тях, но това не ги правеше по-малко болезнени. Скоро Кореана щеше да настигне бегълците — и тогава какво? Дори и охранителното поле да действаше в двете посоки, преследвачите навярно разполагаха с достатъчно мощни оръжия, за да го разрушат. Морасарът със сигурност бе добре екипиран.

Денят се точеше бавно. Скоро на Долмаеро и Молнех им омръзна да спорят. Фокусникът отиде да дебне появата на следващата трапеза. Старейшината стоеше неподвижно, вперил поглед във водата.

Руиз преживяваше неуспеха толкова тежко, че дори не можеше да намери думи на утеха за Низа. Ала девойката не му се сърдеше заради неразговорчивостта му и агентът беше благодарен за това мълчаливо, ненатрапчиво разбиране. Той трескаво търсеше изход от създалата се ситуация. Но в главата му не идваха дори безумни идеи. Нима фантазията му все пак бе пресъхнала? Ето това вече би било наистина ужасно!

Атмосферата неуловимо се измени, във въздуха се усети полъхът на приближаваща се опасност. Отпред се дочу странен звук, подобен на свистене на вятър в дълъг тунел.

— Какво е това? — объркано прошепна Низа.

— Аборигените наричат това място Острието.

— Значи знаеш къде се намираме?

— Мисля, че да.

Сега пътят на корабите минаваше през пустинна и неплодна скалиста местност. Изглеждаше сякаш приближават края на света. Отпред земята отстъпваше мястото си на бледосиньо небе. Каналът се превърна в тясна и дълга пътека от неподвижна вода, която не водеше наникъде и която не бе поддържана от нищо освен от бреговете от монолитен бетон.

Низа се вкопчи в рамото на агента:

— Ще загинем ли?

— Не мисля — опита се да я успокои Руиз. Той бе източил врат с надеждата да зърне какво има отпред, отвъд ръба на пропастта.

Шлеповете вече пълзяха като костенурки. Ето че първият достигна празното пространство. С него не се случи нищо лошо и мъжът почувства, че пръстите на девойката леко се отпуснаха. Корабът пред тях също плуваше по въздуха, преминал ръба на пропастта.

Когато дойде редът на техния шлеп, Руиз вече знаеше какво ще види отпред. Далече долу, при крайбрежната равнина, от океана се издигаха огромни постройки със странни очертания. Приличаха на нещо средно между сплескани небостъргачи и преобърнати планини, по-тесни в основата, отколкото на върха. От това разстояние беше невъзможно да се оценят мащабите на загадъчните здания.

— Какво е това... Нима е възможно да има толкова вода? Това е вода, нали? А тези... от хора ли са построени? — очите на Низа изглеждаха неправдоподобно огромни от смайването.

— Наистина е вода, макар че тя не се пие. Наричаме тукашното селище Морекупчина.

— Бил ли си тук?

— Много пъти.

— Разкажи ми.

Руиз въздъхна:

— Може да се каже, че е град. Или хиляди градове. Тук се раждат пиратите и до тук се добират, за да умрат.

Най-сетне и последният от шлеповете, плуващи пред тях, се плъзна в нищото. Пребледнелият от ужас Молнех, препъвайки се, се изкачи по стълбата. Агентът с удоволствие забеляза, че фокусникът поне е запазил способността си да се движи. Долмаеро здравата се бе вкопчил в перилото, а върху застиналото му лице беше избила обилна пот. Изглежда старейшината на гилдия беше изгубил способност за каквито и да било действия. Вероятно панически се страхуваше от високото.

Поглеждайки назад, Руиз почувства същия страх като своите спътници, макар и да знаеше, че засега нищо не ги заплашва. Отзад скалата от черен базалт се издигаше сякаш от безкрая, а равнината беше толкова далече долу, че напомняше по-скоро за мъглива панорама.

Той хвана за ръка Низа и се обърна към останалите:

— Не се бойте.

— О, разбира се, няма — каза Молнех, предпазливо облягайки се на перилото. Изглежда, способността му да пуска саркастични подмятания се бе върнала.

— Не, наистина — усмихна се предводителят. — Стига да не се лъжа, това устройство се нарича „шлюз“. То ще ни спусне внимателно до равнината и там ще продължим пътешествието си.

— Нали не се шегуваш? — Молнех се бе отпуснал и дори пробва да се усмихне.

В този момент застиналите във въздуха шлепове потрепериха и започнаха да се спускат.

Долмаеро изпищя някак сподавено, а широкото му лице веднага почервения от срам. Той пусна перилото.

— Прекалено внезапно стана — опита се да обясни той. Сега, когато пътешествениците вече не висяха на такава чудовищна височина, старейшината изглеждаше по-спокоен.

Шлюзът беше изработен от същия сив монолитен бетон като стените на канала. Със спускането на шлепа квадратчето на ясното синьо небе над главите им ставаше все по-малко. Блеснаха светлините на корабите.

Благодарение на това Руиз забеляза, че стените са нашарени с най-разнообразни рисунки. На художниците вероятно им се бе наложило да използват бластери, за да оставят следи върху здравия монолитен бетон. Изображенията бяха разположени главно вертикално, като маниерът на рисуване се променяше в зависимост от скоростта, с която се е движел шлепът. Имаше и много надписи — някои от тях включваха само инициали, имена, дати, но се срещаха и лозунги, послания и обръщения. Голяма част от надписите бяха на непознати езици, но недалеч от дъното на огромната шахта Руиз видя текст, който съумя да прочете: „Надежда всяка оставете, ако не можете да плувате.“. Предводителят се разсмя.

Движението престана. Шлеповете се поклащаха и подскачаха върху неголеми вълни.

— Не знам кое е по-лошото — сподавено изрече Долмаеро. — Да висиш във въздуха или да си жив-погребан.

След минута огромните прегради на шлюза се вдигнаха и корабите изплуваха на слънчева светлина.

Бегълците почувстваха, че се задъхват. Температурата се повиши с петнайсет градуса, въздухът беше наситен с влага.

Руиз усети мириса на морето и си спомни за вонята, която винаги бе прииждала от Морекупчина.

Сега пътешествениците плуваха покрай добре обработвани ниви, редуващи се с блата и тесни лъкатушещи ручейчета. Срещаха се и имения, които поразяваха с разнообразието на архитектурните си стилове. Някои изглеждаха откровено архаични. В нивите, заобикалящи постройките, надзиратели наглеждаха групи от селяни.

Други имения приличаха на кубове от стъкло и бетон, а цялата работа покрай тях се вършеше от работи.

— Какви са тези неща? — поинтересува се Низа.

— Просто машини.

— А защо не работят на всичките ниви? — учуди се Долмаеро.

— Сигурно могат да вършат много повече неща от обикновените роби.

— Разбира се. Но това не са истински ферми, а една игра.

Виждайки смайването на спътниците си, Руиз се опита да обясни:

— В пангалактическите светове голяма част от храната се произвежда в заводи от изкуствени суровини. Тукашните фермери се занимават или с доставка на изискани деликатеси, или просто се развличат.

Старейшината поклати глава:

— Значи богатите тук си играят на селяни? Много странно.

— Да... Честно казано, те са богати пирати. А това не е съвсем същото като богати хора.

— А какво е това пирати?

— Ти вече си срещал един. Помниш ли Мармо? Той беше пират, но после излезе от занаята и се зае с по-лека работа. Пиратите са крадци, убийци, похитители на хора. Те действат из целия космос.

Долмаеро замислено потри брадичката си:

— Значи те се занимават горе-долу със същото, с което и ти?

Руиз се вкамени.

— Е... Вероятно може да се каже и така — той се почеса по тила.

— Но аз върша беззакония и безобразия по заповед на законна организация. Обаче е възможно разликата да е само в това.

— Разбира се, не искам да обидя никого — старейшината изглеждаше доста скептично настроен. Руиз сви рамене и разговорът приключи.

Слънцето печеше безмилостно, на практика беше невъзможно да се диша, поради което бегълците слязоха на долната палуба, където под корема на статуята можеше да се намери поне жалко подобие на сянка.

Кореана ги настигна чак след пладне. Руиз и Низа се любуваха на околния пейзаж. Грамадните здания на Морекупчина бяха

надвиснали доста зловещо над главите им. У предводителя се бе зародила надеждата, че групата все пак ще успее да стигне до града.

В този момент покрай тях с бръснещ полет премина разузнавателният флитър на Кореана. Той се обърна рязко, опърляйки бегълците със струя горещ въздух. Руиз успя да види през армираното стъкло черните коси на бившата си господарка.

С рязко движение той изправи Низа на крака и двамата се понесоха към нишата край статуята, където можеха да намерят поне временно укритие. Останалите се бяха мушнанали там миг преди тях.

— Страхувам се, че този път загазахме — каза агентът.

Фломел задържа нашияника си и спря върху Руиз почервенелите си очи.

— Сега ще си получиш заслуженото, човеко от простолюдието — с нескрито злорадство произнесе той.

Кореана се разсмя доволно:

— Прекрасно!

Тя беше забелязала как Руиз Ау и приятелката му се скриха под гениталиите на гротескната статуя, увенчала шлепа.

— Успя ли да ги видиш, Мармо?

— Да. Не знаеш ли на кого са тези шлепове?

— Никога не съм виждала такива. Но какво значение има? Нима същества, които украсяват корабите си със смехотворни чудовища, могат да се окажат опасни? Примитивни диваци.

— Възможно е.

Жената отново се разсмя.

— Трябва да призная, че мястото, където се скри тази двойка, ми изглежда изумително подходящо.

Киборгът издаде неразбираем звук.

— Е, добре — реши Кореана. — Да видим ще бъдат ли достатъчно глупави да се предадат. Ако успеем да си върнем фараонците без бой, загубите няма да са чак толкова големи.

Тя намали скоростта и започна да лети редом с шлепа. После пусна мегафона.

— Руиз Ау! Виждам те, няма смисъл да се криеш. Излизайте с вдигнати ръце и ще забравим за този неприятен епизод.

Усиленият от мегафона глас на Кореана звучеше свежо и звънко.

Предводителят предпазливо надникна от нишата. Флитърът се намираще само на двайсетина метра от десния борд. Ех, ако имаше преносим гранатомет или поне мощен огнемет...

— Хайде, излизайте, де! Признавам си, че малко се поразгорещих. Но всъщност се радвам, че ми попречихте да взривя кораба. Моите хора твърдят, че повредите не са чак толкова големи.

След минута тя продължи увещанията си:

— Съгласна съм, че не трябваше да ви изпращам при геншите. Интелектът ви е прекалено ценна стока, за да се рискува повреждането му чрез странична намеса. Ако се обединим, ще станем забележителен екип. Не ми се доверявате? Това е разбираемо. Но честна дума — искам да се помирим! Фараонците са моя собственост. Руиз, дай ми ги и ще те пусна да си вървиш по пътя. Макар да не губя надежда, че в един прекрасен ден ще постъпиш на работа при мен.

Флитърът поизостана малко. Фломел се усмихваше. Очевидно той се надяваше, че Руиз наистина ще го предостави на Кореана. Предводителят се изкушаваше да постъпи именно по този начин. В края на краищата главният фокусник заслужаваше подобно наказание.

— Какво ще последва? — попита Долмаеро.

— Тя ще продължи с приказките още известно време. После ще започне да стреля. Не мисля, че ще рискува да проникне на борда на непознатия кораб. Просто ще се опита да ни разкъса на парчета от разстояние.

Низа се притисна силно към любимия си и затвори очи.

Фломел ахна:

— Ти не ни пускаш?! Защо? Нима искаш да загинем заедно с теб!

Руиз въздъхна тежко:

— Всички останали, ако пожелаят, могат да се предадат. Но на нас с теб ще ни се наложи да живеем и да умрем заедно. Освен това ние не можем да напуснем шлепа по своя воля.

Молнех потрепери:

— Аз не съм такъв храбрец, че да рискувам да се доверя на милосърдието на Кореана. А ти, старейшино на гилдия?

— Съгласен съм с теб.

Руиз усети как в него се издига вълна на черен гняв към търговката на роби. Не защото тя възнамеряваше да го убие — той и без това не се надяваше да умре, докато спи, — а защото тази жена искаше да отнеме живота, който той би могъл да сподели с Низа. Предводителят притискаше към себе си девойката, опитвайки се да се съсредоточи върху скъпоценните усещания на този миг: допира на тялото ѝ, аромата на косите ѝ, звука на дишането ѝ. С усилие на волята си той изхвърли от ума си мечтите за дългия и прекрасен живот, който би ги очаквал при други обстоятелства...

Кореана отново заговори, но сега гласът ѝ беше изпълнен със злоба:

— Добре. Можеш да оставиш жената при себе си. Нека тя бъде прощалният подарък от мен. Но нали знаеш, че другите трима са моя собственост? Дай ми ги!

След няколко секунди блеснаха с отразената слънчева светлина двете бордови оръдия на флитъра.

— Какво, и на това ли не си съгласен?

Руиз притисна девойката към пода и се опита да я прикрие с тялото си. Снарядите се удариха от защитното поле на шлепа, то избухна в ослепително ярки огънове и ушите на обсадените заглъхнаха от страшния вой.

Атаката бе прекратена. Предводителят усети чрез палубата усилващата се вибрация на двигателите. Ответният залп се изтръгна от десния борд на шлепа и като огнено копие се заби в кораба на Кореана. Катерът бе отхвърлен встрани. Сега той се придвижваше чрез кратки неуверени тласъци, поклащайки се и подскачайки. Силиците му стигнаха за още кратко време, след което безсилно рухна в блатото.

Руиз скочи на крака. Не откъсваше поглед от флитъра и с цялата си душа се надяваше, че ще последва взрив. За съжаление това не се случи.

Скоро поваленият катер остана далеч назад. На шлепа няколко редици доста внушителни отбранителни оръдия издигнаха дулата си нагоре и се скриха под палубата, откъдето се бяха появили. Върху металната обвивка не бяха останали и най-малки следи.

— Дявол да го вземе — смаяно промълви Руиз, все още не смеейки да повярва в неочаквания успех.

— Какво стана? — извика Долмаеро, който заедно с останалите все още лежеше върху палубата.

Предводителят се отпусна тежко до него.

— В безопасност сме. Поне засега. Но Кореана изглежда оцеля.

Слънцето клонеше към залез. Появиха се поредните съдове с храна. Този път Руиз наблюдаваше много внимателно, надявайки се да намери начин за проникване във вътрешността на шлепа. Но нишата, от която се появи подноса, беше прекалено малка, за да се побере човек в нея.

Вече се бе смрачило, когато корабът достигна границата между земите на богатите пирати и града. Над канала се надвеси митническата кула, подобна на огромен брониран паяк, увиснал на гравирани крака-колони.

— А това пък какво е? — изненада се Долмаеро.

— Митница. Тук няма да ни притесняват.

Главатарите на пиратите, които бяха собственици на почти всичко, вкарвано в Морекупчина, слабо се интересуваха от идващите в града: те бяха ценни само със стоките и уменията, които носеха със себе си. Пиратите следяха значително по-бдително опитващите се да излязат от града и изобщо не искаха да дават разрешения за напускане. Кой знае какви ценности можеха да бъдат изнесени по контрабанден път.

Наистина, когато шлепът на бегълците преплува под кулата те видяха малко, покрито с ръжда корабче, което се опитваше да напусне града. То веднага бе принудено да спре на един от пристаните, и скоро членовете на екипажа му стояха един до друг, извърнати към стената, с ръце на тила. Моряците бяха заобиколени от въоръжени охранители, а десетки инспектори с униформа шетаха по борда, размахваха детектори, разбиваха обвивката на различни места.

Както бе предположил Руиз, не спряха шлепа им, въпреки че в галерията, надвиснала над канала, се исипа цяла тълпа народ. Пиратите си шепнеха нещо, жестикулираха двусмислено, а после всички наведнъж изчезнаха в дълбините на кулата-крепост.

Най-накрая шлепът премина през приливния шлюз и се скри в лабиринта на вътрешните канали на Морекупчина. В потъмняващото

небе се издигаха, закривайки го, широките върхове на кулите. Трудно беше човек да си представи по какъв начин се е появило това гигантско гнездо на оси. Основите на някои от зданията явно бяха построени от хора, защото през пласта мръсотия, покриващ всичко в града, проблясваше метал. На други места постройките изглеждаха загадъчен каприз на природата, тъй като се състояха от сякаш безпорядъчни купчини от камъни, глина и полуизгнили стебла на дървета, натрупани върху издигащите се над каналите тераси.

Основите на кулите бяха изпълнени от тунели и проходи. Някои се намираха на равнището на водата, други — малко по-високо. Част от тях бяха оборудвани с устройства, подаващи сигнал, ако вътре проникне някой. Останалите изглеждаха мрачни и неприветливи.

Фараонците се блещеха на всички тези чудеса със зейнали уста. По мръсната вода сновяха раздрънкани джонки с разноцветни платна, галери с приковани към веслата роби и модните в момента продълговати лодки. Стопаните на плавателните съдове включваха цялото многообразие на расите, познати във Вселената. От време на време спътниците на Руиз не можеха да сдържат възклицанията си на смайване. Те не бяха прекарвали в робските казарми достатъчно дълго, за да свикнат с вида на жителите на други планети.

Предводителят се постара да запомни пътя, по който пристигнаха в Морекупчина.

ГЛАВА 8

Ругатните на Кореана се лееха в тих и монотонен, но и доста гневен поток. Жената висеше надолу с главата в амортизационната мрежа и не виждаше нищо заради мръсотията и растенията, полепнали по люка на кабината.

Корабът леко се разтресе и затъна още по-надълбоко. Кореана млъкна. Трябваше да насъбере още малко сили, преди да започне да търси начин да измъкне флитъра от блатото.

Жената разкопча ремъка на мрежата и се плъосна върху тавана на флитъра. Катерът отново се разклати и тя се уплаши. Интересно, каква ли е дълбочината на блатото?

Кореана внимателно изследва тялото си, после сви и изпъна ръце и крака. Натъртванията доста я боляха, но май бе успяла да избегне счупвания и сериозни наранявания.

Запълзя предпазливо към преобърнатия пулт за управление. Провери приборите и изруга отново. Флитърът беше напълно разбит и абсолютно безполезен. Залпът на загадъчните оръжия с изумяваща методичност и последователност беше извадил от строя цялата система за управление и храненето.

Дочуха се потропване и скърцане. Мармо упорито се опитваше да заеме хоризонтално положение.

— В изправност ли си? — попита Кореана.

— Мисля, че да. Как е морасарът?

— Не знам.

Тя се изправи и предпазливо се опита да се добере до товарния отсек.

Насекомоподобното стоеше до отворилия се при взрива шлюз. Едно от средните му пипала висеше на тънка хитинова нишка. Иначе боецът изглеждаше здрав и невредим, пипалото също скоро щеше да зарасне, но раната намаляваше боеспособността му, защото именно там беше имплантирано специално огнестрелно оръжие.

Телохранителят обърна глава и погледна господарката си. По нервните, скърцащи движения на челюстите му Кореана разбра, че морасарът се готви за бой. Той наведе глава и с мълниеносно движение откъсна остатъка от пипалото си.

— Какво става? — жената погледна предпазливо през открития люк.

Зад оградата около нивата, в която бе паднал катерът, се бяха наредили неколцина селяни и опулено гледаха непознатия обект. Върху главите им се мъдреха шапки с пера. Стискаха в ръце рядко срещани, архаични оръжия: пики, аркебуси, арбалети. Зад това пъстро войнство се кипреше ездач в блестяща ризница, яхнал механичен кон. Доспехите бяха прекрасна имитация на древна стомана, но Кореана беше сигурна, че са изработени от значително по-съвременни материали — рицарят не изглеждаше притиснат от тежестта на метала. На украсен ремък висеше широк меч. Машината напомняше истински кон, само че на краката му вместо копита имаше нокти, а на гърдите му се забелязваха две амбразури.

Кореана примижа злобно. Не стига, че се бе забила в тази воняща локва, ами сега и вбесен земевладелец — само това й липсваше!

Конникът се надигна на стремената и закрепя с всичка сила:

— Ей, там, във флитъра! Излизайте с вдигнати ръце, един по един, за да мога да разгледам всеки!

— Как ли пък не, ей сега ще се разтичаме! — шепнешком се озъби Кореана. Тя затегна здраво ремъците на шлема, спусна защитната преграда и провери клапаните на екипа си.

— Давам ви последен шанс! — изрева земевладелецът.

След няколко минути от гърдите на коня изскочи пламък. Въртящият се снаряд уцели шлюза и се пръсна, засипвайки входа с парчета стъкло. Морасарът погледна въпросително господарката си. Отломките накъсаха дългата му дреха, но отскочиха от бронята, която не отстъпваше по здравина на космическия екип на самата Кореана. Ала изстрелът беше засегнал едно от кристалните му очи и сега от раната се стичаше гъста жълтеникава течност.

Кореана се усмихна злобно. Затъналите до колене в блатото селяни пристъпваха към тях, вдигнали аркебусите с мрачна решителност.

— Първо се справи с конника, а после довърши останалите! — нареди жената.

Мок кимна. Внезапно на мястото на насекомоподобния воин се появи въртящ се смерч. Той се понесе покрай селяните, преди те да успеят да съобразят какво се случва, и движейки се в зигзаг, за да избегне куршумите, се втурна към конника. Обаче конят реагира мълниеносно. Той успя да се вдигне на задни крака и да прикрие стопанина си, преди морасарът да се измъкне от блатото. Отново прогърмяха изстрели, но този път телохранителят на Кореана вече изчисляваше траекторията на движение, която да му помогне да избегне наранявания, така че следващият снаряд прелетя покрай него и се взриви във въздуха, избивайки половината селяни и ранявайки тежко останалите.

Кореана наблюдаваше с обичайното удоволствие действията на телохранителя си, макар че изходът на битката бе предрешен от самото начало. Насекомоподобният воин, още докато беше във въздуха, само с едно движение отсече главата на конника, пускайки в действие оцелялото си средно пипало. Спря едва след като енергометът му уцели амбразура на гърдите на машината. Насекомоидът натисна спусъка и изпепели вътрешните механизми на робота. Конят застина, без да успее да завърши започнатото движение, а воинът вече се носеше към останалите селяни.

„Колко хубаво е да имаш на свое разположение такава непобедима машина за разрушения!“ — помисли Кореана. Спомни си как нареди на морасара да остави жив Руиз Ау. Как може да извърши подобна глупост! Не, друг път няма да се случи да пощади потенциално опасно същество. Следващия път, когато този проклет негодник попадне в ръцете ѝ, ще умре моментално. Или не, ще живее прекалено дълго, но смъртта ще се превърне в най-голямата му мечта. Да... така ще е най-добре.

Мармо приближи господарката си, после подаде глава навън и погледна към неподвижно застаналия сред осакатените тела Мок.

— Какво стана?

— Местният блатовладелец изрази недоволство, че сме се приземили във владенията му, без да поискаме разрешение от „Негова Милост“.

— Аха... И сега какво?

Тя сви рамене:

— Ленш и Фенш ще долетят, когато оправят кораба. Разбира се, можем да се опитаме да превземем имението, но предполагам, че се охранява добре. Тези пирати в оставка обикновено си създават куп врагове и съответно обръщат голямо внимание на средствата за безопасност. Тукашният баровец определено се беше погрижил, независимо от елементарните си рицарски игрички. Ако не беше морасарът, можеха да ни пленят.

— По-добре да почакаме тук. Надявам се, че местният скуайър няма приятели, които ще се втурнат да отмъщават — Мармо огледа околността. — Блатото не е дълбоко, така че няма да затънем.

Кореана кимна:

— Прав си. По-добре да се спотаим. Очакването е кошмарна работа, но и то свършва рано или късно. Ще си уплътня времето с обмисляне на възмездие, достойно за нашия приятел Руиз.

Киборгът погледна с любопитство господарката си.

— Той вече е достигнал Морекупчина. Докато се доберем дотам, следите му вече ще са се заличили.

Жената хвърли злобен поглед към верния си съратник.

— Не! Непременно ще го намеря. Пък и той няма да успее да избегне сканирането. Нима пиратите ще допуснат толкова опасен тип да проникне на някоя совалка?

— Но нали той успя да преметне теб?

Лицето на Кореана потъмня, след което тя произнесе абсолютно безизразно:

— Да. Но не забравяй, че сега това не е само въпрос на чест. Той знае за геншите. Какво ще стане, ако негодникът се досети какво всъщност се върши тук и се разприказва в Морекупчина? Тогава някой от пиратските главатари ще превземе анклавата, а ние ще бъдем разорени. Руиз Ау трябва да умре.

— Разбирам.

Дори и Мармо да имаше някакви възражения, той предпочете да ги запази за себе си.

Когато съвсем се стъмни, на шлепа светнаха няколко луминисцентни ленти — точно колкото е достатъчно за безопасно

плуване. На Руиз му направи впечатление, че загадъчните стопани на кораба предпочитат безопасността пред разкоша, и мислено одобри предпазливостта им.

В Морекупчина само глупаците не се страхуваха от привличането на вниманието върху себе си.

Слънцето се скри, но пътиците продължаваха да се измъчват от страхотния задух. По тялото на предводителя непрекъснато се стичаха реки от пот. На фараонците им беше още по-тежко. Климатът на тяхната планета беше горещ, но сух, тъй като водата там бе рядко срещана скъпоценност. Най-много от всички се мъчеше Долмаеро. Той постоянно изтриваше лицето си с влажен парцал, а в дишането му се долавяха нездрави хрипове. Оставаше им само да се надяват, че старейшината не се е разболял окончателно.

— Леле, колко е високо! — Низа беше отметнала глава назад, за да разгледа гигантския връх. Долните тераси, на сто метра над водата, бяха отрупани със зелени и сини светлилки с големината на глава на топлийка. Оттам се разнасяха необикновени мелодии, смях и възторжени възклицания. Очевидно там празнуваха нещо. Възможно бе точно в тази част на Морекупчина да живеят търговците на удоволствия.

Руиз почувства, че го обзема завист към празнуващите горе и съжаление към самия себе си. Между малката им групичка и безгрижните купонджии имаше фрапираща разлика. Каква възмутителна несправедливост!

За да се отвлече от неприятните мисли, той се зае да разправи на Низа всичко, което знаеше за загадъчното селище.

— В действителност Морекупчина е още по-голям, отколкото изглежда. Основната част от сградите е разположена под морското равнище. Много от жителите на града никога не са виждали слънцето.

— Щом вече си бил на това място — обади се Долмаеро, — сигурно си имаш приятели или съюзници тук? Навярно знаеш много за самия град?

Руиз се разсмя:

— Дори тези, които живеят в Морекупчина, не знаят кой знае колко за него. Навремето съм си имал вземане-даване с някои от местните, но едва ли ще успея да ги открия сега. Пък и те нямат причини да ни помагат.

Естествено, в Морекупчина имаше агенти на Лигата, но те всичките се криеха в дълбока нелегалност, така че беше почти невъзможно да се свърже с тях. Главатарите на пиратите, управляващи града, не можеха да понасят тази могъща организация. Всеки агент, който им попадне в ръцете, можеше да се надява в най-добрия случай на бърза смърт.

Само един човек в целия град бе в състояние да помогне на бегълците. Но на Руиз изобщо не му се мислеше за тази възможност. Познатият му едва ли можеше да бъде наречен приятел, а съюзник щеше да стане само в случай, че усети някаква изгода за себе си.

Предводителят вече съжеляваше, че се е разприказвал пред фараонците. Да, естествено, пристъпът на откровеност ги бе успокоил в един момент, в който той беше сигурен, че няма да преживеят настъпващия ден. Но той не трябваше да губи бдителност. А ако някой от спътниците му на свой ред се разприказваше?

— Значи — продължаваше Долмаеро — ти все още не знаеш на кого са тези кораби и какво искат от нас собствениците им?

Руиз сви рамене.

— Струва ми се, че няма да ни се случи нищо лошо — напълно неочаквано каза Низа.

Дори в подвеждащата светлина на фенерите лицето ѝ изглеждаше абсолютно спокойно и агентът си помисли, че би искал да изпитва подобна увереност в благополучния край на пътешествието им.

Долмаеро поклати глава:

— Нима сме срещнали в този свят поне едно хубаво нещо?

— Естествено! — отвърна момичето.

— Какво именно? — предизвикателно попита старейшината.

— Топлите кифлички — намеси се Молнех и се ухили, оголвайки огромните си зъби.

— Възкръсването ми — каза Низа. — Имаше и други събития, които не ми се сториха чак толкова ужасни.

Тя погледна изразително Руиз и той почувства как сърцето в гърдите му трепна.

Долмаеро неопределено изсумтя, но в очите му проблеснаха весели пламъчета.

Руиз с удоволствие забеляза, че тежкото пътешествие не беше успяло да лиши старейшината от чувството му за хумор.

— Мога да ви разкажа още нещичко за Морекупчина — предложи агентът.

— Ако обичаш — помоли Долмаеро.

— Добре. Не сте ли се замисляли откъде се е взел града?

— И още как!

— Мнозина са се чудили. Когато хората пристигнали на Суук, градът вече си е бил тук, макар че са го обитавали само животни. Първите изследователи сметнали кулите и небостъргачите за каприз на природата, докато не открили в тях врати. Вътрешността на небостъргачите е разделена на милиони нива, коридори и шахти. Никой не знае до каква дълбочина стигат сградите, но се говори за селища, разположени на няколко километра под морското равнище.

— Кой е построил всичко това? — очите на старейшината се бяха опулили от смайване.

— Не се знае. Съществуват множество теории. Мога да изложа онази, която ми харесва най-много. Някои смятат, че просто различни раси милиони години наред изхвърляли тук междузвездните си кораби, които после потъвали под земята.

— Шардите?

Руиз сви рамене:

— Вероятно е, макар че техническото им равнище е много пониско. Никой не строи такива огромни кораби. Възможно е да са били на онези, от които шардите са завоювали Суук, макар че това не се е случило чак толкова отдавна.

Фараонците мълчаха, лицата им бяха сериозни.

„Може би — помисли предводителят, — така са им подействали разговорите за милиардите години и безкрайните простори на вселената. При първото ми посещение в Морекупчина аз също се чувствах като жалка буболечка.“

Звукът на двигателите леко се промени. Отпред, в основата на една от невисоките сгради, се виждаха средни по големина порти. Поддържаха ги стълбове с формата на фалоси. На барелефите, украсяващи стените, бяха издялани съвкупяващи се фигури. Под водата проблясваха червени светлинки.

Очевидно краят на пътуването приближаваше.

Шлеповете влязоха в лагуна, разположена между огромни изкуствени скали, отлети от някаква черна сплав. Люлеейки се, корабите спряха край широки метални пристани. Руиз си наложи да се концентрира и да се приготви за вероятни неприятности.

Изпод паважа на пристаните със слабо жужене се повдигнаха кнехтовете. Металните корпуси на корабите се закачиха за тях. Настъпи тишина.

— А сега какво? — напрегнато попита Долмаеро.

Руиз поклати глава:

— Кой знае? Молнех, доведи Фломел. Трябва да се подготвим.

Фокусникът кимна и бързо тръгна към десния борд.

Предводителят здраво стискаше ръката на Низа. Тя положи глава на рамото на мъжа.

Пътешествениците мълчаливо чакаха.

Внезапно се разнесоха резки металични щракания. В стената срещу всеки шлеп се отвориха врати. От кораба, който през цялото време следваше останалите, слезе двойката прелестни млади хора. Тримата скитници, които Руиз бе забелязал по пътя, слязоха от предния кораб. На водещия шлеп пътуваха половин дузина души, облечени в бели роби, скриващи очертанията на фигурите им.

Предводителят погледна отворилата се пред тях врата. Сини луминисцентни лентички осветяваха металически коридор. Краят му се губеше в тъмнината.

— Да тръгваме ли? — попита Долмаеро с пресипнал глас.

Руиз огледа пристана. Височината на стените, ограждащи лагуната, не позволяваше да се мисли за бягство. Да скочат във водата? Обаче независимо от шеговитите надписи, едва ли някой със здрав разум би се решил да плува по канала без защитен костюм. Дори и да не се броят болестотворните микроби, коварните течения и потъналите плавателни съдове, в мътните води на Морекупчина живееха доста опасни хищници, хранещи се с отходните продукти. Огромните бронирани влечуги, маргарите, можеха при желание да глътнат наведнъж дори малка лодка. Имаше и голям брой не по-малко опасни хищници, въпреки не толкова внушителните си размери.

А ако останат на борда? Руиз въздъхна. Шлеповете вероятно щяха да бъдат дезинфекцирани, за да се унищожат паразитите. Ако

откажеха да напуснат борда, пътешествениците можеха да бъдат сметнати именно за паразити.

— Да тръгваме — неохотно изрече той.

Един след друг пътниците слязоха от шлепа. Руиз с нежелание пушна ръката на девойката — ако им предстоеше битка, щеше да бъде по-добре, ако е подготвен. След Низа Молнех водеше на повода Фломел, чиито очи безумно се въртяха на различни посоки. Долмаеро завършваше процесията. Той пристъпваше с бавна церемониална крачка.

Руиз се задържа при входа за секунда. Трябваше да се убеди, че не е възможно да се използват за бягство останалите врати. Той обречено поклати глава и влезе.

Коридорът вървеше направо и под малък ъгъл надолу. Стъпките на пътниците отекваха по странен начин. Руиз съобрази, че вървят по спирала, която се движи по контурите на кулата и се спуска към долната ѝ част.

В самия коридор нямаше нищо необикновено. Осветяваха го три луминисцентни ленти, на пода нямаше нито прашина, а стените бяха полирани до блясък. От невидимите климатици прииждаше чист прохладен въздух.

Проходът завърши в широка зала с висок таван. На входа малкият отряд попадна на робот-слуга. Той остана абсолютно неподвижно докато цялата компания се събере в залата, после произнесе на абсолютно правилен пангалактически:

— Вашите стаи са готови.

— Какво казва това нещо? — попита Долмаеро.

— Очевидно са ни очаквали — отвърна Руиз на фараонски. — Казва, че са ни приготвили стаи.

— Или килии — измърмори мрачно старейшината.

— Възможно е — шепнешком се съгласи предводителят.

Роботът отвори първата от половин дузината врати.

— Тази е вашата — обърна се той към Руиз.

Предводителят трескаво размишляваше дали си струва да приема това толкова любезно предложение. Бързо се огледа. Не се забелязваха никакви охранителни системи. Но агентът не се съмняваше, че те съществуват. Неизвестните им господари явно предпочитаха да не афишират могъществото си. Руиз въздъхна тежко.

Изглежда нямаха избор. Той побутна напред Низа, но механичният слуга протегна един от манипулаторите си и прегради пътя на момичето.

— Сега всеки от вас трябва да остане сам — монотонно изрече той.

Мъжът с усилие потисна желанието си да се справи с голи ръце с проклетата железария. Той потупа ободряващо Низа по ръката, после нежно целуна дланта ѝ.

— Това нещо твърди, че трябва да се разделим. Мисля, че засега е по-добре да не му противоречим. Бъди предпазлива и помни, че от всяка ситуация може да се намери изход.

После предводителя се обърна към Молнех:

— Ще се наложи да пуснеш Фломел. Сигурен съм, че домакините ще го наглеждат не по-зле от нас.

Погледна за последен път момичето и влезе. Вратата се затвори шумно.

Стаята му, макар и с малки размери, беше снабдена с всичко необходимо. Освен това в нея се забелязваше и лукс, от който би изпаднал във възторг дори цивилизован жител на пангалактиката.

Стените сияеха с мека бяла светлина, подът бе покрит с топъл, леко еластичен пухкав килим. В единия ъгъл имаше въздушен хамак, в противоположния пред тъмен холовизор бе увиснало плюшено левинокресло. Кой знае защо на Руиз изобщо не му се искаше да включи екрана. Загадъчните похитители, собствениците на тези апартаменти, засега се държаха достатъчно гостоприемно. А холовизорът можеше да съобщи нещо неприятно за тях. Защо е необходимо да се разваля хубавото впечатление? Естествено, по-късно така или иначе щеше да се наложи да се възползва от информационния прибор, но това можеше да почака. Сега можеше да се заеме с по-приятни неща — ето например на най-отдалечената стена, точно над масата за хранене, се виждаше нишата на автоготвача...

Руиз подскочи от изненада. Вляво безшумно се бе отворила още една врата. Проблесна приятна бледа светлина, настойчиво приканваща го да влезе. Чу се шум на вода, лееща се от душ. Неволният гост сви рамене и реши да се изкъпе както трябва.

След като приключи с тази дейност, Руиз се загърна с мекия халат, който беше измъкнал от гардероба, и седна пред тъмния екран.

Най-накрая агентът набра смелост и обречено нареди:

— Добре, какво да се прави... Включвай се!

Холовизорът пламна с всички цветове на дъгата, после на него се появи изображение на необикновено красиво мъжко лице с фини черти и огромни зелени очи. Мъжът се усмихна с професионална приветливост и произнесе с приятен глас:

— Поздравявам те, търсеци. Аз съм Хемерте Родиамде. А ти кой си?

Руиз не възнамеряваше да се прикрива с измислено име, така или иначе останалите щяха да разобличат лъжата му.

— Руиз Ау.

— Интересно име. Твоят род води началото си от първите преселници от Земята?

— Така са ми казвали. Но кой може да знае със сигурност?

Домакинът отново се усмихна:

— Правилно. Ние възнамерявахме да изплевим звездите, но сред нас вече имаше много отбрани, силни плевели.

Агентът не разбра съвсем смисъла на загадъчното изказване и побърза да премине към същността:

— Възможно е. Но ще бъдеш ли така добър да ми кажеш къде се намираме?

Яркозелените очи се опулиха смаяно. Но изненадата изглеждаше леко изкуствена.

— Нима не знаеш? Защо тогава скочи на борда на „Търсач на живота“?

Агентът съобрази, че това е името на шлепа, с който бяха пътешествали.

— Възникна извънредна ситуация. Вашият кораб се оказа единственият достъпен транспорт, а ние бяхме принудени да спасяваме живота си.

— Ааа... — Хемерте кимна с разбиране. — Значи вие по принцип не сте възнамерявали да търсите спасение именно при нас?

— Спасение? — заинтересува се гостът.

Именно това беше необходимо на малкия отряд. Но ако цената се оказеше прекалено висока?

— Такава е целта на „Търсачите на живота“. Те докарват онези, които се надяват на спасение и убежище.

Всичко звучеше многообещаващо. Интересно само с какви изпитания се определяха достойните?

— Ясно — отвърна Руиз, макар че всъщност не разбра кой знае колко.

— Добре. Да се върнем към твоя въпрос. Аз съм въплъщение на един от основателите на нашето братство, чиято първа плът се е разделила с живота преди почти хиляда и шестстотин години. Но в „Дълбоко сърце“ любовта е способна да победи безмилостната смърт.

Тази реч вероятно беше предназначена за фанатичните последователи на загадъчния култ, но се стори доста примитивна на скептично настроения агент на Лигата. Освен това домакинът явно я беше произнасял прекалено често. Руиз се опита да си спомни всичко, което е слушал някога за секта, наречена „Дълбоко сърце“. Но макар и словосъчетанието да му се струваше познато, в паметта му не изплува нищо определено.

— Не може ли да ми обясните малко по-подробно?

— Може би по-късно — снизходително отвърна Хемерте. — Първо Сплотените трябва да се съберат и да обсъдят значението на вашата поява.

— Мога ли да узная какви са възможните решения?

— О, най-разнообразни. Можем да ви изхвърлим в лагуната за радост на маргарите, можем и да ви продадем на пазара за роби — такава е съдбата на онези, които не преминават изпитанието, и това кара любителите на развлечения да се позамислят, преди да скочат на кораба.

— Виж ти!

— А може и да ви предоставим сигурно убежище — тонът на Хемерте внезапно се промени, сега той говореше абсолютно сериозно. — Ти притежаваш определена сурова красота. Ако разумът ти съответства на тялото, мястото ти е сред нас.

Руиз се насили да се усмихне:

— А други възможности няма ли?

— Случва се много рядко — поклати глава зеленоокият домакин.

— Аха...

Хемерте заговори студено и делово:

— Нали ще ни помогнете да направим пребиваването на спътниците ви при нас по-приятно? Не можем да идентифицираме

езика им.

— Те са жители на Фараон и говорят на основния диалект на планетата — Руиз продиктува координатите на системата.

— Благодаря. След няколко минути ще монтираме съответния адаптер в лингвистичния модул, а нашите бази данни съдържат огромен обем информация.

— Отлично — отвърна равнодушно агентът.

— Да, началото не е лошо. А сега поспете, възстановете си силите, наслаждавайте се на удобствата, от които дълго време сте били лишени. Докажете, че сте способни да получавате удоволствие от най-обикновените неща.

Руиз мълчаливо кимна.

Преди екранът отново да замига с разноцветни светлинки, Хемерте весело намигна на госта си:

— Между другото, пошегувах се за маргарите.

Низа също се изкъпа с удоволствие и облече халат, но тя нямаше представа за предназначението на тъмния екран в ъгъла, затова просто не му обърна внимание, докато не чу мелодичен звън. Стаята грейна с разноцветни светлинки.

Жената на екрана ободряващо се усмихна.

— Не се бой — обади се тя с тих нежен глас.

— Не ме е страх — отвърна Низа. За свое учудване момичето установи, че наистина не се страхува. Изглежда беше започнала да свиква с чудесата на този свят.

— Прекрасно.

Жената можеше да засенчи дори Кореана, но нейната женствена прелест поразително се различаваше от суровата красота на бившата господарка на пътешествениците. Копринените дрехи прилепваха плътно към заоблените форми. Непознатата изглеждаше малко по-възрастна от Кореана, а в прекрасните ѝ очи се четяха мъдрост и нежност, които никога не би могла да постигне жена, посветила живота си на търговия с роби. Интересно на колко ли години всъщност бе обитателката на това странно място?

— Аз съм Репента. А ти?

— Низа.

— Красиво име, и много ти подхожда. Вероятно искаш да зададеш доста въпроси? Ние вече говорихме с Руиз Ау, вашият предводител. Известно ни е, че сте се озовали случайно на „Търсач на живота“. Предстои да решим какво ще правим с вас. А засега ще ти помогна да се аклиматизираш. Повикай ме, ако ти потрябва нещо. Просто кажи: „Включи се!“.

Низа се замисли.

— Можеш ли да ми разкажеш кои сте вие и защо изпращате тези кораби? Нали вие правите това?

— Да, права си, и твоята съобразителност ме радва. Ние помагаме на търсещите да намерят истинска, всеобхватна любов. Могат да я намерят именно тук, в „Дълбоко сърце“ — така се казва комуната ни.

— Не разбирам.

— Засега. Но скоро ще разбереш. Може би ще намериш тук убежище — ти си страшно красива и както се убедихме, умееш да се любиш.

— Извинете, какво означава това?

Репента се разсмя:

— Виж.

Изображението ѝ изчезна, на екрана проблеснаха искрици.

Низа не разбра веднага, че холовизорът е запааметил събитията от предишната нощ, когато тя и Руиз се любиха на борда. Момичето бе изпълнено с противоречиви чувства. От една страна — възмущение, тъй като смяташе, че тези скъпоценни мигове принадлежат само на тях двамата. Но тялото ѝ неволно реагираше, биенето на сърцето ѝ се ускори. Низа почувства как в нея се пробужда желанието. Тя беше получила възможност да се наслади отстрани на грациозността, с която тялото на мъжа и жената — техните собствени тела — се сплитаха в любовен възел. Изглежда силата на страстта им помагаше да избегнат тромавите движения, неизбежни при хората, чиито чувства не са толкова дълбоки и възвишени.

Записът свърши и на екрана отново се появи прекрасната домакиня. Върху лицето на Низа беше изписана тъга от раздялата.

— Не се вълнувай — каза нежно Репента. — Според нашите традиции през първата нощ търсещите трябва да останат сами. Няма да го видиш днес. Но аз съм сигурна, че съществува, умеещи да се любят

като вас, непременно ще намерят своето място в „Дълбоко сърце“. Всичко ще бъде наред, обещавам!

Низа не намираще думи за отговор. Тя се разкъсваше между гнева, смущението и прекалено ярките спомени за неотдавнашните любовни страсти. Искаше да остане сама, но се страхуваше да го признае пред грижливата домакиня.

Впрочем за Репента не беше проблем да прочете мислите на гостенката.

— А сега поспи. Ако ти се прииска да поговорим — повикай ме — произнесе тя с усмивка.

Руиз се събуди от съблазнителни аромати — автоготвачът сервираше закуската на масата. Той бавно мажеше с масло последната кифличка, когато холовизорът оживя с мелодичен звън.

На екрана се появи висока стройна жена. Нежната сила и самоувереността, сияещи в очите ѝ, правеха лицето ѝ прекрасно, независимо от леко неправилните черти.

— Добро утро, Руиз Ау — поздрави тя мъжа, сякаш са стари познати.

— Добро утро. Коя си ти?

Красавицата се разсмя, демонстрирайки великолепните си зъби.

— Не ме ли позна? Аз съм Хемерте.

В подсъзнанието на агента се включи тревожна аларма. Той внезапно си спомни всичко, което е чувал някога за „Дълбоко сърце“. Сега вече знаеше какво искат от него обитателите на това странно място. Какво да се прави, можеше и да е по-лошо.

Жената изобщо не се учуди от внезапно изменилото се изражение на лицето на госта.

— Аха, значи ти си чувал за нас? — изрече спокойно тя.

— Мисля, че да.

— Прекрасно. Значи изпитанието няма да бъде нещо неочаквано за теб.

Руиз отново изгуби нишката на разговора.

— Изпитанието?

— Скоро ще дойде да те вземе робот — Хемерте изчезна без да обясни нищо.

След малко агентът вече крачеше по коридора, стараяйки се да не изостава от механичния си водач. Спряха пред следващата врата и Низа се хвърли в прегръдките на любимия си.

— Странно място — прошепна тя, притискайки се силно към Руиз.

— Права си — той нежно поглади разрошените коси на девойката.

После към тях се присъединиха Долмаеро, Молнех и Фломел.

— Как спа, старейшино на гилдия? — поинтересува се агентът.

— Съвсем нормално.

Фараонецът беше пребледнял. Руиз отново с тревога се запитва дали здравето на спътника му е наред.

— Храната е великолепна — жизнерадостно се усмихна Молнех.

У Фломел се беше върнала предишната самоувереност. Той не каза нищо, но агентът видя, че омразата към него изобщо не беше угаснала в сърцето на фокусника.

Роботът ги поведе по коридор, много подобен на вчерашния. До Руиз вървеше Долмаеро.

— Какво успя да узнаеш? — попита той.

— Нищо особено. Чувал съм това-онова за мястото и обитателите му. Наричат себе си Разделящите се.

Долмаеро се намръщи:

— Звучи красиво, но неразбираемо. Разделящи се на какво? А как ги наричат другите?

Руиз се усмихна:

— По най-различни начини. Но най-често „шибалници“.

— Не е особено благопристойно — отбеляза старейшината. — С какво са заслужили подобен прякор?

— Да, разкажи, моля те! — Низа нетърпеливо го дърпаше за ръкава.

Руиз се постара да обясни колкото се може по-просто:

— Тези хора се прекланят пред любовта. Не помня много добре, но според мен те смятат, че основното предназначение на човека е да дарява и да получава сексуално удоволствие. И те се стараят да насаждат навсякъде своето учение.

Момичето сви рамене.

— Срещала съм хора, които мислят по същия начин. Какво е особеното при тези *шибалници*?

Тя явно не намираше подобна философия за противоестествена.

Руиз малко се обърка, но продължи обясненията:

— Те се стараят да разнообразят тези преживявания. И отиват доста далеч в старанията си. Според тях най-силните усещания се постигат при смяна на партньора.

— И все пак, какво тук е необикновеното? — попита Низа с недоумение.

На лицето на Долмаеро беше изписано леко отвращение.

— При тях няма ли постоянни връзки? Или може би прекарват всяка нощ с нов любовник?

— Още по-необичайно — отвърна Руиз.

Спътниците се спогледаха озадачено.

— Прекарват всяка нощ в ново тяло.

— Нима това е възможно? — попита объркано старейшината.

— Те сменят телата си с лекотата, с която вие преобличате дрехите си. Това наистина позволява да се разнообразят сексуалните преживявания, но се налага непрекъснато да се увеличава броят на членовете на сектата, защото... — Руиз се поколеба. Струваше ли си да им казва всичко? — ... Те никога не умират. Но вечността е твърде дълга, така че се налага да се търсят все нови и нови партньори, за да се избегнат повторенията.

— Вечен живот... Като при боговете... — Низа бе отворила широко очи. Изглежда тази мисъл я беше обсебила напълно.

Руиз въздъхна дълбоко:

— Хората в пангалактиката живеят дълго. Богатите могат напълно да избегнат смъртта. А при нещастен случай от черния пазар винаги може да се купи тяло с изтрита памет, за да замени собственото, или да се използва клонинг.

Мисълта, хрумнала на Низа, загаси възторжените огънчета в очите ѝ.

— А ти, Руиз? На колко години си? — тихо попита тя.

Агентът се прокле наум за бърливостта си.

— Не съм много по-стар от видимата ми възраст — меко отговори той.

Фараонците мълкнаха. Те мъчително се опитваха да свикнат с тези потресаващи открития.

ГЛАВА 9

Накрая въведоха малкия отряд в огромна зала. На кръгла сцена, седнали в удобни левиткресла, чакаха шест необичайно красиви мъже и жени. Концентрични редове от седалки, разположени като в амфитеатър, чезнеха в тъмнината зад сцената. Само първият ред беше зает от останалите пътешественици, пристигнали с последния керван от кораби. Изчакаха Руиз и групата му да заемат местата си. Хермете, днес в женски облик, започна речта си:

— Поздравявам ви, търсеци — погледът ѝ се спря за миг на всеки от кандидатите. — Днес ще научим кои са способни да служат на „Дълбоко сърце“. Вечността е безкрайна във времето, но не и в пространството. Ще подберем най-достоините, останалите ще трябва да се разделят със свободата си, за да възстановят разходите. Всеки от вас ще внесе според възможностите си своя дял в най-грандиозния експеримент в историята на човечеството.

„Слаба утеха за онези, които няма да бъдат избрани“ — помисли Руиз.

— Стига толкова разговори, да започваме.

По неин сигнал от коридора влезе робот, буташц пред себе си носилка със свит в нея генш. Руиз досега не се беше сблъсквал с толкова жалък и болнав представител на тази раса. Сензорните му кичурчета бяха изсъхнали и се ронеха, очните му петна бяха застинали в странна конфигурация върху черепа. Безформеното сбръчкано тяло напомняше хартиен пакет, пълен с гниещ боклук. Свързано беше с носилката чрез система от тръбички и кабели, на поставката отдолу жужаха мотори и щракаха механизми. Отзад се тътреха два робота, въоръжени с меки манипулатори и ловджийски примки.

— Какво е това същество? — с погнуса попита Низа.

— Нали си спомняш, че ти разказах за геншите? Това е един от тях, макар и не най-здравият.

— Значи те искат да ни откраднат мозъците? — уплаши се Долмаеро.

— Не мисля — отвърна Руиз. — Едва ли това жалко същество е способно да свърши такава тежка работа.

Тримата скитници от съседния шлеп седяха до Фломел. Младокът се вторачи злобно в предводителя:

— Млъкни! — изсъска той. — Недей да бърбориш в този свещен миг!

Агентът го погледна спокойно:

— Несъмнено си абсолютно прав. Приеми извиненията ми.

На физиономията на младежа се изписа гримаса на самодоволство.

Геншът спря пред първия търсец, облечен в безформена роба, и докосна с пипала челото на кандидата. Той потрепна конвулсивно и застина.

Съдиите на сцената разговаряха шепнешком, вперили погледи в специалното табло и клатеха глави.

След минута Хемерте отново се обади:

— Много съжалявам, тялото ви е безупречно, но интелектът ви е повърхностен и недостатъчно гъвкав. Вие сте самолюбив, но не сте способен да служите предано на никакви идеи.

Подчинявайки се на жеста ѝ, роботът-охранител изведе първия кандидат.

Изпитанието продължи. Само двама от шестимата облечени в бяло хора бяха сметнати за достойни. Останалите не казаха нито дума, докато ги извеждаха от залата, което говореше за тяхното мъжество и самообладание.

Геншът се приближи до облечената в дрипи закръглена девойка. Тя се обърна към чудовището и лицето ѝ изглеждаше толкова невинно, че дори Руиз се слича.

Този път съдиите се съвещаваха доста дълго. Ето че Хермете отново пристъпи напред.

— Честна дума, страшно съжаляваме. Не ни беше лесно да вземем това решение. Тялото ти не е свършено, но проблемът не е в това — тялото лесно може да се смени. Ти си умна, природно интелигентна, в теб бушуват силни страсти и желание да се промениш. Но ти никога не си се чувствала прекрасна и поради тази причина не си се научила да приемаш знаците за внимание.

Роботите-охранители тръгнаха към девойката, но Хемерте още не беше свършила.

— На всички нас ни е много мъчно да пращаме на пазара за роби толкова многообещаващ материал. Затова решихме да поработим над твоята външност. Ще се върнеш у дома красавица. Когато решиш, че си научила всичко необходимо, ела пак. Естествено, ако искаш.

Момичето за секунда стисна ръката на стареца с лисичата физиономия, а после тръгна към изхода, усмихвайки се през сълзи.

Когато дойде ред на стареца, съдиите не изгубиха много време за обсъждане.

— Ти си един от нас — усмихна се Хемерте.

Със същата бързина се справиха и с младежа.

— Ти си животно, на което са недостъпни висшите радости. Направо съм смаяна от наглостта, с която си се осмелил да се явиш тук.

Челюстта на младока увисна, за миг той изпадна в шоково състояние. После се опита да се изтръгне от подобните на менгеме железни пръсти на механичните прислужници.

— Но нали приехте стареца! — пищеше той. — Това изсъхнало насекомо, което не помни за какво живее! Та той сигурно от сто години не става за нищо!

Прекрасното лице на Хемерте се изкриви в презрителна гримаса.

— Нима си въобразяваш, че способността да обичаш зависи от възрастта? Тялото винаги може да се обнови. Докато с твоята тъпота нищо не може да се направи.

Роботите извлякоха протестиращия неудачник.

Съдиите се справиха доста бързо и с младата двойка.

— Вие сте прекалено млади и още не сте се сблъскали с истинските мъчения, неизбежни в любовта — меко каза Хемерте. — Но ако някога ви се удаде да се измъкнете от оковите на робството, върнете се. Възможно е именно този горчив опит да ви помогне да намерите своето място в нашите редици.

„Държат се мъжествено — помисли Руиз. — И изглежда се отнесоха доста сериозно към получения съвет. Те наистина са още деца.“

Геншът докосна Фломел. Фокусникът отскочи, после безволево се строполи на пода, когато зловещото същество докосна нервната му

система.

Върху лицата на съдиите се четеше явна погнуса, която те грижливо се опитваха да потиснат.

Хемерте поклати глава, нежелаяйки да се впуска в обяснения.

— Не — късо каза тя. — Обаче няма да те изпратим на пазара за роби веднага. Обстоятелствата, които доведоха вашата група при нас, са прекалено необичайни. Ти не се стремиш към вечността доброволно.

Геншът премина към Молнех.

Домакинята отново поклати глава, но този път се усмихваше достатъчно добродушно.

— Страстите ти са силни, но се отличават от нашите. Ако братството ни се наричаше не „Дълбоко сърце“, а „Дълбок стомах“, ти можеше да станеш наш предводител.

За изненада на Руиз съдиите обсъждаха дълго кандидатурата на Долмаеро. Но и в този случай жената тъжно поклати глава:

— Някога си бил прекрасен юноша и би могъл да станеш такъв отново. Духът ти е силен, а умът — гъвкав. Но верността ти принадлежи на други и ти няма да можеш да се откажеш от поетите задължения.

Низа уплашено се притисна към любимия си, когато отвратителните пипалца се протегнаха към нея.

— Не бой се, става бързо и не боли — ободряващо се усмихна Руиз.

Съдиите се скупчиха около екрана, като се усмихваха и разговаряха шепнешком.

— Тук не може да има съмнение — решително изрече Хемерте. — Тя просто е създадена за вечността. Културната ѝ матрица е смайващо чужда. При това момичето притежава дълбочина на чувствата, която е достъпна само на хората, преживели смъртта. Превъзходно. Тя е наша.

В душата на Руиз се появи безумна смесица от облекчение и отчаяние. Това беше далеч не най-лошата участ за девойката от малката дива планета. Доста по-добре е да усъвършенства изкуството на любовта в „Дълбоко сърце“, отколкото да умира многократно, изпълнявайки ролята на феникс, или да гние в тъмниците на

Морекупчина. По-добре, отколкото да стои изложена на подиум на пазара за роби, а после да се озове в треторазреден бордей.

Но Низа никога вече нямаше да му принадлежи. А пък и тя е прекалено умна и талантлива, за да прекара целия си останал живот в леглото. Освен това, нима животът в „Дълбоко сърце“ не е разновидност на робството? Удоволствието не може да продължава вечно, рано или късно идва пустотата.

Геншът се насочи към предводителя на малкия отряд. Руиз почувства лека студенина, когато пипалцата проникнаха в мозъка му, а после всичко изчезна.

Пробуждането беше мъчително. Той сякаш се измъкваше от някаква тъмна лепкава субстанция.

Агентът установи, че се намира в стаята си, а Хемерте го наблюдава с изражение на дълбока загриженост върху прекрасното си лице.

— Не ми каза, че имаш нещо общо с Лигата.

Руиз се закашля, опитвайки се да спечели време.

— Наемник съм. Работа по договор.

Той се изплаши от немощния си глас.

— Във всеки случай едва не те погубихме. Старият генш засегна императива, той активира леталната мрежа. Провървя ти, че тя се стабилизира, без да успее да те взриви отвътре. Нима не знаеше, че може да се случи такова нещо?

Агентът отново се закашля.

— Мрежата отслабва и се заличава.

Тя явно не разбра какво има предвид той, но реши да се съсредоточи върху основната тема на разговора.

— Е, както и да е, нуждаем се от теб. А също и от жената.

— Интересно за какво съм ви аз?

— Нима не знаеш? — Хемерте го изглежда доста странно. — Изобщо способен ли си да си направиш трезва самооценка? Ти си загадъчен човек, Руиз Ау. Тук, в „Дълбоко сърце“ нямаме такива като теб. Ти си развратник и спартанец едновременно. С еднаква лекота любиш и убиваш. Някои от нас просто се изплашиха. Предложиха да

те убием докато си в безсъзнание. Но други искат да научат много неща от теб. Присъедини се към нас и никога няма да останеш сам.

— Не — късо отвърна Руиз.

— Не? Но алтернативата е робството.

— Вече съм бил роб. Това е временно положение.

— Не можем да те принудим — каза развълнувано жената. — Ако опитаме, ще се превърнеш в раков тумор, който разяжда братството ни отвътре. Но какво ще кажеш да сключим сделка?

— Имам работа, която съм длъжен да завърша.

— Императивът? Ще се справим с него. Геншът е прекалено слаб, за да се пребори с леталната мрежа, но е по силите му да изтрие императива от паметта ти. А мрежата скоро ще се разруши сама.

— Работата не е само в това.

Внезапно го връхлетя вълна от тъмен ужас. Да остане завинаги тук, без да има нищо в замяна, освен безкрайно повтарящо се удоволствие, безлично сексуално сливане, навеки да остане в гробницата на живата плът... Невъзможно!

— Имам и други задължения.

— Какви? Жената така или иначе ще остане тук. Отначало вероятно ще се опита да протестира, но скоро ще се примири и ще стане една от нас. Преживените години и изпитанията си вземат своето. Няма да ти е лесно. Но с момичето нещата стоят по друг начин. Изучихме внимателно характера ѝ, лесно ще се поддаде на обработка.

— Не съм сигурен.

— Няма значение. Тя остава. Но и ти си ни необходим. Кажи защо се съпротивяваш толкова отчаяно? Мнозина рискуват свободата си, но все пак идват с надеждата да издържат изпитанието, а ти се отказваш без колебание. Защо?

Руиз седна в леглото, усещайки, че силите му постепенно се възвръщат.

— Да се занимаваш постоянно с едно и също нещо е прекалено досадна перспектива.

— Ооо, не си разбрал! Нима мислиш, че прекарваме цялото си време в леглото? За огромно съжаление нито едно човешко същество просто не е способно да издържи на такъв живот. Разполагаме с всички стандартни средства за развлечение: видео, емотека, психеделика. Всеки си има свое хоби. Аз например развъждам риби-

огнеперки и се увличам от изработването на порцеланови изделия. Наистина, отделните ми тела притежават различни способности, затова качеството на произведенията ми е различно.

— Разбира се, всичко това е много привлекателно — с ирония рече Руиз. — И все пак ми се струва, че ще изгубя доста неща.

— Съвсем не. Изобщо не можеш да си представиш колко разнообразна може да бъде насладата.

Тя се вторачи в пространството, а в очите ѝ се появи фанатичен блясък.

— Смяташ, че достигаме само примитивна и груба наслада, съвкупявайки се с почти непознати хора? Но вярата ни е нещо повече. Знам как ни наричат непосветените — „шибалници“, нали? Моля те, повярвай ми — колкото повече тела сменяме, толкова по-силни стават чувствата ни. Всяко тяло прибавя нещо ново към жизнения ни опит. Ти, бидейки мъж, проникваш в тялото на любимата си, а после ставаш жена и вече проникват в твоята плът. Отново и отново се извършва единение с други същества, докато не изпиташ чувствата, към които се стремим: всепоглъщащо единство със света, велика неповторима вселенска любов!

Руиз неволно се трогна от силата и искреността на чувствата ѝ.

Обаче внезапно настроението на Хемерте се смени. Тя агресивно показва прекрасните си зъби и рязко заговори:

— Ще те накараме да съжаляваш за отказа си. На долното ниво има арена за гладиаторски битки. Там също ще живееш вечно, но ще ти се налага ежедневно да убиваш и самият ти да умираш. Нима не е по-добре да обичаш и да бъдеш обичан?

Руиз премълча.

— А какво ще стане, ако се опитаме да се възползваме от привързаността ти към твоите спътници? Приятелите ти ще водят жалкото съществуване на роби. Но ако промениш решението си, ще ги пуснем.

Агентът сви рамене:

— Ще ги пуснете? Тук, в Морекупчина? Интересно колко дълго преселниците от една дива планета ще успеят да запазят свободата си, пък и живота си?

Жената с усилие запази самообладание.

— Извинявай. Гневът е лош съветник. Ние сме цивилизовани хора и никога не сме се поддавали на дребнава отмъстителност. И все пак пазарът за роби е отворен за всеки, а най-голяма сума за теб безспорно ще предложат собствениците на гладиаторската арена.

Руиз не знаеше какво да прави. Дори да допуснеше, че ще успее да избяга, шансовете му да оцелее и да се добере до дома бяха нищожно малки. И все пак перспективата да остане завинаги в сексуалния ад не му се струваше особено привлекателна. Освен това в „Дълбоко сърце“ той би се лишил завинаги от изумителната близост, която бе възникнала между него и Низа. Може би веднъж на хиляда години сляпата случайност би ги събрала в едно легло. Но едва ли дотогава биха запазили настоящата си плът.

Той отново се опита да убеди неумолимата си домакиня:

— На някои хора им се е налагало да посетят много светове и да крачат по паважа на хиляди градове. Други са се родили в къщите, в които е протекъл животът на бащите и дядовците им. Нима не си забелязала разликата? Да, първите притежават по-гъвкаво съзнание, жизненият им опит е значително по-обширен. Но и животът на хората от втория тип си има своите предимства. Заобикалящите ги същества и предмети придобиват значение, което пътешественикът не е способен да проумее. В спокойна ситуация можеш да опознаеш себе си много по-дълбоко. Разбираш ли за какво говоря?

Тя се усмихна:

— Интересна аналогия. Струва ми се, че се досещам откъде са ти хрумнали подобни мисли. Но нали не винаги е възможно човек да се задържи на едно място, например във ферма или чифлик? И едва ли точно ти си човекът, който може да се нарече домошар. Колко непознати и странни светове си посетил? Макар че донякъде мога да се съглася с теб — не са много онези, които са привързани толкова силно към тялото си. И това е една от причините, заради които толкова искаме да те задържим при нас. Наистина искаме да разширим познанията си за живота. Но във всеки случай ми е приятно да чуя, че възраженията ти не са основани на сляп страх.

Хрумна му неочаквана идея. Той усети студена погнуса, но я потисна с усилие на волята си и бързо прехвърли в ума си всичките възможни последствия.

— Може пък и да успеем да се договорим?

Жената го прегърна нежно и ласкаво се усмихна.

— Надявам се. Какво предлагаш?

Руиз леко се отдръпна от притисналото се към него тяло, но Хемерте изглежда не обърна внимание на това.

— Преди да формулирам предложението си, трябва да поговоря с Низа. Може ли да се уреди?

В очите на жената се появи напрегнато изражение.

— Така или иначе няма да успееш да избягаш. Знаем на какво си способен, така че сме взели всички необходими предпазни мерки.

Той поклати глава:

— Не съм си и помислял за това.

— И няма да можете да останете насаме. Постоянно ще ви наблюдаваме.

— Разбирам.

Вратата на стаята му се отвори, един от роботите пусна Низа вътре и веднага излезе. Момичето се хвърли в прегръдките на Руиз.

— Помислих, че си умрял — прошепна тя, притискайки се с цялото тяло към любимия си. — Когато онова чудовище те докосна, ти отскочи, а лицето ти стана чуждо и странно. Звярът падна от носилката и запищя. Когато онези хора те отнасяха, ми се стори, че не дишаш.

Руиз нежно галеше тъмните коси на любимата си, забравил, че двамата са под наблюдение.

— С мен всичко е наред. А ти как си?

— Също добре. Те се държаха прекрасно с мен. Естествено, стаята не е толкова разкошна като при Кореана, но не се оплаквам — усмихна се Низа. Мъжът я поведе към кревата.

— Сядай. Имам план, но искам да чуя твоето мнение.

Момичето явно не можеше да проумее, че е възможно Руиз да се нуждае от неин съвет.

— Героите не бива да питат принцесите как да постъпят.

— Това не е приказка за таласъми, Низа. За съжаление реалността е много по-сурова. Кажи ми, домакините ни обясниха ли ти какъв живот ще ти се наложи да водиш тук?

— Да — девойката смутено сведе поглед.

— Искаш ли да останеш? — Руиз с всички сили се стараяше да говори спокойно, но гласът му потрепери предателски. Какво щеше да прави, ако тя беше съгласна?

Низа наведе глава и погледна любимия си изпод вежди:

— Чуй ме, Руиз. На Фараон ми бяха достъпни всякакви плътски наслади. Специално си подбирах красиви и силни роби, за да ме развличат в нощите, когато не се предвиждаше нещо още по-пикантно.

Мъжът извърна поглед, усетил в сърцето си непозната досега тежест.

— Но — продължи Низа — всичко се промени. В онези времена с радост бих последвала Разделящите се. Но сега имам теб. Нали?

— Да — отвърна твърдо той с чувство на огромно облекчение.

— Обясниха ми всичко. Никой от нас няма да остане в предишния си облик. Душите ни ще отидат в други тела, в телата ни ще дойдат други души. Ще те загубя.

— Да, в известен смисъл. Но тук ще бъдеш в безопасност — Кореана никога няма да се добере до теб.

— Искаш да се замисля сериозно над предложението им?

Руиз кимна.

Низа се приближи до автоготвача и набра ловко на клавиатурата необходимия код. Пред нея се появиха две чаши бледожълто вино.

— Вземи — подаде тя едната от тях на Руиз.

Няколко минути тя мълчаливо отпиваше от виното, гледайки право пред себе си. После се обърна към любимия си и заговори предпазливо:

— Позволи ми да попитам, ако се измъкнем от Суук, ще ме вземеш ли на мястото, което смяташ за свой дом? Ще ми позволиш ли да бъда твоята приятелка?

Тя се владееше напълно, прекрасното ѝ лице изглеждаше само леко напрегнато.

— Да — отвърна Руиз, усещайки порив на чиста, непомрачена радост.

— Тогава не искам да оставам тук.

На устните на момичето разцъфна необикновена, нежна усмивка.

— Нали разбираш, че Кореана все още може да ни настигне? Напълно вероятно е да срещнем и други опасности.

— Разбира се — с лек укор произнесе Низа. — Нима си мислиш, че чак дотолкова не съм наблюдателна? Ти просто привличаш трудностите и неприятностите. И все пак... щом все още си жив, значи притежаваш таланта да се измъкваш. Което също не е никак малко.

— Може би. Чуй какво измислих...

Низа мълчеше озадачено, докато Руиз се опитваше да ѝ обясни хрумналата му идея. После леко потрепери.

— Това е толкова странно. Как мислиш, Руиз, можем ли да им се доверим? Ще изпълнят ли своята част от договора?

— Надявам се. Честно казано, вече им се доверих. Имай предвид, че нашите домакини ни наблюдават и сега.

— Ооо...

Следващите няколко минути преминаха в абсолютно мълчание. Мъжът и жената седяха, плътно притиснати един към друг.

— Забелязах нещо — обади се внезапно Низа. — Ти вече не ги наричаш *шибалници*.

Пред тях стоеше Хемерте.

— Вие, естествено, разбирате, че сме разглеждали подобен вариант. В известен смисъл това е предложение да купим нещо, което можем да получим безплатно.

— Не е точно така. Геншът би трябвало да ви е предупредил, че много области от паметта ми са блокирани. Ако просто копирате мозъка и клонирате тялото, ще се сблъскате със същия проблем, който съществува и сега. Трябва доброволно да се съглася да се присъединя към братството.

Хемерте въздъхна дълбоко:

— И така, вие разрешавате да снемем пълните ви личностни матрици и предоставяте необходимото количество клетки за клониране. Ти, Руиз, обещавах да сваляш блокировката от най-потайните кътчета на мозъка си. Правилно ли съм разбрала предложението ви?

— Имай предвид — не мога да гарантирам, че дубликатът ми ще се отнесе по-положително към идеята за пребиваването тук, отколкото аз самият.

— Естествено. Но ако получим пълен достъп до твоето съзнание, предполагам, че ще успеем да се справим с този проблем. Кажете цената.

— Когато процедурата завърши, ще пуснете Низа, Долмаеро, Молнех и мен. Ще ни предоставите лодка и лично оръжие. Геншът ви ще махне от съзнанието ми императива. Ще получи справедлива цена за роба Фломел. Той е фокусник от Фараон. Сама знаеш, че това не е най-евтината стока. И накрая — приятелите ми трябва да научат пангалактическият търговски диалект по метода на информационното потапяне. Те говорят само фараонски. Ако с мен се случи нещо, те няма да имат никакъв шанс да оцелеят в Морекупчина.

Хемерте се засмя:

— Не се ли оценяваш прекалено високо, Руиз Ау? Всъщност благодаря и за това, че ни се доверяваш поне малко.

Агентът сви рамене; чувстваше се отвратително безпомощен.

— А какво друго ми остава? Страхувам се, че с възрастта възможностите ми значително са намалели.

Жената го потупа успокояващо по рамото.

— Не се разстройвай. Все още притежаваш здрави инстинкти. Съгласни сме с условията ти, няма да е проблем за нас да ги изпълним.

— Колко време ще мине до заселването на новите Руиз Ау и Низа в „Дълбоко сърце“? — попита агентът, постепенно отпускаяйки се.

Хемерте каза с голяма гордост:

— Разполагаме с най-добрата техника извън Дилвърмуун. Отглеждаме клетките в дисперсионен разтвор, а после използваме наноманипулатори, за да реконструираме тялото. Никакви примитивни ембрионални акселерации. Колко време ще ни е необходимо? Седмица, най-много десет дни. И още малко за присаждане на личността.

Сърцето на Руиз се сви от леденото предчувствие за опасност.

— Трябва да си тръгна възможно най-скоро!

Осветени от двойното слънце на Суук, четиримата пътешественици стояха на пристана. До него се поклащаше охранявана от електромагнитно поле ниска лодка с аеродинамична форма. Капакът

от армирано стъкло, обикновено покриващ командния пулт, сега беше вдигнат.

Долмаеро се взираше смаяно в корабчето.

— Ей богу, Руиз, мислех си, че превземането на въздушния кораб на Кореана е пределът на възможностите ти, но сега... Как успя да отвоюваш свободата ни?

Предводителят смутено сви рамене.

— Просто продадох късче от самия себе си. И от Низа. Както и целия Фломел.

В таен джоб на новите му дрехи се спотайваше значителна сума в дилвърмуунска валута — хиляда и четиристотин иридинови пластинки. На ръката му, отпред под рамото, беше прикрепен енергомет, задействащ се чрез имплантирани под кожата сензори. На колана му висеше отломомет, а във всеки от ботушите му бяха скрити миниатюрни, не по-големи от солница парализатори. Останалото оръжие — ножове, невронен приспивател, монолинова гарота — също бяха готови за използване.

— И каква част от вас двамата си продал? — озадачено попита старейшината на гилдия.

— Прекалено малка, за да може да се види — отвърна кратко Руиз.

Низа стисна успокояващо ръката му.

— Ааа... — Долмаеро леко потрепери. — Е, новият език, който ни купи, е забележително нещо. В главата ми сега идват напълно нови мисли.

— И в моята — обади се Молнех. — Според мен това не е особено приятно. Но вероятно си имал сериозни причини да постъпиш по този начин?

— А ако с мен се случи нещо? Какво ще правите, като дори не знаете езика? — с раздражение се озъби предводителят.

Молнех се почеса по брадичката:

— Ние, тъпите селяни, в такъв сложен свят — без защитата на Руиз Ау? Страх ме е да си го представя!

— И още как! — съгласи се старейшината.

Руиз се усмихна:

— Време е да тръгваме.

Той решително стъпи върху палубата. Бързоходната лодка се разклати, по спокойната повърхност на лагуната пробягаха вълнички. Руиз подаде ръка на момичето:

— Ела тук. По-добре да тръгваме, докато Разделящите се не са размислили.

Долмаеро и Молнех се настаниха на задните седалки. Низа зае креслото до мястото на щурмана. Предводителят хвана една от ръчките и армираният капак покри лодката. Светнаха лампичките на командния пулт. Разнесе се равномерно бучене на моторите и лодката набра скорост, отдалечавайки се от пристаните. Подире ѝ върху тъмната гладка повърхност на лагуната остана само пенлива сребриста следа.

Корабчето се насочи към криволичещия канал, водещ към централната част на града. Низа хвърли последен поглед към украсената с резба порта.

— Изпитвам странно чувство, Руиз. Помисли си само, нашите втори „аз“ ще останат завинаги в „Дълбоко сърце“. Съдено име да вършат неща, които дори аз не мога да си представя. Тревожно ми е някак. И все пак... ние в известен смисъл ще живеем вечно.

Агентът кимна разсеяно. Опитваше се напълно да се съсредоточи върху обмислянето на плановете за бягство от Суук, и да отхвърли проблемите, от които в момента се вълнуваше момичето. Той все още се чувстваше като разсъблечен, по-зле приспособен към живота, след като му се наложи да смъкне блокировката от определени участъци на паметта си. Изглежда някои неща в него бяха излезли от контрол. Отделни мисли не желаеха да останат в границите, веднъж завинаги отредени за тях преди много години. Собственият му разум за пръв път му се струваше непознат свят. Освен това беше изчезнала смазващата тежест на императива и тази празнина засега оставаше незапълнена.

Стараше се да не мисли за клонингите, бавно развиващи се в резервоарите-инкубатори.

Низа се обади отново:

— Сега, струва ми се, разбирам какво чувстват селяните, принудени да продават децата си в робство или да ги обричат на гладна смърт.

В гласа на девойката звучеше такава тъга, че Руиз побърза да я притисне към себе си.

— Решението, което взехме, не беше лесно, но сега всичко е зад гърба ни. Кой знае, може би на двойниците ни им е съдено да живеят по-щастливо, отколкото ние самите.

ГЛАВА 10

Когато най-накрая, два дни след катастрофата, Ленш и Фенш откриха господарката си, на нея вече ѝ беше дошло до гуша от отвратителното блато, досадните ѝ спътници и миризмата на смърт, просмукала се в целия флитър. И най-вече от вонята на собственото ѝ немито тяло.

Въздушният кораб се приближаваше бавно. Приятно ѝ беше да види, че братята проявяват толкова похвална предпазливост, но Кореана нямаше търпение да се махне от блатото. За цялото време на престоя на пленниците в смърдящото тресавище чифликът не показва никакви признаци за живот. Но откъде можеше да знае дали изведнъж обитателите на селището няма да насъберат смелост и да се опитат да отмъстят за загиналия си господар?

Жената се подаде от разбития шлюз, размахвайки ръце.

— Не може ли по-бързо! — с раздражение се развика тя.

Обаче Фенш и Ленш първо внимателно провериха мястото за миникапани и едва тогава се приземиха до самото блато. Кореана не остана да чака верните си спътници. Тя се измъкна от разбития флитър и се затича към въздушния кораб, нагазила до колене в блатото.

Ленш откряна шлюза и предпазливо подаде навън кръглата си муцуна.

— Не изглеждаш особено добре, господарке.

Кореана му отговори с мрачна гримаса и безмълвно мина покрай него, влизайки в катера. Сега тя си мечтаеше за горещ душ почти толкова силно, колкото и за смъртта на омразния Руиз Ау.

Когато установи, че братята още не са намерили време да поправят водопровода и канализацията, Кореана така се разфуча, че дори Ленш и Фенш, които обикновено не обръщаха внимание на избухванията на господарката си, този път се постараха да се въздържат от язвителни реплики.

— Сега накъде, към вкъщи ли? — поинтересува се Фенш.

— Ти да не си откачил? Към къщи?! Не, разбира се. Към Морекупчина, и то колкото се може по-бързо.

Руиз внимателно управляваше лодката през почти безлюдните канали, опитвайки се да си спомни позабравения маршрут. Местността ставаше все по-пустееща. Засега успяваше да избегне срещите с толкова характерните за Морекупчина неприятности: малолетни пирати, практикуващи бъдещата си професия, рекетъори, събиращи такса от пътниците, безумци, търсещи случайни жертви за гнусните си страсти.

Фараонците мълчаха, никой не пречеше на предводителя да съставя мислено плановете и после да ги отхвърля един след друг. Препятствията бяха прекалено много. Стартовите площадки за космическите кораби се намираха под надзора на пиратските главатари, които бяха въвели строга система за контрол. Ако Руиз се опиташе да се добере поне до някоя от станциите на шардите, щяха да му зададат сума неприятни въпроси: „Кои сте вие?“, „Какво правехте на Суук?“, „Имате ли нещо общо с Лигата на Изкуствата или с някоя друга пангалактическа организация?“. Технологиите им на ментално сондиране вероятно беше значително по-добра от тази на Кореана. А ако красавицата решише да обяви награда за залавянето им? Търговците на роби често постъпваха по този начин.

Единственият космодрум в Морекупчина, който не се контролираше от пиратите, принадлежеше на чуждопланетните посолства. Но дипломатите страдаха от мания за преследване в още по-голяма степен от пиратите.

Ако успееш да напуснат града, биха могли да се доберат до западното крайбрежие. Там, в протектората Камфок, бяха разположени големи търговски организации, които си имаха собствен космодрум. Но подобно пътешествие изглеждаше прекалено опасно. Малко от местните търговци рискуваха да използват това трасе, тъй като пиратите го разглеждаха като допълнителен източник за печалба.

А ако откраднат въздушен кораб и се доберат до неутрален космодрум? Обаче в Морекупчина кражбата отдавна беше станала начин на живот, така че ценни неща като въздушни кораби не се оставяха без сигурна охрана.

Многобройните наземни маршрути също не вършеха работа, понеже Кореана би ги проследила много по-лесно извън града, отколкото в заплетените му лабиринти.

Руиз тръсна уморено глава. Нямаше да се справят без чужда помощ, налагаше се да рискува и да възобнови старите си връзки. Той знаеше само едно място, подходящо за целта, но щеше да се наложи да заплати за помощта, получена там. Агентът се надяваше само, че цената няма да е прекалено висока.

А сега трябваше да се отпусне. Да отпочине и да се наслади на свободата. Кой знае колко дълго щеше да продължи? Постепенно предводителят на бегълците успя да изхвърли от ума си всички грижи.

След час малкият отряд достигна ниска широка арка, украсена с надпис от ковано желязо: „Казарми на Диамантен накит“. До пристана се поклащаха плавателни съдове от най-различен клас: от раздрънкани дървени джонки до бронирани кораби.

Руиз се обърна към спътниците си.

— Имате ли ми доверие? — попита директно той.

— Разбира се — усмихна се Низа.

— Защо да ти нямаме? — сви рамене Молнех. Предпазливият Долмаеро се ограничи с неуверено кимване.

— Добре.

Той посочи най-далечния пристан. От двете страни на устойчивата срещу взривове свръхздрави врата бяха застинали робот-охранители.

— Трябва да ви оставя на безопасно място докато търся начин да се измъкнем от Суук. Не мога да измисля нищо друго.

— А къде се намираме, Руиз? — поинтересува се момичето.

— Казарми за роби. Пристигащите търговци оставят тук живата стока, докато намерят купувачи.

Лицата на фараонците се изопнаха.

— Ох... — бе единственото, което успя да промълви Низа.

— Моля ви, не се страхувайте. Тук никой няма да ви стори зло. Дори Кореана да открие това място, ще ѝ се наложи да наеме армия, за да проникне вътре. Казармите са под контрола на пиратските главатари. Трябва да си абсолютно луд, за да се решиш да се изправиш срещу тях.

— Но тя наистина е луда — изплашено изрече Низа.

— Е, не чак до такава степен — уверено произнесе агентът, мислейки си: „Да се надяваме, защото нямаме друг шанс.“

— А какво ще стане с нас, ако не се върнеш? — Долмаеро най-сетне се реши да наруши тягостното мълчание.

— Нямам отговор на този въпрос.

Робите биваха държани в казармите докато изтече заплатеното време и още няколко дни на кредит. После непотърсената от собственика си жива стока се изпращаше на пазара за роби.

— Има ли шанс да не се върнеш? — продължаваше да разпитва Долмаеро.

— Всичко е възможно. Но честна дума, приятелю мой, не виждам друг изход. Вие не разбирате колко опасно място е Морекупчина. Без сигурна защита неопитният пътешественик няма да издържи и денонощие тук. Естествено, има и хотели, но системите им за безопасност са смехотворни. Кореана с лекота ще ви проследи и ще ви плени отново. Ще заплатя за седмица престой в казармите. Ако не се върна дотогава, няма да се върна никога.

— Аз ти имам доверие, Руиз — сериозно рече старейшината. — Но ме безпокои това, че вече не сме господари на съдбата си. Все пак предполагам, че в най-лошия случай ще се окажем в положението, в което бяхме, когато попаднахме в плен на Кореана.

— А аз не мога ли да дойда с теб? — попита жално Низа.

— Прости ми, но е невъзможно. Ще се справя значително по-добре с възможните неприятности, ако не ми се налага да мисля и за твоята безопасност.

— Разбирам — кратко отвърна девойката.

Пристанът се приближаваше неумолимо.

— Ще ви се наложи да играете съответните роли. Говорете само ако ви попитат нещо, свеждайте погледи, опитайте се да изглеждате потиснати. Ще се справите ли? — той ги огледа внимателно.

Фараонците закимаха дружно. Руиз се взря особено дълго и проникателно в принцесата, сякаш се опитваше да запечати в паметта си любимия образ. После нежно погали ръката ѝ под прикритието на пулта за управление. Не се реши на повече, тъй като над входа на казармите имаше камери на системата за безопасност и всички посетители биваха наблюдавани внимателно.

— Преди всичко внимавайте какво говорите. Бъдете последователни в действията си, не забравяйте каква роля играете — и нищо няма да ви заплашва.

Лодката докосна пристана. Руиз измъкна отломомета и се развика с груб глас:

— Хайде, излизайте!

Фараонците доста правдоподобно се превиха, лицата им се изопнаха от отчаяние. Агентът ги побутна решително към входа на казармите. Обичайната гледка не привлече особено вниманието на механичните охранители, но, както се полагаше според инструкциите, те приготвиха парализаторите си за стрелба. Вратата се отключи и четиримата приятели влязоха вътре.

Озоваха се в дълъг, слабо осветен коридор със стоманен под. През всеки десет метра имаше странични проходи. Проблясващите върху стените пътепоказатели информираха за вида на килиите и за наличните свободни места. Навсякъде се виждаха екраните на монитори и оръжейни установки с дистанционно управление.

— Тук всичко е на самообслужване — поясни Руиз.

Излязоха извън секциите за евтина работна ръка, оборудвани само с минимални удобства.

Светлината стана по-ярка, от скритите възпроизводители се чуваше успокояваща музика, краката им потъваха в мекия пухкав килим. Но автоматичните оръжия и екраните на мониторите продължаваха да се срещат на всяка крачка.

Руиз намери три свободни клетки в един от страничните коридори. Настани в първите две Долмаеро и Молнех, натисна с длан зелената пластина на идентификатора, после приближи окото си до червената леща, запомняща структурата на ретината.

Предводителят пусна в прорезите покрай всяка камера по половин дузина дилвърмуунски монети.

После агентът отвори вратата на килията на Низа. Момичето послушно влезе, но после се обърна и погледна любимия си в очите. Беше притиснала ръце към гърдите си, очите ѝ изглеждаха неестествено големи. Тя вече не се усмихваше.

Когато вратата се затвори, Руиз усети стягаща болка в сърцето. Нима им беше съдено никога повече да не се видят? Толкова трудности бяха преодолели вече, и този път всичко трябваше да бъде наред.

Обаче в сърцето му трайно се беше настанила студенината на страшно предчувствие.

Кореана се добра до Морекупчина точно преди залез слънце. Фенш отиде в командната зала, за да наблюдава оръжейните системи. Пиратският град не бе безопасно място дори за притежателите на бронирани въздушни катери.

Веднага след като пресякоха невидимата граница между селището и бреговата равнина с нейните чифлици и имения, пътешествениците бяха повикани от въоръжен кораб. Наредиха им да се издигнат малко и да чакат.

Кореана заскърца със зъби, окончателно озверяла от непредвиденото забавяне, но нареди на Ленш да се подчини, тъй като всички бордови машини на кораба бяха прицелени към лодката.

Видеоекранът се включи и жената удари клавиша на устройството за преговори.

В нея се вторачи неособено млад човек, покрит с многобройни белези от рани.

— Кой сте вие? — лениво произнесе той.

— Кореана Хейкларо и нейният екипаж — представи се тя с видимо раздражение. Посещаваше от време на време пиратската столица, но никога по-рано не се бе сблъсквала с митническите служби.

— По работа ли сте в Морекупчина?

— Естествено — озъби се Кореана.

— Е, добре — усмихна се студено пиратът. — Вкарани сте в компютъра ми, така че, ако наистина сте тази, за която се представяте, можете да продължите.

— Колко мило от ваша страна.

Сега митничарят откровено се закикоти, сякаш разговаряше с дръзко, но не особено умно дете.

— Длъжен съм да ви предупредя, че може да не сме толкова мили, когато се опитате да напуснете Морекупчина. В последно време се случиха прекалено много неприятни събития. Всички гости преди отпътуване се подлагат на ментално сондиране. Сигурна ли сте, че делата ви не търпят отлагане, Кореана Хейкларо?

Тя изруга и изключи екрана, без дори да си направи труда да отговори.

— Къде ще спрем? — поинтересува се Ленш.

— Дръж курс към „Веселия Роджър“. Със същия успех можем да обмисляме плана си за отмъщение и в по-комфортни условия.

— Прекрасен избор — възкликна Ленш, облизвайки се кръвожадно.

Клиентите на този хотел бяха богати пирати, жители на други светове, дошли, за да донесат откуп за отвлечените им роднини, търговци, закупили стока в Морекупчина. Тук можеха да се срещнат дори представители на пресата, опитващи се да получат за видеопрограмите интервюта от най-прочутите крадци и мародери. Хотелът се смяташе за добре охраняван — посетителите му бяха в безопасност, докато не се отпуснат и не изгубят бдителност.

Пътешествениците оставиха въздушния кораб в брониран хамбар. За огромно разочарование на Фенш, му беше наредено да остане на борда — Кореана не искаше да дава и най-малък шанс на взломните крадци.

Апартаментът се оказа напълно приличен. Всеки получи отделна спалня, и дори им се отдаде да изолират морасара в самостоятелен килер, където останалите нямаше да са чак толкова притеснени от носещото се от него зловоние.

След горещия душ жената си възвърна увереността в собствените сили. В същото време желанието ѝ незабавно да предприеме нещо се поохлади. Тя се загърна в топъл халат и се изтегна на огромния диван, а Ленш се зае да вчесва косата ѝ с опитни движения.

— А сега какво? — поинтересува се Мармо.

— Утре рано сутринта ще тръгнем по пазарите за роби. Руиз Ау със сигурност вече е успял да се отърве от спътниците си. Необходими са му пари в брой, а освен това диваците-фараонци му връзват ръцете.

Киборгът изхъмка скептично:

— Сигурна ли си? Когато този късметлия превзе кораба, останах с впечатлението, че доста държи на момичето — пиратът потърка шията си, сякаш отново почувства, че към нея се притиска острият нож на пленника.

— Глупости. Тези хора го лишават от необходимата подвижност, следователно трябва да се е избавил възможно най-бързо от тях. Аз бих постъпила именно по този начин, а двамата с него разсъждаваме еднакво.

Руиз управляваше катера с максимална скорост. Придвижваше се на запад, в самата сърцевина на заплетените лабиринти на Морекупчина. Нощта беше превърнала каналите в смътно осветени каньони, по които предпазливо се промъкваха плавателни съдове без опознавателни знаци. Агентът многократно успяваше да избегне сблъсъците едва в последния момент. Може би се беше отучил да се концентрира и да изхвърля от главата си мислите, отвличащи го от конкретната задача.

Надявал се бе, че след като скрие фараонците на най-безопасното място, за което се беше сетил, от него ще падне и отговорността, която му тежеше от самото пристигане на Суук. Но както се изясни, сега му стана още по-тежко. В мозъка му се мяркаха смътни образи на бъдещи нещастия. Представяше си Низа, която в жалката си килия брои дните с надеждата за завръщане на любимия си и как накрая охранителите я водят на пазара за роби. Искаше му се да вярва, че обидата от предателството ще надделее над болката от раздялата. По-добре да го мрази, отколкото да страда за гибелта на своя приказен герой.

Руиз яростно тръсна глава. Абсолютно безполезни, сантиментални мисли. Ако не успееше да се съсредоточи върху главната задача, го очакваше заслужен провал.

Гневът подежда благотворно. Нежните чувства, които в конкретния момент не можеха да донесат никаква полза, послушно изчезнаха. Руиз Ау отново се превърна в хладнокръвна смес от сила и енергия.

Низа седна на тесния матрак, с тъга спомняйки си за разкошните апартаменти в „Дълбоко сърце“. Тя разгледа мрачно спартанската обстановка в килията.

Стоманени стени. Самотната плоска луминисцентна лента изглеждаше прекалено ярка и заслепяваше неприятно. Стол с

изправена облегалка, отделено чрез завеса кътче за сух душ, който отмива мръсотията от тялото чрез специални вълни. В другия ъгъл — тоалетна зад параван, прозорче за подаване на храна и кран с вода под малко огледалце.

Над огледалцето — видеоекран. Преди няколко минути на него се бе появило неприятното лице на андрогин. Отвратителното същество информира накратко новата обитателка на килията за тукашния ред: ядене — два пъти на ден, после — разходка, по време на която тя може да общува с другите пленници в отредените за целта помещения.

Момичето се огледа внимателно. В тази все още красива, но страшно измъчена жена трудно можеше да се познае предишната Низа, любимата царска дъщеря. Какво се бе променило? Погледът бе станал по-дълбок — нали й се бе наложило да види значително повече странни и страшни неща, отколкото се полагаше на жена с нейното положение и раса. Устните, наглед все така меки и чувствени като преди, бяха стиснати в знак на обида.

Мислите й се върнаха към загадъчния й възлюбен. Самата тя бе казала, че му има доверие, но наистина ли беше така? Понякога момичето мислеше, че мотивите за постъпките му си оставаха тайна дори за него самия.

— Също както и за всички останали — произнесе на глас Низа. — Нищо чудно.

Вече неведнъж от момента, в който беше видяла за последен път силното и сурово лице на Руиз, в главата на младата жена се мяркаше неприятно подозрение. Всеки път тя със срам се опитваше да го прогони, но отвратителната мисъл се връщаше отново и отново. А ако човекът, на когото без колебание се бяха доверили, смяташе фараонците за прекалено тежко бreme?

Не! Тя не можеше да повярва в това.

Поне засега.

Наложи се Руиз да намали скоростта, за да се промъкне между ръждясалите остатъци от някаква решетка. От покритата с маслени петна вода стърчаха метални пръти. Той се намираше в самия център на Морекупчина, където живееха най-непочтените му жители. Къщите

им, ако можеха да бъдат наречени така пещерите с неизвестен произход, бяха в окаяно състояние. Някои вече почти бяха потънали във водата, други все още запазваха илюзията за устойчивост. От време на време лодката преминаваше над странни светлинни източници, разположени дълбоко под водата, но над повърхността ѝ нямаше никакво осветление.

Руиз се опита да сравни спомените си от предишното си посещение с картината, откриваща се пред очите му в момента, доколкото тъмнината му позволяваше да я огледа.

Ето! Остатък от метална решетка, наподобяваща разпнат надолу с главата човек. Агентът насочи лодката към сплетените в странен възел над самата повърхност на реката пръти и забеляза отдавна очаквания проход. Скоро пътникът се озова в лагуна и хвърли поглед към грубо изградения пристан, до който се поклащаше само една бронирана лодка. Блестящият ѝ корпус бе наполовина скрит под водата и беше привързан към издигащ се от дълбините метален кол.

Руиз заобиколи лодката-амфибия, възхищавайки се на заоблените капаци на двигателите, трите вградени оръдия и внушителната редица от торпедни люкове по цялата средна линия на борда. Но защо нямаше в себе си необходимите инструменти, за да се справи с охранителната система! Щеше да разреши всичките си проблеми и тревоги с лекота. Агентът си напомни, че няма полза от мечти, които не е възможно да се сбъднат. Освен това ако корабчето бе на Публий, щеше да му се наложи доста да се поизмъчи с охранителните системи.

Въздъхна и насочи собствената си жалка лодка към пристана. Молеше се само старата гадина все още да е господар на тази част на Морекупчина. Нямаше да е лошо и чудовищата му да вземат Руиз за клиент и да го пуснат да влезе. Той и без това в известен смисъл беше клиент.

Лодката издаде мек металичен звън при съприкосновението си с пристана. Мъжът отвори армирания капак и включи охранителните монитори. Естествено, това не беше достатъчно. Първият компетентен лодкокрадец би сметнал корабчето му за подарък от съдбата. Оставаше му да се надява, че всички що-годе разбиращи от техника крадци днес работят по другите сектори. Или че загубата на лодката вече няма да

има значение. Така или иначе не разполагаше с време за поставянето на хитроумни капани.

Руиз се гмурна в непрогледната тъма зад пристана, насочвайки се към убежището на създателя на чудовища.

Лабиринтът на Публий създаваше все същото отблъскващо впечатление. Издяланите в скалата древни стени бяха ръждивочерни, на места с мътночервени отблясъци. Картината се допълваше от ниските тавани и луминисцентния мъх, хвърлящ синкави отблясъци върху локвите застояла вода и покритите със слуз камъни.

Агентът се стараеше да се движи максимално предпазливо и да се вслушва в мрака — да не би там да се крият чудовищата на Публий. Засега долавяше само слабото бучене на двигатели под земята и звука от капките, падащи от тавана. Мъжът стискаше отломомета в едната си ръка, а в другата държеше парализатора.

С навлизането му в дълбините на лабиринта проходите ставаха все по-тесни, пресечките — все по-заплетени и многобройни, а светлината — по-слаба. Руиз се надяваше, че не е забравил пътя — от последното му посещение на това страшно място беше минало доста време.

В някои коридори светецият мъх едва мъждукаше, така че пътникът се промъкваше през кадифената тъмнина, стараейки се максимално предпазливо да избира мястото, където да стъпи, за да не остане без някой крак. Дочуваха се неприятни звуци: далечен рев, тропот на тежки лапи, въздишки и стонове. Впрочем, лабиринтът на Публий имаше доста странна акустика. Възможно бе наоколо да няма нито едно чудовище.

Руиз започна да усеща тежестта на небостъргача над себе си. Мярна се неволното опасение, че изгнилата конструкция ще избере именно този момент, за да се подчини на закона за всемирното притегляне и да се стовари върху му. Знаеше, че този страх е нелогичен. Зданието се бе издигало милиони години в този си вид и щеше да издържи поне още толкова.

Беше страшно топло, отвратителната воня му пречеше да диша. Все по-често попадеше на парчета гниещо месо — следи от неуспешни експерименти за създаване на чудовища или може би останки на други

посетители. Прясната тор от чудовищата му пречеше — ако я настъпеше, ботушите му щяха да започнат да се пързаят, което би било допълнителен риск.

Руиз започна да си мечтае за появата на противниците. Тогава вече нямаше да е необходимо да се страхува от срещата с тях, а щеше да се наложи да действа.

Когато чудовището се появи от поредния страничен коридор, агентът се прокле заради идиотското си желание. Противникът му се оказа висока, мускулиста твар. Торсът му леко напомняше за човешки, но беше увенчан с главата на влечуго с издължена муцуна. Лапите на чудовището бяха прикрепени към тялото по странен начин и се прегъваха на най-неочаквани места — в тях имаше прекалено много стави. Но ноктите се отличаваха с необикновена острота и отвратителният мутант възнамеряваше да пусне в действие именно тях. Руиз стреля, снарядът от отломомета разкъса по диагонал гърдите на нападателя. Чудовището рухна. Крайниците му продължаваха да извършват движения, но агентът се гмурна под могъщата лапа и отскочи встрани.

Очевидно изстрелът беше прекършил гръбнака на чудовището, защото сега то можеше само да пълзи, опирайки се на предните си лапи и стържейки с ноктите по камъните в търсене на опора. Изродът се опита да заговори. В полуразбираемата реч, смътно напомняща за езика на хуманоидите, звучаха ту проклетия, ту молби.

На Руиз започна да му се повдига. Стреля отново, целейки се между жълтеникавите очи. Съществуването умираще бавно. Агентът слуша още дълго време стърженето на ноктите и влаченето на тялото.

Опита се да не мисли какво ще стане, ако завари Публий в лошо настроение. А това се случваше често. Да се разчита на милосърдието на подобен човек беше безумно — той едва ли някога изобщо бе изпитвал такова чувство. На Руиз му оставаше да се надява, че Публий ще се съгласи да му продаде необходимата услуга на сносна цена.

Агентът никога не беше разбирал страстта на твореца на чудовища към безумното му изкуство. Публий беше човек, но в мозъка му се криеха дотолкова противоестествени за хуманоидите чувства и мисли, че Руиз не можеше да си представи как е възможно някой да съществува под натиска на подобни страсти.

При последната им среща създателят на чудовища развличаше госта си с описание на съществата, които биха могли да се получат от неговата — на Руиз — плът.

Агентът потрепери. До този момент не си спомняше колко беше намразил бившия си другар по оръжие и колко се страхува от него.

Кореана така и не успя да заспи. Тя се надигна в разкошното си легло и нареди на Ленш да донесе чаша мляко със сънотворно и чиния с маслени бисквити. В очакване сънотворното да подейства жената пусна холовизора и се зае да преглежда бюлетините на официалния пазар на роби. Тя започна със стоката за предстоящите търгове.

Отначало похитителката на роби предположи, че Руиз Ау ще се окаже достатъчно хитър да предостави спътниците си за продажба с фалшиви имена и данни, за да не успее тя да го намери преди той да продаде стоката и да си плюе на петите. Затова жената настрои параметрите за търсене на роби от планетите на Жестокия свят, с ниска техническа култура, притежаващи артистични способности. Сигурна беше, че късметлията няма да устои пред съблазънта да получи добри пари за трофеите си. Ако ги продадеше като груба работна сила, би получил нищожни пари за мъжете, макар че нелегалните бордеи биха предложили добра цена за жената.

Официалният пазар в Морекупчина беше огромен. Кореана прегледа стотици изображения на роби и описания на достойнствата им. Изглежда всички търговци предлагаха за продажба артисти с примитивни възможности: изпълнители на танца на дъжда от Пуебло, възпяващи огъня от Ад-11, звероукротители от Сребърен долар, страстдраматици от Златен Ок.

Клепачите ѝ започваха да натежават, а беше прегледала само нищожна част от каталога. Накрая Кореана реши да провери дали безпогрешният Руиз Ау не е сгрешил поне веднъж. Този път тя даде заявка за списък на робите от Фараон. На екрана незабавно се появи жестокото и нагло лице на Фломел.

Жената възторжено запляска с длани и изучи внимателно допълнителните сведения. Когато стигна до графата „собственик“, Кореана се намръщи в недоумение. Като господар на фокусника беше посочена организация, наречена „Дълбоко сърце“. Руиз Ау отново

действаше със смайваща скорост. Оставаше ѝ само да внесе аванса за Фломел, а на другия ден да измъкне от него цялата възможна информация. Жената набра трансферния код на компютъра си и въздъхна с облекчение, когато в графата „собственик“ се появи нейното име.

Ободрена от успеха, Кореана продължи търсенето и страшно се изненада, когато не откри нищо за останалите. Нима Мармо в края на краищата се бе оказал прав и загадъчният беглец отново бе извършил нещо непредсказуемо, дарявайки свободата на останалите си спътници? Или, което бе било още по-странно, продължаваше да ги защитава и да се грижи за тях?

Не. Жената яростно тръсна глава. Скоро щеше да си върне собствеността.

А после щеше да намери и самия Руиз Ау.

ГЛАВА 11

Руиз извървя няколко километра и премина през стотици завои, докато най-накрая се добра до центъра на лабиринта. За щастие други чудовища не се опитаха да използват самотния пътник, за да утолят глада си, и агентът вече се намираше прекалено близо до лабораториите, за да се опасява от подобни срещи. Публий използваше неудачните екземпляри за патрулиране по външните контури на лабиринта като защита от неканени посетители, обаче на отворотелните твари им беше забранено да се връщат при мястото на създаването им — те биха могли да прогонят богатите клиенти, дошли да видят тези чудеса на технологията.

Светлината стана по-ярка, мъхът понякога се преплиташе с биолуминисцентни ленти, а подът изглеждаше по-сух и по-чист. Щеше ли да се съгласи Публий да се види с него? Възможно беше да нареди да изхвърлят някогашния му приятел и да прати подире му орда чудовища. Руиз дотолкова се потопи в неприятните мисли, че не чу веднага шума от приближаващи се стъпки. От вътрешните помещения се появи група клиенти, които току-що явно бяха купили от създателя на чудовища няколко негови творения.

Агентът успя да отстъпи безшумно в един от страничните коридори секунда преди зад завоя да се появи първият охранител. Руиз се притисна към стената и застина.

Никой не го забеляза. Всъщност той можеше с лекота да се справи с половин дузина охранители и да си присвои стоката. Шестнайсет дребни изпотени носачи се превиваха под тежестта на двете огромни клетки, покрити с парчета плат. Купувачите се оказаха трима грасицианци в разкошни дрехи-камбани. Лицата им бяха прикрити от маски, украсени със скъпоценни камъни. Бяха притиснали към лицата си благовонни топчета, за да се предпазят от вонята, носеща се в коридора.

На Руиз му беше страшно любопитно да узнае какви точно кошмарни създания са купили дребосъците от Публий.

Процесията се скри в дълбината на лабиринта. Руиз продължи по пътя си и скоро се добра до висока ротонда в центъра на заплетените проходи.

Светлината безмилостно го заслепяваше. Шлюзът за безопасност представляваше постройка от армиран монолитен бетон, издигащ се над ескалатора, който отвеждаше клиентите в царството на Публий. До входа пристъпваха от крак на крак трима роби-охранители от Дирм. Те незабавно насочиха мощните си енергомети към гърдите на неканения гост. Руиз спря, показва празните си ръце, после ги сложи зад главата си.

— Искам да се видя с Публий — каза той.

— Име? — попита дирмът.

— Руиз Ау.

— Цел на посещениято?

— По работа.

Дирмите леко се отпуснаха. Предводителят им прошепна няколко думи в забодения в ръкава на униформата му микрофон.

След малко той отпусна енергомета и с жест нареди на посетителя да се приближи, обаче вторият охранител продължаваше да се цели в Руиз. Третият умело обискира агента, а после използва детектор на миризми, за да се убеди в отсъствието на оръжие.

Накрая робите решиха, че гостът не представлява заплаха за господаря им. Отстъпиха назад, уведомявайки го, че ще може да получи вещите си на връщане.

Руиз искрено се надяваше, че наистина ще се върне, при това в същия облик.

— Благодаря ви — учтиво произнесе той на глас.

Охранителят кимна и натисна копчето за управление на охранителните устройства, разположено на маншета му. Армираната врата се плъзна встрани, после декоративната решетка на асансьор-ескалатор бавно се вдигна. Руиз пристъпи напред и решетката веднага се спусна. Сияещият палатински филигран се превърна в сложна плетеница от виещи муцуни и човешки лица, изкривени от ужас.

Руиз потрепери и си помисли, че опитът да се свърже с Публий вероятно не е най-разумната постъпка в живота му.

Обаче вече беше късно да отстъпва и агентът се съсредоточи върху обмислянето на детайлите на разказа си, докато асансьорът

летеше през многобройните равнища на постройката, насочил се към основата на кулата дълбоко под земята.

Струваше му се, че падането никога няма да свърши. Започна да подозира, че Публий е решил да се избави от него веднага и е наредил стария му приятел да бъде изхвърлен на някое от необитаемите равнища, разположени под лабораторията.

Асансьорът забави ход толкова рязко, че коленете на Руиз се превиха. Още една от милите шеги на Публий, известен с доста своеобразното си чувство за хумор.

Вратата се плъзна встрани. В залата отпред стоеше висок мършав човек с лице на надменен аристократ, широко разперил ръце за поздрав. Вероятно това беше самият Публий — в очите му блестяха прекалено ярко характерните огънчета на безумието. Ала Руиз никога по-рано не го бе виждал в този облик.

— Руиз — възкликна радостно непознатият, — нима си ти? Най-после реши да ме навестиш, приятелче!

Гостът предпазливо се измъкна от асансьора.

— Публий?

— Че кой друг може да съм?

Агентът позволи на домакиня да метне ръце на шията му и дори успя да се престори, че го прегръща в отговор. Обаче Публий не обърна внимание на отсъствието на ентузиазъм у госта си. Той хвана Руиз за рамото и го огледа от главата до петите, явно изгаряйки от любопитство.

— Все същият красавец — одобрително рече той. — Просто пропадаш на тази месомелаческа длъжност в Лигата. Вече сто пъти съм ти го казвал, но ще рискувам да повтора: стани известен, а после продай клонинга си. Докато успееш да мигнеш, вече ще си неизчерпаем източник на телесен материал. Аз самият с удоволствие бих те купил — ще те превърна в очарователна питомна змия, а после ще те продам на някоя богата вдовица, вместо домашно куче.

Руиз с усилие потисна погнусата си.

— Вече не работя за Лигата.

Тихият бълбукащ смях на Публий смайващо наподобяваше пускането на вода в тоалетната.

— Ами да, разбира се! Е, аз никога не съм дрънкал наляво-надясно за кого работиш, но няма да те упреквам заради излишната

предпазливост — все пак сме в Морекупчина.

— Честна дума, наистина напуснах Лигата.

— Нима? За да се откажеш от грабежите, убийствата и високата заплата? Какво се случи? Смъртоносна болест? Или, може би, любов?

— Не говори глупости — отвърна Руиз, стараяйки се да звучи колкото се може по-убедително.

— Да, да, извинявай, че така се раздрънках! — отново се разсмя Публий. — Знаменитият Руиз Ау, пример за самодостатъчност и безразсъдство, се подчинява само на собствения си доста гъвкав кодекс на честта. Теб никога не са те интересували нежните и възвишени чувства.

В гласа на домакина зазвучаха неприятни нотки. Агентът се опасяваше, че той ще си спомни за съвместните им подвизи на Линия, когато Руиз напусна редовете на доброволците-освободители, командвани тогава от Публий.

— Тъъ... — побърза гостът да смени темата — как вървят твоите работи?

— Най-накрая се поинтересува! — развика се Публий. — Кога за последен път допълзя да ме изнудваш да ти направя поредната услуга? Преди трийсет години? Четирийсет? Доста време мина, изкуството ми процъфтява, състоянието ми се поумножи, а влиянието ми нарасна, макар че все още не е достатъчно голямо. Впрочем никога не съм доволен от постигнатото — домакинът беше хвърлил маската на добродушие, новата плът не можеше да скрие предишната отвратителна същност. — Е, и какво искаш от мен този път?

— Нищо особено, Публий — спокойно произнесе Руиз, стараяйки се да скрие обзелия го ужас.

— Смаян съм. И все пак какво означава твоето „нищо особено“? И колко ще платиш?

Руиз въздъхна дълбоко:

— Трябва да се добера до платформите на шардите. С мен са трима роби. И мога да заплатя прилична сума.

Публий махна пренебрежително с ръка:

— Само това?! Ха, какво по-лесно от това! — лицето му се изкриви в гримаса на недоверие. — Ти какво, да не си откачил? Защо реши, че ще мога да организирам такова нещо, пък макар и да е за теб? Главатарите на пиратите в последно време масово са заболели от

мания за преследване. Просто са изпаднали в истерия. Клиентите ми полудяват от ярост, а стоките им гният в складовете. За последните два месеца ми се наложи да пречукам сума ти недоволни — не мога да им позволя да ми подриват репутацията!

— Не знаех това — мрачно каза Руиз.

— Току-що си дошъл? Е, добре, твоето високо мнение за скромните ми способности ме ласкае. Да се разходим из лабораториите и да поговорим спокойно — на лицето на Публий се появи почти гротескно хитра усмивка. — Положението никога не е толкова безнадеждно, колкото изглежда на пръв поглед, нали?

Той сложи ръка върху рамото на госта си и го изведе от залата — в света на белите плочки, неръждаемата стомана и непреодолимия ужас.

В обширните лаборатории на Публий кипеше живот. Творческият потенциал на създателя на чудовища можеше да се сравни само с неговата алчност. И все пак той трудно успяваше да задоволява потребностите на жителите на пангалактиката. Това още веднъж доказваше непознаваемото разнообразие на вселената и ненаситния апетит на съществата, които я населяват.

Преминаха покрай оградена яма-арена, на дъното на която десетина ниски, но яки мечкоподобни гладиатори се сечеха и колежа с дълги ножове. Снежнорелите остриета проблясваха, отвратителните създания пищяха и виеха, движенията им изглеждаха нечовешки ловки.

— Подборни състезания — поясни домакинът. — Започнахме с около двеста пробни екземпляра. Още някой друг ден и вече ще са известни най-силните. Но после ще се наложи да проведем още две-три състезания, за да изключим елемента на случайност. Нали ще докарат до възторг някакъв маниак от една от планетите на Жестокия свят?

На лицето му сияеше бащинска усмивка, която изглеждаше като пародия на творческа гордост.

— Естествено, ще се наложи да им сложим нашийници, но истинското съвършенство е недостижимо, не е ли така? От друга страна... Ти нали владееш добре кинжала? Та срещу двама от тези гладиатори няма да издържиш и две минути.

До една от опорните колони бяха разположени инкубатори, преградени с параван. Публий го отместе встрани и Руиз видя три човешки същества — двама мъже и една жена. Обликът им се отличаваше със своеобразна неоформеност, присъща на отгледаните в резервоари клонинги преди мозъка им да бъде напълнен с определено съзнание. Обаче още сега във вида им си личеше бъдещата привлекателност. По цвета на очите и косите всички те напомняха за Публий и гостът внезапно се досети кой е пред него.

— Да — кимна домакинът. — Те — това съм аз. Застраховка. Ако се случи нещо с мен, ще ги насъскат един срещу друг. Най-силният ще получи моята личност.

Руиз изпадна в ужас. А ако клонингите успеяха да се договорят помежду си? Би ли понесла вселената трима Публиевци едновременно?

Минаващите покрай тях лаборанти и техници изплашено навеждаха очи, сякаш се страхуваха от работодателя си не по-малко, отколкото се боеше гостът.

Преминаха покрай редица клетки. През малките прозорчета можеха да се видят образци от творчеството на собственика на лабораторията. Фенотипът на повечето хуманоиди се преобразуваше в съответствие с особеностите на определено животно. В една от клетките имаше уморена и спокойна девойка-гущер, която през цялото време докосваше очните си люспи с дългия си раздвоен език. В съседната клетка се намираше мускулесто и кривокрако момче с лице на мастиф.

Минаха покрай безкрака жена с неокосмена безформена глава, чието чело блестеше от слюз. Андрогинно същество с насекомоподобно тяло галеше пухкавите си мустачки-антени.

Останалите екземпляри изглеждаха още по-странно. Руиз знаеше, че Публий използва за експериментите си генетичен материал, взет от човешкото ДНК, но съществата, появили се като резултат, нямаха аналози на Старата Земя.

Неволният зрител с отвращение се извъръщаше от решетестите пипалца, силикоидните брони, пулсиращите маси от жълтеникава хрющялоподобна целулоза. Някакво топчесто същество със сензорни снопчета като на геншите пускаше мехури през разделен на три части

устен отвор. Картината се допълваше от три закръглени гърди и три влагалища.

Руиз потрепери при вида на геншоподобното чудовище: той почувства как леталната мрежа започва да се затяга. Изминаха няколко минути, докато се стабилизира. По някаква причина агентът избягваше да си спомня за геншите от момента на попадането му в Морекупчина. Помисли си, че не би било зле да знае колко още неуспешни опити за унищожаването му ще издържи и кое ще се окаже по-силно — леталната мрежа или волята му за живот?

— Това са образци. Искаш ли да се запознаеш с някой от тях по-отблизо? — Публий го потупа по рамото и отново се разсмя по странния бълбукащ начин. — Не, просто се пошегувах, та ти си такъв нежен и срамежлив.

Отминаха операционните, където техници в бели престилки осъществяваха операции по клонирането на същества, като ги разрязваха и им придаваха нови форми. В други помещения, където се намираха ДНК-култури, работниците на Публий създаваха нови раси от чудовища за богати клиенти, които желяеха играчките им да умеят да се размножават. Полусъзрелите клонинги плуваха в прозрачен хранителен разтвор. Постоянно преминаваха автоматични носилки. На някои от тях се издигаха купчини с отвратителни останки, на останалите лежаха упоени чудовища — някои почти в завършен вид, други още неоформени.

И над целия този ад се носеше предизвикващата гадене смрад, която Руиз винаги свързваше с Публий и работата му. Отровни органични изпарения, химикали, буен примитивен живот и безсмислена гибел — миризми на съзидание и ужас.

Накрая се добраха до помещенията, използвани от собственика на лабораториите за живеене, когато някой от експериментите изискваше постоянното му присъствие.

Публий заключи вратата и се обърна към госта си. Върху лицето му се четеше явно презрение, примесено с умора.

— Е, какво, отново шантаж? Нима не ти омръзна да ме държиш в постоянно напрежение, заплашвайки да разрушиш смисъла на целия ми живот?

Руиз наведе поглед:

— Ти не ми остави избор. Ако не се бях застраховал навреме, отдавна да си ме погубил. Съжалявам, че научих тайната на твоя произход. В противен случай нямаше да ме мразиш толкова много, а аз не бих прибегвал до шантаж.

Много отдавна, на Линия, по време на бълнуване тежко раненият Публий издаде, че се е родил в Ковчега на робите в Дилвърмуун, а изобщо не е незаконороден потомък на знатен род от света Ях, както винаги бе твърдял. Руиз дълго време не бе обръщал внимание на това признание, докато след много години създателят на чудовища не се опита да го убие. Едва тогава Руиз осъзна колко важно е за Публий да бъде запазена тайната на произхода му и за да се подsigури, остави на сигурно място съобщение, което в случай на внезапното му изчезване или гибел щеше да попадне във всички средства за масова информация.

По-късно той се обезпокои, че бившият му приятел ще свикне със заплахата от разобличаване и ще престане да се страхува.

— Честна дума, с радост бих се убедил, че подобни предпазни мерки са излишни.

Публий изсумтя. Премина безшумно през килима, покриващ пода, извади от бара кана и предложи на госта бледолилава напитка.

— Добре, поне можеш да пиеш, без да се страхуваш, че ще те отровя. Не са много онези, на които се пада такъв шанс.

Руиз кимна и отпи голяма глътка.

— Аз съм доста лошо момче — продължи домакинът, сядайки на отрупания с възглавнички диван и предлагайки с жест на госта да се настани на най-близкото кресло. — Да преминем към работата. Трябва да офейкаш? А къде е забележителният ти космически кораб? „Вигия“, нали? Имам превъзходна памет.

— Скрит е на далечна планета. Добрах се до Суук гратис.

— Защо ли ми се струва, че това е най-подходящият начин за придвижване на авантюристи като теб? — безумният блясък в очите му угасна за миг и сега Публий изглеждаше като абсолютно нормален човек.

— А ако не е тайна каква е причината за посещението ти на планетата ни?

Руиз сви рамене:

— Не, вече не е тайна. Наеха ме да проследя браконьер на една от планетите на Жестокия свят.

— И как се справи, успешно ли? Всъщност що за глупав въпрос! Ти никога не си губил, нали?

— Намерих браконьера.

— Виждаш ли, прав бях — Публий отпи от чашата си и направи гаргара, преди да глътне течността. — Та да предположим, че се добереш до платформите на шардите. После възнамеряваш да се прехвърлиш на търговски кораб?

— Да.

— Аха, добре. И така, както вече ти казах, главатарите на пиратите са изпаднали в истерия. Очевидно са научили някаква велика тайна или грандиозен секретен план, а не знаят какво да правят с него. Някои предлагат да използват откритието, други — да го унищожат, да не дърпат дявола за опашката. Ще се учудиш ли, ако ти кажа, че тази тайна ми е известна и на мен?

Руиз поклати глава.

Публий отново се разкикоти.

— Нищо у мен не те учудва, а? Може би точно това ме спира да те смажа като жалка буболечка, каквато всъщност си. Разбира се, възнамерявам да използвам тайната за свои цели, стига да ми падне в ръцете, разбира се. Кажи ми какво мислиш за словосъчетанието „Публий, императорът на света“?

Руиз не успя да намери отговор веднага.

— А каква е тази тайна? — поинтересува се накрая той.

— Е, това все пак е тайна, нали разбираш... — изхили се Публий, но после продължи делово: — Не твърдя, че не е възможно да се напусне Морекупчина, но ще бъде много трудно, скъпо и опасно. Бих могъл да ти помогна, но първо трябва да ми направиш услуга. Не, не се опитвай да ме шантажираш отново. Дотолкова съм надраснал произхода си, че той вече не ме интересува — Публий се усмихна злорадо. — Това може да се смята за добро предзнаменование — ти се появи след толкова много години в най-подходящия момент. Единственото, което не ми достигаше, бе именно човек като теб.

Руиз внезапно почувства страхотна слабост.

— Какво искаш от мен? — с усилие успя да изрече той.

— Нищо особено, поне за твоите възможности. Искам да убиеш един човек.

На сутринта Кореана тръгна към главния пазар за роби, като взе със себе си Ленш и Мармо. Охраната отказа да допусне до търга морасара, така че се наложи да го оставят при главния шлюз за безопасност.

Фломел беше затворен в една от бараките до подиума. Кореана отиде направо там. Идентификационният процесор потвърди, че именно тя е новата собственичка на фокусника и вратата към килията му се отвори.

Фараонецът се беше свил на тясна кушетка. Беше изпаднал в такова отчаяние, че дори не забеляза веднага Кореана. После върху лицето му се изписа цял спектър от чувства, които господарката му изобщо не очакваше да види. Вместо ужас и молби за пощада — смайване и възторг.

— Благородна лейди! — възкликна радостно той. — Знаех си, че ще дойдеш.

Кореана леко се обърка. Или Фломел беше значително по-умен, отколкото тя очакваше, или изобщо не разбираше в какво положение е. При всички случаи беше добре да се опита да го предразположи към разговор.

— Значи ме очакваше?

— О, да! Знаех, че няма да ме изоставиш! Онзи търговец на змийско масло без потекло успя да омае всички освен мен. Аз вярвах, че Руиз Ау е гнусен убиец, крадец и похитител на души! Знаех, че вярата ми ще бъде възнаградена... и ето, че ти дойде.

Кореана се усмихна. Щеше да се възползва с удоволствие от глупостта на този човек. Естествено, все пак ще се наложи да го накаже, ако не за това, че е участвал в превземането на въздушния кораб, то поне за присъствието му на това събитие. Но наказанието можеше да се отложи. Господарката седна до фокусника и нежно го потупа по коляното.

— Разкажи ми всичко, което знаеш — предложи тя.

Кореана изразходва целия си неголям запас от търпение. Спомените на Фломел постоянно се смесваха с оплаквания за

безобразното отношение към него от страна на бившите му спътници. Наложил се жената неведнъж да прекъсва излиянията на фараонеца, преди той окончателно да изгуби нишката на разказа. Изглежда фокусникът не разбираше, че изобщо не са й интересни преживяванията на едно толкова жалко същество. Още повече, че на Кореана й се налагаше да стиска зъби и да кима със съчувствие на нужните места.

Когато Фломел премина към разказа за изпитанието в „Дълбоко сърце“, интересът на господарката му значително нараснал.

— Руиз Ау заразмаха ръце и започна да се гърчи, а от устата му потече отвратителна пяна, което още веднъж доказва, че този презрян скитник произхожда от простолудието. Възможно е дори да е умрял. Докато го изнасяха, той лежеше напълно неподвижно, а лицето му беше посиняло.

— Почакай — прекъсна Кореана спомените на фокусника. — Опитай се да си спомниш как се държаха хората, които изнесоха Руиз Ау. Бързаха ли или вървяха спокойно.

Фломел се намръщи:

— А каква разлика има?

Най-накрая търпението на господарката му се изчерпа. Тя рязко протегна ръка напред и стисна гръкляна на илюзиониста. Мускулите на Кореана бяха подсилени с помощта на специални синтетични влакна, така че усещането не се оказа от най-приятните. Полузадушеният Фломел се опита да заговори, но от гърлото му се изтръгна само хриптене. Очите на нещастника се изцъклиха.

— *Ти си моя собственост!* — бавно и отчетливо изговори господарката. — *Не смей да искаш обяснения! Ясно?*

Фокусникът кимна, изкривил лице от болка. Тя му позволи да си поеме глътка въздух, но не го пушна.

— Е, говори!

— Бързо... — пресипнало изрече нещастникът. — Изнесоха го бързо.

Жената пушна жертвата си и въздъхна с облекчение.

— Тогава Руиз Ау вероятно е жив. Струва ми се, че ще почувствам, ако загине. Може би жаждата ми за отмъщение играе ролята на свързваща нишка между нас... Какво още се случи, Фломел?

Фокусникът потърка шията си и предпазливо се изкашля.

— Нищо друго не знам. Отведоха ме в стаята ми, а на сутринта ме пратиха тук. Не съм виждал останалите, а благородната дама е единственият човек, удостоил ме с честта да разговаря с мен в последно време.

Кореана се обърна към Мармо и попита замислено:

— Интересно, дали той все още е в „Дълбоко сърце“? Какво знаеш за тях?

— През цялата нощ се рових в базата данни, но не е лесно да се открият полезни сведения. Това е затворена корпорация. Регистрирани са на Дилвърмуун, но са се установили тук и това им е напълно достатъчно. Сектата изповядва сексуално разнообразие.

— Философията им не ме интересува. Добре ли се охранява цитаделата им? Трудно ли е да се проникне там?

Киборгът замълча за минута, после отвърна внимателно:

— Нали помниш какво ти казах току-що за полезните сведения? Но и без тях е логично да се предположи, че охраната там не е лоша. За две хилядолетия в архивите не е отбелязан нито един успешен опит за проникване в сегашните владения на „Дълбоко сърце“. А организацията е доста богата. Не може да не е привличала вниманието на пиратските главатари.

— Да, картинката не е розова — замислено изрече Кореана. Обаче тя отказваше да се примири с факта, че не е във възможностите ѝ да се добере до омразния беглец. — Длъжни сме поне да опитаме да направим нещо, Мармо. Да вървим, ще посетим един приятел.

Тя се обърна към Ленш:

— Сложи нашийник на фокусника и го настани в подходяща робска казарма. Добра репутация има например „Диамантен накит“. Ще се видим в хотела.

Руиз се облегна назад в креслото, внимателно оставяйки чашата си.

— Не съм наемен убиец.

— Какви ги разправяш? — изненада се Публий. — И отдавна ли?

— Никога не съм бил.

— О, разбира се, че не. Ти просто помиташе от пътя си всяко същество, което ти пречеше да постигнеш целта си. Кажи, колко трупа

остави след себе си по време на последната ти задача?

Руиз нямаше какво да каже в своя защита, затова премълча.

Публий искрено се разсмя.

— Ето, виждаш ли? И каква е разликата ако труповете са с един повече? Аз от своя страна мога да те уверя, че този човек е много отвратителен — почти колкото съм и аз. И той не по-малко от мен заслужава смъртта. Помогни ми да разреша моя малък проблем и аз ще организирам твоето бягство от планетата, дори да ми се наложи да прахосам много пари, време или кръв. Но ако не се справиш, ще те разрежа на парчета и ще използвам плътта ти за създаването на очарователните ми играчки. Писна ми от опитите ти за шантаж. Рано или късно ще загинеш и тайната ми ще излезе наяве. Така че, защо не сега? Кой ще се поинтересува от подобни дребни неприятности след сто години? Във всеки случай не и аз.

Руиз се напегна и се подготви за скок. Някога създателят на чудовищата бе смятан за доста опасен противник, но може би след толкова години силата му бе намаляла? В такъв случай Руиз щеше да успее да го плени и да се измъкне от лабораторията.

Публий вдигна ръка и стената до агента се наежи от дулата на парализатори.

— Не прави глупости, приятелче. Нима смяташ, че съм оглупял чак толкова за изминалите години? Да си бърря непринудено със стария приятел и да разчитам само на добрата му воля? Длъжен съм да отбележа, че подобна представа за характера ми доста ме обижда. А аз съм и доста избухлив човек.

Агентът се отпусна в креслото си. Ситуацията изглеждаше безнадеждна. А на какво друго бе разчитал? Че бившият му съратник ще му помогне само заради някогашното приятелство? Това чудовище? Глупава идея, доста глупава.

— Кой е този човек?

Публий грациозно се изправи.

— Да вървим, ще ти го покажа.

В килията се намираше мъж със среден ръст, облечен в горе-долу модерни дрехи. Съвсем обикновено лице. Нито дебела, нито слаба фигура. Коси с неопределен цвят: нещо средно между кестеняви и

руси. Класическа консервативна пострижка. Седеше в удобно кресло, през прозорчето на килията можеше да се види изражението на лека напрегнатост върху лицето му. Руиз реши, че човекът спокойно може да се окаже шпионин на някаква държава и организация — външността му беше твърде подходяща за целта.

— Кой е той?

— Името му е Алонсо Юбере.

— И за какво ти е моята помощ? Какъв е проблемът да се справиш сам с него?

Публий се изкикоти.

— О, това не е онзи Юбере, когото предстои да убиеш. Не, същата тази тайна, която така разтревожи пиратите, се намира в ръцете на друг Алонсо.

Агентът слушаше, опитвайки се да изглежда равнодушен.

— Виждаш ли, този Юбере тук всъщност е мой стар слуга. Разглобих го на части и го превърнах в тази сива личност. Уви, горкият Хедрин беше верен слуга, но тялото му ми беше от много по-голяма полза, отколкото на него самия. Между другото, преди няколко дни накарах представител на расата на геншите да поработи над него. Всеки се нуждае поне от един човек, комуто може да се довери. Така че съм абсолютно сигурен в предаността му.

— Ясно — все така спокойно отвърна Руиз.

— Започваш ли да разбираш? Наистина, идеята е стара като света — да се смени личност, заемаща ключов пост, с двойник, комуто имаш пълно доверие. Знаеш доколко са се усложнили процедурите за идентификация в наши дни. Ето защо подобни идеи не се реализират толкова лесно. А Юбере е най-предпазливият човек, когото познавам. Почти невъзможно е да се получат личните му данни. Но аз достигнах немислимо съвършенство в боравенето с плътта и духа, така че сега Хедрин се различава от Юбере само по това, че е предан на интересите ми.

— Но защо не нае обикновен убиец?

Публий радостно го тупна по рамото.

— Точно това възнамерявах да направя, но в този момент на пътя ми, сякаш чрез вълшебство, се появи ти. А кой съм аз, че да пренебрегвам подаръците на съдбата и да проверявам зъбите на харизан кон? Освен това аз искрено се възхищавам на способностите

ти. Ако изобщо е възможно човек да се добере до Юбере, това е единствено по твоите сили.

ГЛАВА 12

Кореана кипеше от ярост. Достатъчно отвратително бе, че Алонсо Юбере я накара да чака, но да се откаже от лична среща! Жената беше оскърбена... и обезпокоена.

На екрана на холовизора се появи безлично мъжко лице.

— Имаме си неприятности, Кореана. Пиратските главатари са научили за тайната ни. Естествено, далеч не всичко им е известно. Но информацията, с която разполагат, е достатъчна, за да се намесят с пяна на уста. Вече ме заплашиха. Дори геншите се разтревожиха — а те не са глупави, просто човешките свади не ги интересуват особено.

— Не може да бъде! — ужаси се Кореана.

— Може, и още как. Между другото, случайно да знаеш как секретната информация е излязла наяве?

— Не говори глупости! Пък и ти имаш стотици клиенти, всеки от тях би могъл да се раздрънка — озъби се жената, но в нея се промъкна доста неприятно предчувствие: нима Руиз Ау се бе досетил защо ги карат в Морекупчина? Впрочем, нелегалното генширане съвсем не беше ключовият момент в тайната, която притежаваха заедно Кореана, Юбере и още няколко търговци на роби.

— Знаят ли пиратите за съществуването на машината?

Върху лицето на екрана се изписа гримаса на недоволство.

— Дори тук не бива да говорим за това открито — предупреди я Юбере. — Не, предполагам, че не знаят. Известно им е, че на пазарите в последно време има прекалено много генширани роби. Следователно някой притежава известно количество нерегистрирани генши, държани в нелегална лаборатория. Дори само това е достатъчно, за да се побъркат от алчност — така са устроени. За съжаление подозират, че геншите са мои. Вероятно ще се наложи да се бяга. Бъди готова за този вариант.

Кореана се напрегна вътрешно.

— Имам незавършена работа тук. Тя засяга и теб, затова ще е по-добре да ми помогнеш да я довърша. Помниш ли групата фокусници

от Фараон, които изпратих за обработка? Избягаха. Предводителят им знае защо ги карахме в Морекупчина. Този човек е жител на пангалактиката и дори е възможно да има нещо общо с Лигата. Във всеки случай, като се имат предвид неговите съобразителност и ловкост, е разумно да се справим възможно най-бързо с беглеца, за да избегнем допълнителното изтичане на информация.

Юбере се наведе напред, интересът му към разговора очевидно нарасна.

— Какво точно му е известно?

— За щастие само това, че възнамерявахме да обработим цялата група. Избягаха преди корабът да стигне Морекупчина. По всяка вероятност не знае, че геншите се намират тук. Но този човек е достатъчно умен. Не искам да му се отвори възможност да размишлява и да си прави изводи.

— А аз какво общо имам?

— Трябва ми убиец. Страшно добър убиец, специалист по сложни ситуации. Най-добре — генширан, за да може напълно да се разчита на него.

Юбере се отдръпна от екрана, така че лицето му заприлича на комбинация от цветни петна. Той мълча толкова дълго, че Кореана изгуби търпение.

— Е? Съгласен ли си?

Лицето на мъжа отново се приближи, очите му блестяха. На жената ѝ се стори, че дочува скърцането на зъбни колелца, които се въртят с огромна скорост в този гъвкав и изобретателен мозък.

— Съгласен съм. Разполагам точно с такъв човек, какъвто ти трябва. Остави тук киборга и морасара. Ще ти пратя робот, следвай го. Ако решиш, че моят човек те устройва, можеш веднага да го вземеш.

Механичният прислужник съпроводи Кореана до шлюз за безопасност със странна конструкция, издялан в древната стена. Обискираха жената, после я сканираха и взеха всичките ѝ оръжия. Накрая на китките ѝ се заключиха лапките на неутрализатор. Сега при опит да използва виброножа, имплантиран в показалеца ѝ, би пострадала собствената ѝ ръка.

Домакинът вече очакваше гостенката си на противоположния край на шлюза.

— Да вървим — кратко каза той.

На Кореана никога по-рано не ѝ се беше налагало да влиза в крепост, затова с откровено любопитство разглеждаше всичко наоколо. Стените на коридора бяха направени от гладка неръждаема сплав, подът — от порести сиви плочки, таванът изглеждаше като монолитен светещ панел. На Кореана ѝ се стори, че усеща миризмата на дъждовни червеи, която винаги свързваше с геншите. Впрочем, загадъчните същества живееха дълбоко под земята, така че дори и да имаше такава миризма, едва ли можеше да бъде почувствана тук.

Многобройните килии по цялата дължина на коридора бяха предназначени за роби, подлежащи на генширане. Всяка разполагаше с прозорче за тайно наблюдение. От тяхната страна обитателите на килиите виждаха огледало. Кореана успя да надникне през някои от прозорчетата. Обаче Юбере крачеше толкова бързо, че тя нямаше време да разгледа чуждата стока по-внимателно.

На жената ѝ се стори, че разпознава в един от пленниците Иванд Тилдореаморс, пиратски главатар, притежаващ немалка власт. Този човек се славеше с доста своеобразно чувство за хумор, а също и с необичайна за пиратите жестокост.

Кореана бе достатъчно благоразумна да запази през цялото време изражение на невинно любопитство върху лицето си, обаче мислите ѝ като вихър се понесоха в нова посока:

„Нима Юбере подлага на обработка управниците на Морекупчина? Прекалено опасно, но не може да се отрече, че в случай на успех резултатите ще надхвърлят всички очаквания.“

Влязоха в асансьора, разположен на края на коридора. При вида на безизразното лице на домакина си Кореана внезапно се изпълни с ужас. Нима Юбере възнамеряваше да подложи на обработка самата нея, за да се почувства в пълна безопасност? Не, процесът изискваше неколкодневна подготовка, а екипът ѝ щеше да се притесни, ако тя не се върне в най-скоро време. Естествено, те не можеха да проникнат в цитаделата на Юбере, но останалите членове на организацията на търговците на роби със сигурност щяха да узнаят за коварната постъпка на владетеля на нелегалния анклав.

Юбере не можеше да поеме такъв риск, така че Кореана бе в безопасност. Поне засега.

Защо всички тези мисли ѝ хрумнаха едва сега, когато вече не можеше да повлияе на ситуацията? Нима жаждата за отмъщение беше

надделяла над инстинкта за самосъхранение? Но нали Руиз Ау наистина не можеше да остане жив? Това просто беше разумна предпазна мярка, нейните лични чувства нямаха нищо общо с деловите въпроси.

Асансьорът завибрира, удари се в пода на шахтата и спря. Долните помещения се различаваха поразително от горното ниво. Върху неравните сиви стени се виждаха някакви петна и пукнатини, подобни на следи от пожар. Струйки мръсна вода се стичаха от тавана, на места се срещаха утаени минерали във вид на блестящи бели кристали. По стената криволичеше една-единствена синкава луминисцентна тръба. Бледата й светлина явно бе недостатъчна за такова обширно помещение.

— Тук ли се намират геншите? — попита Кореана, тъй като миризмата на дъждовни червеи се бе усилила.

— Не — поклати глава Юбере. — Те са доста по-надълбоко.

— Колко подземни равнища има небостъргача?

— Това не го знае никой, освен геншите. А те няма да го кажат на никого.

Кореана настръхна. Тя смяташе, че Юбере държи представителите на тайнствената цивилизация в спретнати неголеми клетки и те сякаш се подчиняват на желанията му. Обаче се оказваше, че ръководителят на организацията на търговците на роби съвсем не можеше да се нарече господар на положението. Жената усети, че я побиват тръпки. Вероятно това не беше единственото, което криеха от нея.

— Колко генши има тук? — рязко попита тя.

— Това също не го знам.

— Защо?

Той неочаквано спря.

— Ти не разбираш ли отношенията ми с тях?

Кореана лека-полека започна да побеснява.

— Нали виждаш, че не.

Юбере стисна силно рамото й.

— Аз не съм господар тук, а само посредник. Дори осигуряването на охраната не е моя работа. Дявол знае от колко века в анклавата живее огромно количество народ — очите му горяха с такъв безумен огън, че раздражението на Кореана се смени със силно

безпокойство. — Тези същества отдавна вече са престанали да бъдат хора, но именно те правят невъзможно превземането на анклавата от пиратите. Но за изпълнението на определени задачи тези странни създания са подходящи не повече, отколкото геншите. Именно затова им е нужно момче за всичко, а аз успешно се справям с тази роля. Те самите нямат високо мнение за способността си да управляват целия град. А на мен обитателите на анклавата ми се доверяват.

Юбере почти допря с лицето си лицето на жената, в очите му гореше някаква странна смес от гордост и отчаяние. Сега той изглеждаше като същество от чужда раса.

— Разбирам — бе единственото, което успя да изрече Кореана.

Той я пусна и отстъпи.

— Всъщност нищичко не разбираш. И все пак няма от какво да се оплакваме. Като отплата те ни позволяват да използваме машината, с помощта на която щамповаме марионетките си.

— Аз не се и оплаквам — жената почти бягаше, за да не изостане от водача си. — Но... с какво се занимават те тук?

— Разправят, че стават Достойни. Не мога да ти кажа какво означава това. Може би се превръщат в богове. Или в демони.

Кореана разбра, че са достигнали подземните тъмници на Юбере. Започнаха да се появяват отвори на врати, блокирани с генериращо болка поле. Отвътре се чуваха стонове, проклетия и дрънчене на вериги.

Кореана с усилие се бореше с умората. Стените потискаха със своята древност, напомняха за подземното убежище на геншите, за мрачните тайни на анклавата. Жената вече не изпитваше любопитство. Сега тя искаше само колкото се може по-бързо да вземе убиеца със себе си и да се махне далеч оттук.

Юбере докосна някакъв превключвател и една от килиите се обля с ярка светлина.

На маса за изкуствена симулация на мускулатурата лежеше мъж. Очите му бяха затворени, тялото му пружинираше и се извиваше, докато машината го караше да прави необходимите упражнения. Нито капка излишна мазнина, неизразително лице, малка за толкова мощното туловище глава. В лицето имаше нещо странно. Преди Кореана да успее да съобрази кое я е изненадало толкова много, Юбере отговори на незададения въпрос:

— Моят брат Реминт.

Наистина, приликата беше очевидна.

— Доверявах му се повече, отколкото на всеки друг — замечтано каза домакинът. — Ех, каква двойка бяхме! Моят интелект и неговата убийствена сила. Но той кривна от правия път, позволи на въображението си да доминира над разума. Брат ми стана предател. Подложих го на генширане и го запазих за специални случаи. Като начало му се наложи да унищожи собствените си приятели-заговорници и той се справи блестящо със задачата. Следя винаги да се намира в прекрасна форма и да е готов за работа. Разбира се, след обработката Реминт не е опасен за мен, но той има много могъщи врагове, така че тъмницата е най-безопасното убежище за подобен човек.

— Колко добре владее изкуството си?

В погледа на Юбере се мярна леко раздражение.

— Нали ти казах — още не се е родил на света убиец, който да го превъзхожда. Навремето останах жив само благодарение на необикновено щастливо стечение на обстоятелствата.

— Значи брат ти може да бъде наречен неудачник? — Кореана си спомни, че Мармо беше нарекъл Руиз Ау необикновен късметлия.

— Не му провървя само веднъж — отговори Юбере. — Именно тогава, между другото, усетих, че съм наистина съдбоносно същество.

Той се усмихна. Кореана виждаше за пръв път усмивка върху лицето на отдавнашния си познат.

Юбере отново докосна превключвателя. Решетката се плъзна встрани, генериращото болка поле угасна.

— Имам нужда от теб, Реминт — тихо подвикна домакинът.

Мъжът изключи машината, откопча ремъците и тръгна към тях. Движеше се грациозно, с икономисващи енергията движения — донякъде напомняше походката на Руиз Ау. Върху лицето на убиеца се бе изписало някакво отнесено изражение, долавяха се сила и сдържана ярост — Кореана внезапно повярва напълно в справедливостта на характеристиката, дадена от брат му.

Неочаквано избухване на омраза превърна лицето на Реминт в страховита маска.

— Да — кимна Юбере, — чувствата му към мен не са се променили, независимо че е принуден да ми се подчинява сялапо.

Разбира се, тази омраза, както и останалите емоции, са предизвикани изкуствено. Но за него тя продължава да си е реалност. Както и унижението, което изпитва, докато изпълнява заповедите ми... Това е най-доброто, което успяха да направят геншите.

В погледа на Юбере се мярна бащинска нежност.

— Каква великолепна машина за убийства! Знаеш ли, че веднъж Реминт уби с голи ръце морасар? Наистина, екземплярът не беше особено млад и при това страдаше от някаква странна болест, предизвикваща гниене на хитина. Но въпреки това, каква победа само! А сега брат ми е още по-силен — костите му са укрепнали, мускулните му влакна са утроени, под кожата му е имплантирана мономрежа. Вероятно би се справил дори с твоя морасар, нищо че изглежда толкова внушително... Реминт, минаваш под командването на тази жена. Стига заповедите ѝ да не вредят на моите интереси, разбира се. Всъщност тия неща ги знаеш и без да ти ги казвам, нали, братче? Научил си си урока завинаги!

Кореана с усилие потисна треперенето си. Колко беше грешила, смятайки Алонсо Юбере за студено, безстрастно същество!

Едва след като напусна цитаделата заедно с Реминт, тя се сети, че така и не беше изяснила защо убиецът се е обърнал против собствения си брат.

Фломел огледа новото си жилище. Е, поне не бе по-лошо от предишното. Вратата се отвори, жената на екрана на холовизора съобщи, че може да излезе и да пообщува с другарите си по съдба. Фокусникът с радост се подчини.

Фараонецът се озова в огромна стая с висок таван. Хората се събираха на малки групи и тихо разговаряха. Някои припряно се съвкупяваха, като за целта използваха малки ниши, преградени със завеси. Други се развличаха с игри. Колко вулгарни са тези жители на пангалактиката! Впрочем, от фараонските роби също не можеше да се очаква благопристойно поведение. Вероятно в цялата вселена хората не се отличават кой знае колко един от друг.

Фломел бродеше разсеяно из залата, засрамено извърщайки поглед от непристойните неща, които се вършеха в нишите.

Внезапно илюзионистът застина, неспособен да повярва на собствените си очи. На малка маса седяха Долмаеро, Молнех и Низа, отпиваха бавно от някакви напитки във високи чаши и разглеждаха останалите роби.

Той вече възнамеряваше да се хвърли към сънародниците си, но в паметта му изплуваха всички унижения, които му се наложи да понесе по вина на проклетия скитник и тези наивни простаци, повярвали на лъжливите обещания на чужденеца. Фломел изпадна в бяс. Искаше му се да ги удуши с голи ръце. Още повече, че Руиз Ау не се виждаше наблизко и никой не би могъл да ги защити. Фокусникът с усилие запази самообладание. Прекрасна възможност да заслужи особена благосклонност от страна на лейди Кореана. Тя определено нямаше да ги остави безнаказани! А засега трябваше предпазливо да научи повече за техните приключения. Той се насили да се усмихне радостно и се хвърли към фараонците, надавайки викове за поздрав.

Низа вдигна глава. На лицето на кой знае откъде взелия се Фломел беше изписана толкова лъжлива усмивка, че я побиха тръпки.

— Долмаеро! Фломел! Колко се радвам да ви видя! — още отдалеч закрещя той. — Ти също ли си тук, Низа? Ама разбира се! А къде е твоят храбър продавач на змийско масло?

Момичето не беше способно да промълви нито дума в отговор. Неочакваната поява на Фломел изглеждаше лошо предзнаменование.

Вместо нея отговори Долмаеро — сдържано, но учтиво:

— Нямаме никаква представа, маестро Долмаеро. Остави ни тук, за да намери купувачи, така каза. Но каква неочаквана среща!

— Да, и аз самият съм изненадан — илюзионистът придърпа още един стол и седна, без да чака покана. — Значи този скитник ви изостави на произвола на съдбата? — върху лицето му се мярна злорада усмивка, която веднага бе сменена от изражение на престорено съчувствие.

— Страхувам се, че е така — отвърна мрачно старейшината и Низа се възхити на умелия начин, по който той се преструва. Сигурно Долмаеро е трябвало да стане фокусник. Във всеки случай играеше ролята си доста по-убедително, отколкото Фломел — своята.

— Е, аз никога не съм вярвал на лъжливите му приказки. Той е лош човек и аз се радвам, че най-накрая се съгласихте с моето мнение.

Макар че ме боли като виждам каква скъпа цена сте заплатили за това откритие — в гласа на Фломел се долавяха явни нотки на неискреност.

Низа едвам се сдържаше да започне да защитава любимия си. Тя стисна зъби и кимна рязко.

Фломел с престорено съчувствие сложи кокалестата си ръка върху рамото ѝ.

— Ти трябва да си изпитала особено силно разочарование, мило момиче — каза той със снизходителна усмивка.

Долмаеро побърза да ѝ се притече на помощ, стараейки се да отклони вниманието на фокусника.

— А с теб какво става, маестро Фломел? Ти как се озова тук?

За миг върху лицето на събеседника му се появи леко смущение. Но то моментално изчезна. Очевидно беше успял да избере подходяща линия на поведение.

— Моята поява тук е резултат на доста заплетени събития. Признавам си, че самият аз разбрах далеч не всичко. Съществата, които ни плениха, ме изпратиха в отвратителна килия. После ме купи някаква влиятелна личност. Неговият слуга — същество от друга раса — ме доведе тук. Доста странен е този слуга. Ходи и говори като човек, но прилича на домашна кокошка. Интересно какво ли ще стане по-нататък?

Фломел като че ли се потопи в мрачни размишления, но после философски сви рамене.

— Какво да се прави, ние сме далеч от добрия стар Фараон. Тук законите са други. Нали, Молнех? — той добродушно ръгна с лакът мършавия фокусник по ребрата.

Ответната усмивка на Молнех изглеждаше малко болезнена, но Фломел не обърна внимание на този факт и продължи разсъжденията си:

— Май ще ни се наложи да се приспособяваме. Значи Руиз Ау още не ви е продал? А може и да се случи така, че да се откаже от намерението си и да се върне за вас, когато отново му потрябва помощ. Току виж спази обещанията, които раздаваше така щедро. Как мислите, възможно ли е да се случи такова нещо?

На лицето на фокусника се мярна хитро изражение и Низа си помисли, че той проверява дали в сърцата на пленниците е останала поне искрица доверие към бившия им предводител.

Долмаеро тъжно поклати глава:

— Страхувам се, че не. Този човек говореше доста убедително, но вече разбрахме, че всяка негова дума е лъжа.

Старейшината крадешком хвърли умолителен поглед към девойката. Като че ли молеше за подкрепа, но Низа успя само да кимне в знак на съгласие.

Добре би било Фломел да реши, че е изпълнена с безсилна ярост, без да разбере кой е предизвикал това чувство.

Фокусникът се разсмя. Изведнъж Низа проумя, че той знае някаква тайна и това му доставя огромно удоволствие. Кой знае, може би същата тайна бе заплаха за приятелите ѝ.

— Кажи ми, трудно ли е да се добере човек до врага ти? — попита Руиз, когато се върнаха от килията заедно с фалшивия Алонсо Юбере. Сега тримата седяха в хола на Публий и пийваха люляков екстракт. Агентът се нервираше от присъствието на бившия слуга. Опитваше се да се убеди, че човекът не се отличава по нищо от полуавтоматичните роботи. Но роботите не пият сладки напитки, облизвайки устните си след всяка глътка. Те не гледат господарите си с невинни очи, изгаряйки от желание да са от полза на обожаваното от тях същество. Роботите не дишат, в металните им гърди не бие сърце и мозъкът им се състои от студени кристали, а не от гореща плът. Руиз никога не бе стоял в непосредствена близост до същество, преживяло генширане. Какво може да усеща човек, подложен на нечовешка операция? Нима чувствата му са се променили радикално? И ако не, то каква ценност представлява жизненият опит на самия Руиз, щом е невъзможно да се отличат истинските преживявания от изкуствените?

Публий посочи мнимия Юбере:

— Алонсо може да разкаже това-онова за обкръжението си, но се съмнява в някои детайли. Най-тъжното е, че сред тези детайли е охранителната система, а тя със сигурност надхвърля и най-смелите ни очаквания.

Агентът се опита да се отърси от безплодните размисли.

— Първо искам да обсъдим останалите важни подробности. Не че не ти се доверявам... всъщност, какви ги говоря, аз наистина не ти

се доверявам. Откъде да знам, че ще спазиш обещанието си, след като искаш да размениш Юбере с твоята марионетка?

Публий печално поклати глава, но устата му веднага се изкриви в безумна усмивка.

— Руиз, Руиз... Ти ме смайваш. Та ние сме стари приятели, нима можеш да ме заподозреш в двойна игра?

Агентът не знаеше как да отговори на този риторичен въпрос. Публий се разсмя:

— Добре, добре. Нека да помисля... Какви гаранции са ти необходими?

— Засега въображението ми отказва да работи — сухо произнесе гостът. — Нека да обсъдим предложението ти подробно. Може да ми хрумне нещо.

— Справедливо е — добродушно се съгласи Публий. — Планът всъщност е прост. Проникваш в крепостта на Юбере, водиш със себе си неговия двойник. После намираш истинския и го убиваш, убеждаваш се, че марионетката е заела неговото място и се изнасяш. Това е всичко.

— Извини ме за моята подозрителност, но какво ще те спре да се разправиш с мен след като свърша работата?

Публий повдигна въпросително вежди.

— Например моята благодарност.

— Не е достатъчно — сръза го агентът. — Но да се върнем засега към твоя план. Как си представяш нашето проникване в крепостта?

— А! По този въпрос свърших част от твоята работа. Хората ми намериха проход, който се намира само на неколкостотин метра под морското равнище. Един от бившите затворници на Юбере ни начерта хубава карта. Водите от канализацията, които изтичат от съседната тръба, показват, че този проход е свързан с най-ниското равнище на цитаделата, макар че не сме напълно сигурни. Възможно е да ти се наложи да проведеш допълнително разследване на място. Но в това отношение напълно се доверявам на твоя опит.

Руиз се доверяваше на домакина си значително по-малко.

— Да допуснем, че проникна вътре. После — какво?

Публий кимна на двойника, който остави чашата си и се наведе напред. Върху безличното му лице се появи изражение на радостна готовност.

— Концентрирал съм основната част от вътрешните войски на горните, най-достъпни равнища. Доколкото знам, те се състоят от половин взвод, десетина работи-убийци, конструирани наскоро от Виоленсий Мурмас, и полуразумна наблюдателна мрежа, монтирана преди четири години от корпорацията „Клирлайт Роботикс“. Структурата на горното равнище и неговите шлюзове за безопасност съответстват на стандарта: приемна, която се свързва с останалите помещения само чрез холовизор, съвременни заключващи устройства с максимално гарантирана надеждност и лабиринтоподобни асансьорни шахти. Този район може да се превземе без дори да се използва тежко въоръжение. Разбира се, всеки опит за използването му би предизвикал намесата на шардите.

— И аз искам да живея в крепост с такава мощна охранителна система — с въздишка произнесе Руиз. — Е, добре, продължавай.

Мнимият Юбере кимна и отново заговори:

— На втория етаж има казарма за войската и помещения за машините. Под тях са моите апартаменти. Те също са защитени със сигурна охрана. После е равнището на лабораториите и кабинетите, където обикновено работя.

— Що за работа е това? — поинтересува се агентът.

Внезапно лицето на марионетката бе изкривено от безумие, после нещастникът отново се успокои. Руиз почувства леко убождане на болезнено любопитство. Изглежда в мозъка на подставения Юбере за миг бе настъпил срыв, сякаш се бе озовал в друга реалност. Но трябваше да се залавят за работа.

— Тези сведения са ми недостатъчни. Освен това позицията ти ме безпокои, Публий. Ти сякаш не се надяваш, че ще оцелея.

Домакинът погледна стария си съратник с неприкрита злоба и неохотно произнесе:

— Е, както искаш. Кажи му, Алонсо.

Марионетката се усмихна добродушно:

— Занимавам се с производството на благонадеждни хора. По-точно, аз ги правя благонадеждни.

Цяла минута мозъкът на Руиз се опитваше да смели получената информация. После разбирането нахлу в него като поток. „Не, само не това! — изкрещя той наум. — Точно там се намират геншите, при които ни караше корабът на Кореана, и там трябваше да загина според

замисъла на Лигата!“ Леталната мрежа трепереше и стенеше в тъмните дълбини на съзнанието му. Този път той почувства как тъканта ѝ се разкъсва и се разрушава. За непоносимо дълъг миг Руиз увисна между живота и смъртта. До него достигаше неразбираемото бърборене на бившия слуга, смътно усещаше смаяния поглед на Публий, който знае защо в дробовете му престана да влиза въздух, а съзнанието му отчаяно се опитваше да се измъкне в спасителната тъма. Вътрешният му глас вече не крещеше, той премина в отчаян писък. Агентът се олюля, очите му се изцъклиха и го обгърнаха жълтеникавочервена, кървава тъма и звезди, които блещукаха на фона на топлата пустота.

После всичко свърши. Публий го притискаше към облегалката на креслото, уверено стиснал инжектор в изнежената си ръка.

— Не! — закрещя Руиз.

Той отблъсна Публий. Създателят на чудовища, изненадан от тази реакция, изплашено отстъпи назад.

— Всичко е наред с мен.

Домакинът още не можеше да се реши да остави инжектора.

— Разтревожи ме. Помислих си, че Юбере ме е изпреварил поне с десет крачки. Държеше се сякаш не е минало без намеса на генши.

— Точно така си е. Летална мрежа.

Той изтри потта, избила на едри капки върху челото му. После още веднъж се вслуша в себе си, очаквайки да почувства тежестта на мрежата, но този път тя изглежда бе изчезнала окончателно.

А той все още беше жив.

Публий прие думите му като доста съмнителна шега.

— Ама разбира се — ехидно отвърна той. — И защо не сработи?

Руиз се разсмя, безрезултатно опитвайки се да скрие обхваналия го възторг.

— Изглежда съм я скъсал. Но стига за това. Какво има под лабораториите на Юбере?

— Там са тъмниците ми — спокойно, сякаш нищо не се е случило, отговори двойникът.

— А по-надолу?

— Не се знае — Публий побърза да прекъсне речта на протежето си.

Вече бившият агент беше абсолютно сигурен, че марионетката възнамерява да отговори по друг начин, но сега, когато се бе намесил

господарят ѝ, беше безсмислено да настоява за друг отговор.

— Във всеки случай — продължи създателят на чудовища, — проходът, който намерихме, се съединява с равнището на тъмниците, така че не е необходимо да се пъхаш в неизследваните дълбини на небостъргача.

— Както кажеш...

— Точно така — отсече Публий.

— Нека тогава да уточним. На колко метра дълбочина ще ми се наложи да се спусна?

— Шестстотин трийсет и шест — двойникът искрено се опитваше да помогне, с което заслужи зловния поглед на господаря си.

— Трябва да се гмурна на дълбочина шестстотин трийсет и шест метра, да се справя с маргарите и мозъкоядците, да отворя заключен вход, да проникна в тъмниците на Юбере и да се добера до лабораториите, като съм длъжен през цялото време да мъкна със себе си твоята марионетка. После да отстраня Юбере, да се уверя, че двойникът е пристъпил към изпълнение на задълженията си и да се измъкна, без да оставя следи. Правилно ли изложих всичко?

— Абсолютно правилно, приятелче.

— Е, страхотно!

Публий изфуча пренебрежително:

— Откъде този песимизъм? И как си успял да оцелееш толкова години? Убийствата и грабежите, честно да ти кажа, не са най-подходящият занаят за реалисти. Но с някои от проблемите мога да се справя. Невидим за сонарите батискаф е готов за потапяне. Оборудван е с ремонтен шлюз, така че дори няма да се намокриш, ако нещо случайно излезе от строя. За да наемеш войници, можеш да използваш моите средства. Естествено, в разумни граници. Батискафът побира само осем човека. Ще имаш на разположение всякакви оръжия. Нещо друго?

— Трябва да намеря средство, което ще ти попречи да ми забиеш ножа в гърба в малко вероятния случай, че оцелея и изпълня задачата.

Публий въздъхна.

— Готов съм да изслушам всякакви предложения.

Руиз замълча, замислено отпивайки от люляковата напитка.

— Сериозен въпрос. Нека да се върна там, където съм отседнал, и да обмисля въпроса сериозно.

Публий се усмихна и поклати глава.

— Не се опитвай да се правиш на по-голям идиот, отколкото си всъщност. Сега не мога да те изпусна от контрола си, защото знаеш прекалено много. Тук има апартаменти, в които можеш да обмисляш гениалните си идеи колкото си искаш поне до утре — върху лицето на домакина се мярна изражение на безпокойство и той погледна косо марионетката. — Главатарите на пиратите нервничат все повече и повече. Никой не знае докога ще отлагат атаката си срещу Юбере. Наистина, те са се добрали само до малка част от секретната информация, при това доста трудно ще се договорят да действат заедно. Въпреки това те работят в тази насока.

Нещо в последното изказване накара Руиз да настръхне.

— А ти защо реши, че подставеният Юбере ще се справи с пиратите по-добре от истинския?

— Добър въпрос. С годините не си изгубил някогашната си наблюдателност — в тона на Публий пролича явно недоволство. — Не знам защо се опитах да те излъжа. Ще ти призная, че разполагам със сила, която Юбере няма. И в необходимия момент ще я задействам.

Вълна от странна слабост заля Руиз. Събитията се изплъзваха от контрол, той бе престанал да бъде господар на собствената си съдба. Имаше смътното усещане, че Публий му е разкрил само малка част от грандиозен план, но същността на цялата работа си оставаше забулена в мрак. Бившият агент с усилие успяваше да скрие погнусата, която го изпълваше при вида на твореца на чудовища.

— Е — непринудено каза Руиз, а на лицето му играеше обаятелна усмивка, — надявам се, че ще ме настаниш в прилична стая. Ние, осъдените на смърт, сме заслужили възможността да се насним както трябва за последен път.

ГЛАВА 13

Кореана, съпроводена от мълчаливия убиец, тръгна към „Веселия Роджър“. Мармо, чакащ в приемната на Юбере, отговаряше едносрично на въпросите, и ако господарката му не беше абсолютно сигурна, че отдавна е изразходвал целия си запас от човешки чувства, щеше да реши, че старият пират се страхува от Реминт.

В хотелската стая ги чакаше Ленш. Когато пилотът видя новия член на екипа, котешките черти на лицето му се изкривиха от ярост.

Впрочем реакцията на околните не учуди Кореана. Въпреки нечовешкия си облик Реминт изглеждаше като могъща, но абсолютно бездушна машина за убийства.

Той седна на широкия диван в ъгъла, впери поглед в празното пространство и застина, като компютър, очакващ да въведат в него необходимите данни.

Повече от всичко на света Кореана мечтаеше да се избави от миризмата на генши, с която бе пропита крепостта на Юбере. Техните нечовешки молекули сякаш бяха проникнали надълбоко в кожата ѝ.

Жената дълго блаженства в топлата вода във ваната. Мислите ѝ течаха в хаотичен поток. Тя забеляза, че нежната ѝ кожа е поизсъхнала, а пръстите ѝ се нуждаят от маникюр. Когато насапунисаната гъба леко докосна гърдите ѝ, Кореана усети надигащата се вълна на възбудата. Впрочем това беше напълно естествена реакция на принудителното въздържане. Наложило ѝ се бе да остане прекалено дълго без своите еротични играчки — специално подобрите роби за задоволяване на сексуалните ѝ потребности. Вероятно щеше да ѝ се наложи да се обърне към някоя от многобройните фирми, доставящи във „Веселия Роджър“ проститутки от всякакъв пол и възраст. Разбира се, можеше да повика Ленш, но той беше абсолютно безинтересен като любовник. Представителите на неговата раса се различаваха прекалено много от хората, поради което по принцип предпочитаха да се сношават бързо и без забавления, което в момента изобщо не привличаше Кореана.

А ако покани Реминт? Какво ли е да лежиш в нечовешки силната прегръдка на същество, в което по изкуствен начин са потиснати естествените човешки чувства и желания? Жената потрепери. Не, днес, колкото и да бе странно, не изпитваше желание за извънредно остри усещания.

Неочаквано пред очите ѝ изплува образа на омразния беглец. Тя безсилно се отпусна по гръб, спомняйки си прекрасното тяло на Руиз Ау, който само с вида си предизвикваше в нея мъчителните спазми на незадоволеното желание.

Кореана обхвана с длани малките си твърди гърди, пръстите докоснаха зърната, хлъзгави от сапуна. След като заточеният чужденец беше победен от морасара, тя го бе сложила в същата стая, в която живееше онази нищожна дивачка. Апартаментът беше снабден със стандартните монитори за следене и Кореана прекара доста време зад екрана, любувайки се на възхитително-възбуждащата картина на сливането на двете свършени тела върху копринените завивки.

Ръката ѝ се плъзна надолу, пръстите ѝ бавно зашаваха. Руиз Ау е много красив, приятно ѝ бе да го гледа... а и жената също... Кореана ги желаше страстно и двамата. Обаче после фараонката се опита да убие Фломел и да нанесе вреда на собствеността ѝ, а гнусният скитник открадна въздушния ѝ кораб. Отначало, Кореана отлагаше мига на най-висшето удоволствие, за да може предвкушването да направи насладата по-остра, и си направи криво сметката, проточвайки прекалено очакването. Сега желанието ѝ беше примесено с омраза, и това го правеше още по-остро.

Господи, колко красиви са те двамата, Руиз и Низа! На тях, изглежда, им бяха познати всички начини, по които мъжът и жената могат да си доставят взаимно удоволствие.

Въпреки изгарящата омраза, Кореана все още го искаше. Ако Реминт по някакъв начин успееше да ѝ достави сега Руиз, жената би го накарала отново и отново да задоволи желанието ѝ. Тялото на Кореана се изви, закръглените бедра се издигнаха над водата. Тя изпъна глава назад и усети приближаването на първите тласъци на оргазма.

А после, когато цялата сила на пленника се изчерпи, той ще умре, и смъртта му няма да бъде лека.

По-късно, когато Кореана излезе от ваната, на лицето ѝ се четеше студена решимост на всяка цена да постигне целта си. Дошъл бе

моментът да даде подробни инструкции на убиеца.

— Чуй ме, Реминт, има един човек, който се нарича Руиз Ау. Той е много опасен и при това владее прекалено ценна информация. Мисля, че все още е тук, в Морекупчина. Ти трябва да го намериш и да го обезвредиш. Ако го получи жив, ще бъде идеално. Но ако по някаква причина това се окаже невъзможно, трябва да го убиеш и да донесеш за доказателство главата му. Разбираш ли?

Геншираният убиец мълчливо кимна, но в този кратък и рязък жест се криеше толкова сила, че Кореана изтръпна.

— Още нещо. Руиз Ау отвлече трима роби, които ми принадлежат. Искам да си ги върна, ако това не постави под заплаха изпълнението на първата задача. Не забравяй, че основната ти задача е Руиз Ау.

Тя чака дълго, преди да съобрази, че Реминт няма да зададе въпроси преди да получи съответното нареждане.

— Какво друго трябва да научиш, преди да започнеш изпълнението на задачата?

Стори й се, че в дълбините на студените му очи лумнаха слаби огънчета, наподобяващи лампичките на електронни прибори. Стана очевидно, че това същество притежаваше могъщ, но абсолютно нечовешки интелект.

— Първо трябва да ми разкажеш всичко, което знаеш за него.

Руиз бавно се разхождаше напред-назад по дебелия килим в стаята, в която го беше довел Публий.

— Използвам тези апартаменти, за да впечатлявам търговските магнати — каза домакинът, с небрежен жест посочвайки разкошната стая. — Позвъни, ако ти трябва нещо.

Той почака още минута някаква реакция от госта, после сви рамене и излезе.

Руиз почти не забеляза излизането на своя тъмничар. Всичките му мисли бяха съсредоточени върху решаването на доста сложния проблем: как да остане жив? Можеше ли да се отърве от задачата, изглеждаща неизпълнима? Руиз се опита да обмисли хладнокръвно възможните варианти и беше принуден да признае, че на практика няма алтернатива. Той се бе озовал във властта на Публий и усещаше,

че създателят на чудовища не блъфираше, когато твърдеше, че вече не го притеснява намиращия се в стария му приятел компромат. Да избяга? Но неговият тъмничар оценяваше доста високо способностите на пленника си и несъмнено беше взел всички мерки за безопасност.

Времето минаваше, а Руиз все не можеше да намери задоволително решение. Нямахше съмнение, че дори да му се удадеше да се справи със задачата, Публий нямаше да позволи човек, притежаващ толкова ценна информация, да остане жив. Какви лостове за въздействие можеха да се използват в случая?

От порядъчните хора е достатъчна честната дума. Но Публий може да обещае каквото си иска и във всеки момент да се откаже от даденото обещание. Може ли да бъде сплашен? Не, той просто ще се изсмее на агента и ще е напълно прав.

А ако се използват жалките трохи от информация, които са на разположение? Добра идея, но за реализирането ѝ е необходим достъп до компютър, а от неговата стая веднага бяха изнесли единствения терминал. А и кой ще се съгласи да съхранява информацията докато Руиз се върне — ако се върне — от мисията? Единствените му приятели бяха затворени в робските казарми. Между другото, вероятно трябваше да ги скрие на по-надеждно място, но той беше сигурен, че Кореана е по следите им, и беше длъжен да си осигури свобода на действие, за да организира бягството им от планетата.

Бившият агент неведнъж се бе сблъсквал с безкрайната алчност на Публий, но как можеше да я използва за свои цели?

Той поклати глава, опитвайки се да приведе в ред мислите си. И така, да се опитаме да подредим известните факти.

Първо: какво цели Публий? Някога създателят на чудовища грижливо беше крил тайната на произхода си, но тези времена бяха отминали. Лабораторията му? Безусловно, но Руиз не виждаше възможност да я превземе сам. Чудовищата? Сътрудниците? Не... Публий неведнъж беше заявявал открито, че на света не съществуват незаменими личности, с изключение, разбира се, на самия Публий.

Какво още? Какво друго може да използва той, Руиз, като залог за собствената си безопасност?

В ума му започна да се оформя смътна идея. Марионетката, която ще замени Юбере, е преминала през съответната обработка. Значи Публий трябва да разполага с генш. Доколко тъмничарят му е

заинтересован от реализирането на плана си, че да рискува това същество като заложник? Ако Руиз успее, Публий ще стане собственик на множество генши, но в случай на провал ще загуби единствения, с когото разполага. Впрочем дали е единственият? Публий е богат, може да си позволи да купи няколко генши. Ще се съгласи ли да заложи поне един? Не, не е достатъчно...

Руиз се удари с юмрук по челото, усещайки паническо безсилие. Трябва да има изход. Агентът отказваше да се възприеме като инструмент, който творецът на чудовища може да използва, след което да го захвърли като ненужен. Освен това от неговата изобретателност зависеха и други хора.

Той се опита да се съсредоточи, но страничните мисли продължаваха да го отвличат от поставената задача. И всички те бяха свързани с Низа.

Най-накрая Руиз изключи осветлението, изпъна се върху леглото и се опита да се отпусне. Може би прекалената умора действаше отрицателно на умствените му способности? Трябваше да се опита да заспи...

Реминт разпитва Кореана, докато запасите ѝ от информация и търпение не се изчерпаха. Този процес нагледно демонстрира на убиеца, а и на самата жена, колко малко всъщност знае тя за Руиз. Разпитът се оказва доста неприятна процедура. Реминт беше наистина безмилостен следовател, но Кореана се страхуваше да протестира, за да не намали ефективността на действията му. Тя знаеше как изглежда противникът ѝ, как се движи, как говори. Знаеше, че е опитен и безпощаден убиец, който, изглежда, изпитваше патологична увереност в собствените си сили. Великолепен лъжец. Жената подозираше, че той умело беше скрил истината, когато бе подложен на мозъчно сондиране. Този човек явно не беше просто свободен художник и дребен търговец на роби: подобно занимание изглеждаше скучно за такава силна личност като Руиз Ау.

Кой всъщност беше той и по какъв начин се бяха пресекли пътищата им?

Реминт се интересува от възможните връзки на търсения обект. Той подробно разпита Кореана за първия опит за бягство на Руиз през

територията на съседа ѝ, лорд Преал.

В края на краищата жената изгуби търпение.

— Ти да не мислиш, че някой му е помогнал? Или че е член на могъща организация? А?!

Реминт се облегна назад в дивана и отговори след дълга пауза:

— Не е имал помощници. Това е мнението ми, основано на тези, да си го кажем направо, оскъдни данни. Той просто е превъзходен професионалист и голям късметлия.

Кореана с любопитство погледна убиеца:

— Ти вярваш в късмета? Странно.

Реминт сви рамене:

— А по какъв друг начин могат да се нарекат скритите механизми, действащи в цялата вселена? Ти вярваш ли в съдбата, която пощади брат ми и погуби живота ми? — изглежда, той не се интересуваше особено от отговора на собствения му въпрос. Просто привеждаше пример като илюстрация на думите си. — Що се отнася до втория ти въпрос, то аз наистина смятам, че го е изпратила някаква организация, но не съм сигурен, че нейната цел си била точно ти. Този човек може и да се окаже агент на Лигата — нали именно тя притежава планетата, на която си браконьерствала?

Кореана изпадна в ужас:

— Но нали в него нямаше летална мрежа!

Реминт заговори с такъв тон, сякаш обясняваше очевидна истина на малко дете:

— Първо, не всички агенти на Лигата са снабдени с летални мрежи. Въпросната организация старателно поддържа този мит за сплашване на конкуренцията. Второ, мрежата може доста лесно да се повреди, така че дори и да не бъде унищожена, действието ѝ значително да се забави. Ако се съди по твоя разказ, на стартовата площадка, откъдето пленниците е трябвало да бъдат изпратени за обработка, Руиз Ау е изпитал въздействието именно на частично активизирала се летална мрежа.

— Но какво значение има? Доколкото разбирам, сега той действа самостоятелно.

— За мен могат да имат значение всякакви подробности. Разкажи ми за останалите бегълци.

На Кореана ѝ се наложи да разкаже всичко. Реминт безмилостно задълбаваше във всяка подробност, той разпитваше подробно за плановете, които жената е имала относно загадъчния пленник и фараонката Низа. Търговката на роби описа чувствата, които сега ѝ се струваха съвсем животинска похот, но убиецът не прояви никакви признаци на възбуда или възмущение. Тази реакция затвърди убеждението на Кореана, че на него са му недостъпни естествените човешки чувства.

Той я накара да преразкаже също толкова подробно описанието на Фломел за всички събития, случили се след бягството. После дойде ред на Мармо. Реминт се интересува от информацията, събрана от киборга за организацията „Дълбоко сърце“. Старият пират подаде мълчаливо на убиеца дискета, съдържаща всички данни, които бе успял да издири.

След няколко часа потокът от въпроси внезапно секна. Реминт се облегна назад в дивана и върху лицето му сякаш се спусна непроницаема завеса.

Стиснала зъби, Кореана мълчаливо чакаше убиецът да обработи получените данни. Мина не по-малко от час, преди той отново да заговори.

— Разбирам — изрече той.

Жената не можеше да се сдържа повече.

— И какво сега, непобедими Реминт? Какво възнамеряваш да правиш, след като на воля се порови из всички мръсни подробности на това дело?

Той я изгледа безизразно.

— Засега още не съм достигнал до конкретни изводи.

— Не си? И какво? Ще нападнеш „Дълбоко сърце“?

— Ще бъде преждевременно. Първо трябва да поговоря с твоя роб, Фломел.

— Защо? Разказах ти всичко, което знае той.

— Не е точно така. Ти ми предаде неговия разказ, но в подсъзнанието му може и да се крият по-важни сведения.

— Ти си знаеш — раздразнено подхвърли Кореана, насочвайки се към спалнята си. — Ленш ще ти покаже пътя към казармата.

Руиз, както обикновено, не успя да възстанови подробностите от съня си. Обаче дори в състояние на покой мозъкът му продължаваше да решава най-важната от всички поставени пред него задачи. След като се събуди, бившият агент още веднъж обмисли подробностите на плана и решително почука по плоския екран на комуникатора. Устройството за разговори веднага се задейства. На монитора се появи доста странно същество. Женското тяло изглеждаше прекалено издължено, а очите около огромните лилави зеници бяха аленочервени.

— Да? — каза тя.

— Искам да видя Публий.

— Господарят нареди да ви отведем незабавно при него. Ще ви изпратя придружител.

Придружителят се оказа тънка като змиорка жена със сива еластична кожа и лице на хищна риба. Върху хрилете ѝ бяха надянати мехури с вода, и нещастницата можеше да общува само чрез вокализатор.

— Елате с мен — кратко нареди тя.

Публий работеше в лабораторията си. На масата лежеше упоено бебе, кожата от едната половина на лицето му беше изрязана и махната. Творецът на чудовища режеше лицевата мускулатура на детето, използвайки лазерни лъчи с дебелината на игла.

Руиз с усилие потисна гаденето си и изчака Публий да завърши работата си и да се обърне към него.

— Понякога работя просто за развлечение. Това е хубав навик, той ми позволява да не завися прекалено много от асистентите и техниците. Така да се каже, стимулира кръвообращението в пръстите.

— Искам да обсъдим някои подробности от задачата ти.

— Разбира се. Е, какво, успя ли да намериш сигурна гаранция за своята безопасност?

Публий беше в прекрасно настроение. Изглежда, той не се съмняваше, че за него няма да е проблем да надхитри дори такъв опасен противник като Руиз.

— Може би това не е най-добрият начин. Но първо ми разкажи как възнамеряваш да ме измъкнеш от Суук.

Домакинът сви рамене:

— Нали знаеш, че винаги използвам благоприятните възможности. Когато му дойде времето, ще избира най-подходящия

начин на действие за момента.

Руиз го възнагради със скептичен поглед.

— Ако може, малко по-конкретно.

— Добре, добре — Публий нетърпеливо забарабани с пръсти по масата. — Руиз, ти си толкова подозрителен... Когато се върнеш, увенчан с лаври, ще се възползвам от помощта на един от пиратските главатари, мой длъжник. Той ще те прехвърли на платформа на шардите, където ще се качиш на търговски звездолет за Дилвърмуун.

Руиз се намръщи:

— Значи сега трябва да се доверя не само на теб, но и на някакъв непознат пират? Не успя да ме убедиш.

Публий изхъмка с досада:

— Ей богу, твоята прекалена подозрителност изчерпа търпението ми. Е добре, съгласен съм да надяна „бесен нашийник“ и да отида на платформата заедно с теб.

Руиз не очакваше подобно великодушие от своя тъмничар. В последно време хората, които не изпитват особено доверие един към друг, но принудени да вършат нещо заедно, все по-често използваша така наречения „бесен нашийник“ — доста ефективно, но много опасно средство. Партньорите надяваха едновременно на шиите си взривни устройства, активиращи се с помощта на контролери, които се намират в ръцете на участниците в сделката. Ако единият от тях загине, вторият нашийник моментално избухва. Устройствата са снабдени с филтри на добрата воля, така че могат да се свалят само при взаимно съгласие. Наистина, ако партньорите се отдалечат на значително разстояние един от друг, нашийниците престават да работят.

— Още сега ли ще си ги сложим? — недоверчиво попита Руиз.

— Не говори глупости. Смятам те за прекрасен специалист, но в края на краищата задачата е доста опасна, всичко може да се случи...

— И какво да правя сега?

— Това са си твои проблеми, Руиз. Нима нищо не измисли за цялата нощ?

— Как да ти кажа... виж, а ти имаш ли генш?

На лицето на Публий се появи доста кисела физиономия.

— Да. И какво от това?

— Един или няколко?

— Честно казано, те са трима, но единият е почти мъртвец, а другият — зелен младок, засега умее малко неща.

— Отлично — каза Руиз, чувствайки, че още не е загубено всичко. — Пусни един от тях с мен. Разбира се, двамата с него ще си сложим нашийници. Дори ти не си толкова богат, че да убиеш със собствените си ръце генша си. Когато се върнем, аз ще го пусна, а ти ще сложиш нашийника.

— Абсурд! — изрева Публий. — Защо съм длъжен да рискувам толкова значителна част от имуществото си?

Лицето му се изкриви от ярост, но в очите му лумнаха огънчетата на коварство, на което се и надяваше Руиз.

— Защото ме смяташ за превъзходен професионалист — отговори бившият агент с прекалено любезен тон.

Създателят на чудовища бесня поне петнайсет минути, но в края на краищата се съгласи да пусне на опасната мисия най-младия генш.

Руиз много се надяваше, че самотнението на Публий няма да му позволи да усети хитростта на бившия агент.

След като се върна от робските казарми Ленш, изглежда, се беше справил със страха си от убиеца.

— Добри новини — обяви той на влизане в стаята на Кореана. — Познай кого намерихме?

Реминт хвана пилота за врата и така го разтърси, че ченето на горкото същество изтрака.

— Млъкни, гадино — изрече убиецът със спокоен глас. — Аз ще докладвам.

Липсата на емоции само усили впечатлението от случилото се. Кореана потрепна, но се постара да демонстрира същия невъзмутим вид.

— Какво открихте?

— Намерихме останалите роби. Изглежда, Руиз Ау вече не е в „Дълбоко сърце“. Убедих се в това от нещо, което ми разказа Фломел.

Кореана не можа да сдържи усмивката.

— Прекрасно. И какво разказа фокусникът?

— Твоят беглец е оставил робите в казармата, за да им намери подходящ купувач. Доста убедително звучеше.

— Бях права — жената триумфално се обърна към Мармо. — Виждаш ли, той доста прилича на мен, само че аз съм много по-умна... Как ще действваме сега?

Реминт я погледна равнодушно.

— Несъмнено той е уредил нещата така, че да преведат парите на сметката му. Ако не накараме останалите роби да ни съдействат или казармата откаже да ни помогне, следата ще се прекъсне.

— Собственичката на казармата няма да рискува репутацията си. Изобщо не ми се иска да давам пари за това, което и без това ми принадлежи, но няма какво друго да се направи, нека да ги купим.

— Невъзможно е — поклати глава Реминт. — Проверих всички документи, господарят им е платил за едноседмичен престой.

— А ако все пак възнамерява да се върне? — предположи Мармо.

— Вероятността е нищожна — възрази Реминт. — Най-вероятно той просто заличава следите си.

— Така изглежда — кимна жената. — Значи сме длъжни да ги измъкнем със сила.

— Кореана! — възкликна ужасено киборгът. — Та ти ще настроиш срещу нас всички пиратски главатари! Твоята жажда за отмъщение минава всички граници! Моля те, вразуми се!

Търговката на роби изгледа смразяващо Мармо и произнесе с тих, спокоен глас:

— Отмъщението няма нищо общо тук. Не разбираш ли, че са заложени нашите животи? Реминт, помисли как можем да ги измъкнем оттам.

Убиецът кимна и се насочи към изхода:

— Да вървим, Ленш, ще се наложи да наемем няколко пешки за отвличане на вниманието.

Пилотът погледна умолително господарката си, но тя се извърна и нещастникът се затътри към вратата.

Реминт се върна след шест часа. Четиримата фараонци, оковани в една верига, се мъкнеха след него, едва пристъпвайки от отчаяние. Фломел вдигна изтормозената си физиономия към господарката си и радостно се развика:

— Лейди Кореана, толкова съм щастлив да ви видя! Вашият човек се държеше с мен без полагащото ми се уважение. Не може ли

да свалите тази ужасна верига?

Реминт мълчаливо удари с длан фокусника в ребрата и нещастникът се свлече като чувал на пода. Убиецът предаде на търговката на роби ключа от веригата.

— Отивам да намеря специалист по мозъчно сондиране.

— Разумно — съгласи се жената. — Но внимавай да не се повредят мозъците им. А къде е Ленш?

— Хвана го охраната. Успях да го убия преди да го отведат със себе си.

Когато сондирането завърши, отведоха фараонците в една от стаите и ги заключиха, а Реминт доложи на Кореана за резултатите:

— Сбъркахме. Руиз Ау възнамерява да се върне за тях. Той ги е настанил в най-безопасното според него място и е отишъл да търси транспорт. Те не са абсолютно сигурни в него, дори жената. Затова не се съмнявам, че той ще се върне. Изглежда, у Руиз Ау са се пробудили нежни чувства. Точно те ще го погубят, както някога погубиха мен.

Кореана изгледа Реминт със смесица от отвращение и любопитство. На лицето му нямаше нито жалост към себе си, нито презрение към съдбата. Очевидно Юбере не му беше оставил никакви човешки чувства освен омразата, която убиецът изпитваше към собствения си брат.

— Какво предлагаш? — попита тя.

— Оставих в казармата лъжлива следа. Тя води към определено, добре известно на мен място. То ще се наблюдава постоянно. — Убиецът запретна ръкав и ѝ показа прикрепения към китката му плосък видеоекран. — Ако се появят главатарите на пиратите, ще им позволя да продължат да вървят по лъжлива следа. А Руиз Ау ще го издебна и ще го убия сам.

Кореана кимна, планът на Реминт ѝ хареса.

— Разумно. Колко ще трябва да чакаме?

— Той е платил за седмица. Тъй като робите са докарани вчера, има смисъл да чакаме не повече от шест дни. Той може да се върне във всеки момент, в най-лошия случай — след няколко дни. В момента измъкването от Морекупчина не е толкова лесно. На Руиз ще му се наложи да се поизпоти.

Кореана се засмя от радост.

— Прекрасно, прекрасно. Пленниците трябва да бъдат генширани преди този мерзавец да дойде да ги търси. Чудесно. Отведи ги при Юбере и чакай появата на Руиз.

ГЛАВА 14

— Какво още? — попита Публий.

— Войска — отвърна Руиз.

Публий кимна в знак на съгласие:

— Вземи когото искаш от казармата.

Бившият агент изсумтя:

— Да, веднага. Не, позволи ми сам да си подбера хората. Знаеш ли, няма да се чувствам уютно, заобиколен от твоите паразити. По-добре ме отведи в Спиндини и вземи повечко пари със себе си.

Публий се опита да спори, но без особен ентузиазъм. В края на краищата той нареди да донесат нашийник и го сложи на врата на Руиз.

— Не мога да рискувам. Току виж офейкаш преди да те затворя в батискафа и да те изпратят на мисията. Ти си напълно способен да намериш удобен случай, докато обикаляме из града. Прости ми за моята подозрителност, но ти сам забърка тази каша.

Руиз нагласи нашийника си по-удобно. За човек, вече бил роб, механизмът изглеждаше доста по-тежък, отколкото би трябвало да бъде.

— Дай ми яке с висока яка. Тези, които искам да наема, няма да искат да работят за роб. Робите ги изпращат на невъзможни мисии значително по-често, отколкото свободните хора.

— Добре, заповядай!

Когато излезе от лабиринта, Руиз установи, че наистина са откраднали високоскоростната му лодка. Той очакваше подобно нещо. Както и да се развиеха събитията с Публий, тя вече не му трябваше. Но все пак тази дреболия го ядоса.

Публий извика двама охранители-дирми. Те поведоха Руиз буквално хванали го под ръка към същата онази бронирана амфибия, на която той толкова се беше възхищавал предишния ден. На него обаче му се струваше, че от момента, в който го пуснаха в крепостта на създателя на чудовища, е изминало значително повече време.

Публий беше напрегнат, показното му весело настроение се бе изпарило. Руиз се досещаше, че извън бърлогата си творецът на чудовища се чувства незащитен. Дискомфортът, който изпитваше Публий, определено доставяше на пленника удоволствие, но той беше достатъчно благоразумен, за да не го показва.

Дирмите затвориха шлюза. Един от тях се настани на пилотското място и прецизно изведе лодката от малкото заливче. След няколко минути вече влизаха в пристанището на Спиндини.

— Ще изпратя с теб Хюи — каза Публий, посочвайки единият от охранителите. — Хюи, ще се държиш така, сякаш си собственост на Руиз, но само докато не се опита да избяга от теб. В такъв случай просто му откъсни кратуната. Ясно?

Дирмът кимна тържествено и сериозно.

— Не забравяй това, Руиз. Няма да се поколебая да ти откъсна главата, ако дори малко се изнервя. Не ме карай да се вълнувам.

Руиз въздъхна дълбоко:

— Да вървим, Хюи.

От другата страна на вътрешния шлюз охранителят върна оръжието на Руиз, защото нито един човек със здрав разум няма да влезе невъоръжен в Спиндини. После мнимият му роб побутна външната врата и двамата стъпиха на рушация се пристан.

Спиндини беше развлекателен комплекс, посещаван от свободни търговци. По тази причина той служеше едновременно и за място, където може да се наеме който и да е — своеобразна трудова борса. Роботите-убийци на входа не зададоха никакви въпроси на Руиз и Хюи — очевидно двамата изглеждаха достатъчно страховито, за да имат правото да се намират в Спиндини. Тук се мотаеха и безработни войници, и авантюристи, и наемни убийци, на което всъщност разчиташе Руиз.

Веднага щом попаднаха вътре, бившият агент бе обзет от остър пристъп на носталгия. Наситен с миризми на неговата професия — пот, дим, алкохол, смазка за оръжие, озон, — въздухът му се струваше толкова близък. Грубите гласове, които се разнасяха от всички врати и прозорци около пристана, галеха слуха. Внезапните резки смехове, проклятията и ругатните, фалшивото пеене, звъntenето на чашите, бълбукането на лулите, въздишките и стоновете звучаха за него като музика.

Руиз поклати глава. Изглеждаше му странно, че някога изобщо е живял такъв живот... А всъщност не беше минало чак толкова много време.

— Да отидем в залата за съобщения — каза той и Хюи мълчаливо го последва.

Залата на съобщенията беше остров на хигиенично и високотехнологично спокойствие в задимените дълбини на Спиндини. Стъкло, хром, равномерно бучене на машини. Руиз седна пред един компютърен терминал и въведе изискванията си и скалата на заплащане. После нае кабинка за преговори и зачака потенциалните му воители да излязат от бърлогите си и да се явят на събеседване.

Четири часа по-късно вече разполагаше с четирима наемници, които според него бяха достатъчно компетентни професионалисти. Подбра ги сред стотици претенденти. Публий му бе разрешил да вземе шестима, но Руиз Ау се чувстваше прекалено уморен, за да избере дори още един спътник. Всеки сеанс с ментоскопа — устройство с ограничено действие за проверка на искреността на кандидата — отнемаше поредната порция сили. Менталните океани на постоянните посетители на Спиндини в голямата си част представляваха тъмни и мътни води, криещи неизвестни опасности.

Засега армията му се състоеше от доста обилно покрит с белези възпитаник на гладиаторските арени, киборгизиран клонинг на знаменития освободител Номун, две сериозни дами от света Ях, виртуозно владеещи иглените лазери, и един маниак-звероподобен, на който безумно му харесваше постоянно да пребивава в облика на огромна горила-телохранител. Последният наемник внушаваше сериозни опасения, но нервното изтощение и бедността на предлагания асортимент бяха довели Руиз до отчаяние. Несъмнено звероподобният беше свиреп и опитен убиец, но щеше ли да успее да контролира второто си „аз“, особено в ситуации, изискващи по-скоро студен анализ, отколкото свирепост? Руиз не беше сигурен.

Докато бившият агент търсеше последния наемник, мъжете убиваха времето в игра на карти. Жените седяха, държаха се за ръце и гледаха в командира с големите си златисти очи.

Когато Руиз вече възнамеряваше да се предаде и да се задоволи с това, с което разполага, в кабината за преговори влезе позната фигура — много висок, слаб и недодялан тип, чиито редки посивели коси бяха

сплетени в тънка плитка. Грапавото лице беше украсено с ивици синьо-зелени шарки, а дрехите се състояха от раздърпан екип, покрит от сувенирни кръпки с дилвърмуунски туристически атракции.

— Нали не съм закъснял — попита, леко поклащайки се, Олбани Евфрат. Той присви очи, вгледа се в лицето на събеседника си и пристъпи напред: — Руиз? Руиз Ау? Какво правиш в тази дяволска бърлога?

— Търся теб — отвърна Руиз почти сериозно. Той едва се сдържаше да покаже обзелата го радост. Олбани беше като всеки друг, воювал и убивал за пари или заради извратено удоволствие. Но на Руиз навремето му се беше наложило да се сражава рамо до рамо с Евфрат, и той бе видял как този човек е способен да бъде верен и състрадателен — качества, извънредно редки за наемниците. Между тях възникна предпазливо приятелство, запазило се, въпреки че в резултат на втората линиянска кампания се бяха озовали от различни страни на барикадата. Основната слабост на Олбани си оставаше пристрастността му към най-различни химични стимулатори. В момента той беше абсолютно пиан.

— Мене, значи, търсиш? — произнесе Евфрат завалено. — Странно. Е, добре — ето ме. Каква е работата?

— Трябва да се промъкнем и да поогледаме едно място, ето какво — отвърна Руиз. — И по възможност да се измъкнем.

Олбани поклати глава със съмнение:

— Не знам, Руиз. Никога не съм се стремил към работа, която изисква хладнокръвие.

— Знам. Но в този случай си струва. Обектът трябва да се ликвидира на всяка цена — от това зависи съдбата на много хора.

„И това е самата истина“ — помисли си бившият агент.

Олбани въздъхна:

— Добре, щом го казваш ти... Не мисля, че би ме излъгал. Ти винаги си държал на това — да не лъжеш никого.

— Отлично — обобщи Руиз. — Хайде да направим нещо за изтрезняването ти и да похапнем. Работата е спешна.

Целият екип се настани в стоманената амфибия на Публий. Самият ѝ собственик, следвайки настойчивия съвет на Руиз, не се появи. Агентът изказа предположението, че някой от наемниците може

случайно да познае създателя на чудовища и да се пречупи под бремето на угризенията на съвестта си.

Олбани изтрезня, но все още го тресеше. Бордовата аптека го тъпчеше с възстановяващи лекарства чрез закрепен на китката трансфузионен маншет.

— И така — започна Евфрат, — в какво се състои задачата ни?

Насочиха се към хангара, където Публий държеше батискафа си, и Руиз разполагаше с няколко минути, за да запознае стария си приятел с плана, разработен заедно с двойника на Юбере. Той обясни как и къде ще проникнат във владенията на мишената, разположени в недрата на издълбания от пещери небостъргач. После обрисова вероятните препятствия, без да се впуска в досадни подробности. Всичките наемници бяха преминали специална подготовка по водене на бойни действия в градски условия и имаха необходимия опит, при това при някои доста богат. Обаче Руиз се надяваше, че няма да им се наложи да влизат в неравни сражения.

Наемниците се интересуваха от това кой е обектът на операцията, опитваха се да изяснят на кои равнища ще им се наложи да се бият. Руиз дипломатично отклоняваше отговорите. Чувството за отговорност за наетите от него убийци го потискаше неприятно, особено сега, когато и Олбани се беше присъединил към тях. Не се съмняваше, че е достатъчно един от тях да узнае в какво се състои задачата и кого им предстои да отстранят, и Публий щеше да се погрижи при завършване на операцията да няма кой да разпространява слухове.

Руиз приключи с излагането на плана.

— Има ли въпроси? — той огледа заобиколилите го хора. — Ето какъв ще е редът. При пристигането в хангара всеки ще може да си избере оръжие по свой вкус. Олбани, ти ще бъдеш нашият шпионин. Винаги си имал великолепен нюх за неприятностите. — После кимна на клонинга-киборг: — Хъксли ще се заеме с разузнавателното оборудване, това е неговата специалност.

— А аз? — попита с дрезгав глас звероподобният Дурбан.

— Начело на групата.

Руиз се обърна към бившия гладиатор, който изобщо не се беше представил.

— Ти и Дурбан ще се редувате най-отпред. Така е по-сигурно. А вие двете — той се обърна към жените, представили се като Мо и Чоу — ще прикривате фланговете.

— А ти какво ще правиш? — поинтересува се Олбани. — Изглежда, цялата мръсна работа се падна на нас.

— Бих искал да съм на вашето място. Но аз ще пазя новобранците.

Широките равнодушни лица придобиха кисели изражения.

— И кои са те? — попита звероподобният.

— Генш и невъоръжен двойник на мишената — неохотно отговори Руиз.

Върху намръщените физиономии на наемниците се появи негодувание.

— Дяволска работа — промърмори Олбани.

Руиз сви рамене:

— Е, именно заради тях получавате такива добри пари. Не мога да ви кажа нищо повече.

— Не чух фразата: „Ако сте размислили, можете да слезете при най-близкия небостъргач“ — каза едната от яхианките.

— Извинете — поклати глава Руиз, — но вече сте подписали договорите. Ако се откажете от работата, ще бъдете продадени в робство. Това е всичко.

— Променил си се, станал си по-корав, отколкото беше навремето — тъжно поклати глава Олбани.

— Моят договор е още по-суров от вашите — отговори Руиз, мислейки за скалпела на Публий.

Преди да ги пусне на борда на батискафа, Публий изпрати Хюи да повика Руиз. Той посрещна пленника в командната зала, седнал пред огромния илюминатор и любуващ се на блещукащите светлини на Морекупчина. Уж за удобство на малкия генш, който търпеливо чакаше в ъгъла, помещението беше осветено само от няколко червени лампички. На кушетката, разтеглил устни в нечовешка усмивка, седеше фалшивият Юбере. Четиримата охранители-дирми, разположени по периметъра на командната зала, поглаждаха оръжията, наблюдавайки внимателно влезлите.

Публий вдигна ръка за поздрав:

— А, Руиз! Готов ли си да повлияеш на хода на историята?

— Предполагам, че да — в гласа на Руиз звучеше съмнение.

— Но, Руиз, защо не можеш да усетиш величието на момента?

Просто позор! Бих искал да почувстваш цялата значимост на възложената ти мисия. Ако се върнеш с победа, вселената ще се промени завинаги.

Помпозността на създателя на чудовища започваше да омръзва на Руиз, но той старателно го покриваше.

— Много се радвам, че ми се доверяваш, император Публий.

Събеседникът му засия:

— Разбира се! Но да се хващаме за работа.

Той повика с пръст младия генш. Съществуването зашляпа с крака по пода и спря пред него.

— Дай да ти сваля нашийника — обърна се създателят на чудовища към Руиз. Пленникът наведе глава и Публий притисна молекулярния ключ към заключалката.

— Колко по-добре е без него, нали? — попита той агента. — Сигурен ли си, че на двамата с генша са ви необходими чак толкова много бесните нашийници?

Руиз не го удостои с отговор.

— Е, твоя си работа — Публий извади от чекмеджето на бюрото метална кутия и я отвори. — Предполагам, че ще искаш да ги огледаш?

Руиз измъкна нашийниците от гнездата им и ги поднесе към светлината. Видя запазената марка на корпорация „Извор“, който по принцип служеше като гаранция за качеството. Провери дали не са повредени пломбите, после тества двата пулта за управление със стандартната диагностична програма. През цялото това време Публий го наблюдаваше с нарастващо нетърпение.

— Според мен с тях всичко е наред — каза Руиз без особена увереност.

— Разбира се, че е наред. За кого ме взимаш?!

— За умен човек — отвърна Руиз.

— И безспорно си прав — снизходително отбеляза поласканият Публий. — Продължавай.

Руиз се обърна към генша:

— Обясни ли ти твоят господар какви са предназначението на този прибор и условията на сделката?

Единият от устните триъгълници на генша затрепери и се отвори. Разнесе се тънко свистящо гласче:

— Аз ще бъда заложник.

— Правилно — кимна Руиз. — Знаеш ли как работят нашийниците?

— Да.

— По-подробно, ако обичаш — помоли човекът.

— Ако умра аз, ще умреш и ти. Ако умреш ти, ще умра и аз.

— Правилно. Освен това, щом веднъж си сложим нашийниците, ще можем да ги махнем само по взаимно съгласие.

— Прекрасно разбирам това — каза съществото.

— Отлично. Тогава да ги слагаме.

Руиз щракна нашийника около врата си и внимателно проследи как Публий слага същия механизъм на генша и фиксира обръча с анестезиращи скоби. После взе пулта за управление, а геншът отвори една от устите си и протегна пипало към своя пулт. Двамата натиснаха едновременно съответните бутони и човекът усети как нашийникът му се задейства. Обзе го лошо предчувствие, но Руиз се отърси от него. Щяха да са му необходими всичките му способности, умения и максимална концентрация, за да изпълни задачата на Публий, а после и да преживее благодарността му.

— Да вървим — каза той.

Батискафът се спускаше беззвучно в черните дълбини на Морекупчина, напипвайки с помощта на пасивен сонар пътя си през непроходимите водни дебри. Руиз постоянно забелязваше стремително движещи се маргари, а сонарът постоянно фиксираше звуците, издавани от по-дребните форми на живот, а също така и вибрирането на двигателите на други, не толкова старателно замаскирани подводници и плавателни съдове на повърхността. Приборът анализираше отразените трептения и по тях реконструираше на екрана на холовизора призрачния зеленикав контур на подводната стена на небостъргача. Тяхното собствено положение беше отбелязано от червена точка, която едва забележимо се движеше надолу, покрай

колосалните подпорни конструкции. Известно време Руиз наблюдава внимателно екрана и се убеди, че автопилотът работи нормално. После той мина покрай товарния трюм, претъпкан от наемниците и техния арсенал, и повика Олбани. Наемникът се изправи и го последва в капитанската каюта, където чакаха фалшивият Юбере и геншът.

— Ти си нашият детектор за неприятности, Олбани — каза Руиз. — Погледни тези нашийници и кажи дали всичко с тях е наред.

— Да видим какво може да се направи — отвърна Евфрат и се зае да подрежда сондите и тестовата апаратура за проверка на прибора.

Половин час по-късно, след като старателно изучи нашийника на генша, той се изправи, мръщейки се заради вонята, носеща се от нехуманоида.

— Този е преправен — рапортува той. — Върху участъка, където е разположен рецептора, е прилепена мономолекулна ципа, през която сигналът за унищожение не може да премине. Когато босът те убие, геншът няма да умре.

Руиз поклати глава. Алчността на Публий беше безгранична. Оказа се, че безумният хирург не иска да пожертва малкия генш, за да отстрани стария си познат, без да предизвика подозрения в него. На Руиз дори му стана малко обидно. Той протегна ръка към панела под тавана и включи видеокамерата.

— Нека да запишем това — каза той. — Току виж ни потрябвало. Можеш ли да махнеш ципата?

— Като нищо — отвърна Олбани, прикрепи към нашийника атомен унищожител и включи таймера.

Руиз се обърна към генша, който равнодушно понасяше действията на механика:

— Ти знаеше ли за това?

— Не. Но аз съм ценно имущество. Логично беше да се предположи, че господарят ми ще пожелае да ме обезопаси. Възнамеряваш ли да му съобщиш, че номерът не е минал?

Руиз измънка неопределено в отговор. Когато Евфрат обяви, че нашийникът е оправен, бившият агент каза:

— Направи ми една услуга, Олбани. Вземи двойника и го изведи оттук. Развличай го както искаш, само че, ако се наложи, не оставяй видими синини. А ние трябва да се посъветваме.

Олбани взе фалшивият Юбере под ръка. Двойникът се усмихна спокойно и го последва безропотно. Руиз затвори пневматичната врата и превъртя ключа. После пусна камерата.

— Хайде да си поговорим.

Низа, изпънала гръб, седеше зад Реминт, прикована към стоманената седалка. До нея Фломел ругаеше тихичко. Той проклрнаше нея, Руиз Ау и жестоката съдба, която го беше довела до такъв печален край.

— Млъкни! — изкрещя тя най-накрая, уморена от постоянното хленчене. — Възнамеряваш да продължиш да се държиш по същия недостоен начин, така ли?

Фломел ѝ хвърли злобен поглед:

— Уличница... Самата ти да беше млъкнала. Ти си виновна за всичко. Ти съблазни в Бидерум убиеца от простолудието. Когато той се хвърли на сцената, нашата участ беше предрешена. Ако не беше той, всички ние вече щяхме да изнасяме представления пред владетелите на пангалактическите светове.

Долмаеро, седнал зад Низа с гръб към нея недоверчиво измънка:

— Малко вероятно, маестро Фломел. Освен това нашите умове и души вече нямаше да ни принадлежат, ако Руиз Ау не се беше застъпил за нас.

— Е, и още колко дълго ще останат наши сега? — попита Фломел. — Освен това, ако аз никога не узная, че умът ми е преправен, каква ще бъде разликата за мен? Мисля, че не е чак толкова страшно.

— Правилно, така и трябва да бъде — отбеляза сухо Молнех.

— Какво искаш да кажеш с това? — избухна Фломел.

— Външната проява на нещата винаги те е интересувала значително повече, отколкото тяхната същност. Докато си оставахме фокусници, всичко беше наред — подобен подход дори ти помагаше с нещо да работиш. Такава е природата на нашето изкуство. Но сега ние сме роби.

Молнех беше мрачен. Низа не го беше виждала такъв. Тя със закъснение разбра колко ѝ е помагала неговата непоколебима жизнерадост.

Фломел продължаваше да хленчи, без да слуша упреците, обсипвайки Руиз Ау с все по-колоритни и изразителни проклетия. Низа вече не можеше да се прави на безучастна.

— Как не те е срам! — скастри тя фокусника. — Руиз ти спаси живота, когато всички ние бяхме готови да те убием. Само заради неговото милосърдие имаше възможността да ни предадеш на Кореана. Щяхме да си седим на безопасно място, а после Руиз щеше да ни вземе оттам, за да ни отведе далеч от този ужасен свят.

В този момент грамадният мъж, който караше лодката, обърна глава и отсече:

— Грешите.

— Какво имаш предвид? — студено се поинтересува Низа.

Реминт я плашеше. Той приличаше не на човек, а на стилизирано олицетворение на разрушението. Тя беше видяла как той спокойно убива десетки служители от охраната на казармата. При това лицето му не изразяваше нищо друго освен упорита съсредоточеност.

— Фломел не ви е предавал — отвърна Реминт. — Как мислите, че го намерихме?

— Как? — настоятелно попита Низа, потисната от усещането за приближаваща беда.

— Руиз Ау ни каза къде сте. Той се надяваше да изкупи живота си с цената на вашите. Но няма да успее да направи нищо. Ние така или иначе ще го намерим. Така че, той ви продаде абсолютно напразно.

— Не ти вярвам — Низа злобно се втрени в тила на Реминт. — Май ни взимаш за глупаци. Ако сте ни купили от Руиз, нямаше да ви се наложи да взривявате казармата и да се биете с охранителите, за да получите своята собственост.

— Той ви продаде не на нас, а на друг. Вашите нови господари бяха надути и несговорчиви и не искаха да се разделят с вас за каквато и да било цена. Поради това ни се наложи да действваме малко грубо и праволинейно — сви рамене Реминт, без да откъсва очи от посоката, в която се движеше лодката.

Низа продължаваше да изгаря убиеца с яростен поглед, но очите ѝ се пълнеха със сълзи. Тя вече не беше сигурна в нищо. В сърцето на девойката сега зееше кървава рана.

Руиз разглеждаше внимателно генша. Както и всички същества от неговият род, въпросният екземпляр беше доста отвратителен от човешка гледна точка. Той бе покрит с висяща торбеста кожа и обраснали с подобните на суха трева сензори. По сплескания череп хаотично блуждаеха трите очи. И една смрад, от която на човек ужасно му се гади...

Съществото, изглежда, обърна на събеседника си толкова внимание, колкото, колкото геншите изобщо са способни да отделят на хората, които не възнамеряват да ги нападнат.

— Слушай ме внимателно — започна Руиз. — Твоят господар възнамерява да те убие, за да убие мен.

— Няма ли да му кажеш, че си оправил нашияника?

— Ще му кажа, само че това няма никакво значение. Той толкова много иска да ме убие, че дори е готов да пожертва и теб.

Устните отворстия на генша затрепериха — при тази раса подобен жест означаваше скептична усмивка.

— Аз съм прекалено ценно имущество.

— Напълно вярно. Но ако аз изпълня успешно задачата, стойността ти значително ще се снижи.

— Не може да бъде.

— Може, тъй като човекът, когото трябва да отстраним, притежава огромно количество генши, така че твоята смърт няма да нанесе сериозно намаляване на капитала на Публий.

Геншът притихна. Руиз търпеливо чакаше събеседникът му да обработи информацията. След пет минути съществото вдигна глава.

— Това истина ли е?

Руиз кимна:

— Ти ще се убедиш сам, когато се озовем в крепостта. Твоите центрове на обонянието ще бъдат препълнени с миризмите на съплеменниците ти.

Минаха още пет минути.

— Какво трябва да направя, за да оцелея? — попита най-накрая геншът.

Руиз се облегна назад в креслото, в него започна да се разпалва мъничка надежда.

— Трябва да помисля. Като начало имам едно предложение, но това е само част от проблема. Нека да свалим бесните нашийници.

Геншът затрепери в отговор, което означаваше отказ.

— Ако го направя, Публий ще ме накаже сурово. Той ми обясни това много подробно. Дори не можеш да си представиш с какви ужасни неща ме заплаши.

— Мога, и то доста добре — възрази Руиз. — Но ти не си уловил основната логическа нишка на ситуацията. Ако не свалим нашийниците, Публий просто ще те убие, за да убие мен. Ако ги свалим, той ще бъде принуден да се опита да ме убие непосредствено, и по този начин ще пощади теб. Ще бъда откровен докрай: искам да останеш при мен като заложник — за всеки случай.

— Разбирам.

— Лично аз не ти желая злото. Но искам да оцелея.

— И това е напълно разбираемо — геншът, изглежда, не изпитваше към Руиз никакви отрицателни чувства, но агентът избягваше да приписва на нехуманоидите човешки качества.

— Трябва да натиснем отключващия бутон едновременно.

Геншът застина. След миг от втората му уста се подаде тънко полупрозрачно пипало и докосна бутона.

— Аз съм готов — каза съществото.

Двамата натиснаха бутоните и нашийниците тихо изщракаха, след което паднаха на пода.

Руиз въздъхна дълбоко и замасажира протрития си врат. Искаше му се да се наслади на тази малка глътка свобода, но времето летеше.

— Добре ли ти се удава проникването в човешките умове?

— Успехите ми засега са доста скромни. Но с течение на времето ще се науча.

— Вече не разполагаме с време — отсече Руиз. — Какво знаеш за потапянето в холонемоничния океан на личност, подложена на деструкция?

Геншът настръхна:

— Трудно ми е дори да си помисля за това... Съзнанието на такъв човек е студено място, озарено от непоносимо ярка светлина.

— Какво може да се направи в подобен случай и доколко успешно ще бъде?

— Без да се разрушава и изгражда наново личността? Много малко — геншът се размърда неспокойно.

— Нямам достатъчно опит.

— Добре. Да оставим настрана основния процес, за който така или иначе не разполагаме нито със сили, нито с време. Но поне можеш ли да направиш така, че Публий да не може да използва марионетката без нашето съгласие?

Геншът притихна отново. Руиз усещаше, че търпението му е на самата си граница, но подтисна желанието си да накара съществото да се забърза. Ако горкият генш изпаднеше в истерия, всичко щеше да бъде загубено.

Мълчанието продължи безкрайно. Но ето че най-накрая геншът заговори:

— Не мога да разбера съвсем постановката на въпроса. Не притежавам достатъчно опит в предателството. Може би не съм способен на това.

— Глупости — възрази Руиз. — Ти си разумно същество. Нито един народ, нито една раса в процеса на развитието си не може да мине без предателства, нека да перифразирам въпроса: какво можем да направим, за да не може Публий да се справи без нас? Имам идея: какво ще стане, ако блокираш нервните рецептори на марионетката така, че да не реагира на заповедите на господаря си? Можеш ли да защитиш тази блокировка с някакъв код или парола, известни само на нас?

Очните петна на генша прекратиха безкрайното си блуждаене. Той се съсредоточи изцяло върху предложението на Руиз. Най-сетне, когато човекът вече беше на път да реши, че съществото е прибягнало до някаква разновидност на летална самохипноза, геншът заговори:

— Този вариант изглежда напълно осъществим.

Руиз притвори очи. Нашиятника вече го нямаше. Той можеше да избяга и да се стаи някъде в най-тъмното ъгълче на Морекупчина с надеждата, че гневът на Публий няма да го застигне. Но това нямаше да му помогне с нищо за бягството от Суук. Не, оставаше му да се надява, че ще успее да намери кукичката, на която ще се хване творецът на чудовища. Руиз рязко се изправи.

— Трябва да опитаме — каза той и тръгна към носовия отсек, да търси двойника.

ГЛАВА 15

Батискафът се бе спуснал почти на максималната дълбочина. Корпусът му поскърцваше от огромното налягане на водата. Най-накрая се озоваха при изоставения проход. Руиз следеше внимателно изображението на екрана на холовизора и прецизно, сантиметър по сантиметър, приближаваше апарата към вертикалната стена. Проходът изглеждаше като кръгла вдлъбнатина с диаметър два метра, преградена с грубо заварени решетки, почти безформени заради покрилата ги ръжда.

Придвижваха се с цялата предпазливост, на която бе способен Руиз, но въпреки това апаратът иззвъня като камбана след удар. Екипът загрижено наблюдаваше как манипулаторите на ремонтния шлюз го прилепиха към неравностите на стената и как се задейства молекулярното закрепване.

Запъхтя помпата и този звук им се стори неестествено силен.

— Ще минат няколко минути, преди да можем да проникнем в камерата и да започнем прорязването на пътя.

Всички сведоха погледи. Това синхронно движение накара капитана да съобрази, че неговите подчинени със сигурност са слушали същите разкази като него — за огромните лакоми чудовища, които спят, свили се на кълбо, в дълбините на Морекупчина и никога не излизат на повърхността. Тази мисъл го разсмя, което накара останалите да го погледнат сърдито и подозрително.

Когато шлюзът се изчисти, предводителят даде знак на Олбани:

— Ти се оправяш добре с горелката, така че попадаш сред избраните. Втората горелка ще я взема аз.

Сложиха си маски и респиратори, провряха се в шлюзовата камера и се заеха да режат покритите с водни капки решетки, които преграждаха прохода. Камерата се изпълни с плътен бял дим и светът на Руиз се сви до огнения лъч в ръцете му и ярката светлина на разтопения метал, който се стичаше по решетките и капеше на пода, откъдето го всмукваха аспираторите на горелките. Бившият агент се

стараеше да не мисли за предстоящата операция и за това, че всички шансове са против него. Успя да прогони тези мисли, но не и спомена за Низа, която го чака в казармите за роби и никога няма да научи за гибелта му, ако той не се върне.

След няколко минути съскането на съседната горелка промени тона си. Чу се жужене, означаващо, че върхът на пламъка е достигнал празно пространство.

— Стоп! — извика Руиз, но Олбани и без това вече бе изключил агрегата.

Руиз внимателно вкара в тесния процеп акустична сонда и включи усилвателя на пълна мощност.

— Не дишай! — прошепна той на Евфрат.

Руиз слуша напрегнато около трийсет секунди. Нищо. Глухо безмълвие. Тишина. Отсъстваха дори фонове шумове: бученето на вентилатори и генератори. Тънките и неуловими звуци, показващи присъствие на живот, които проникват дори през най-дебелите стени, не достигаха дотук.

— Може би работодателят ни не е излъгал — каза той, докато оставяше сондата. — Изглежда, отдавна са забравили за тази дупка.

Олбани се пооживи:

— Искаш да кажеш, че имаме шансове да се измъкнем оттук живи?

— Не съм твърдял подобно нещо — отвърна Руиз, обаче се усмихна и потупа стария си приятел по рамото. — Хайде да порботим още малко.

След час бяха разтопили в паяжината на решетката вдлъбнатина с ширина един метър. Наляха във фугите тропична течност, после мушнаха под външните краища на вдлъбнатината шест автоматични разбивача и ги пуснаха.

Бавно, със скърцане и стържене вдлъбнатината поддаде. Руиз събра арсенала си.

— Виж готови ли са останалите — нареди той на Олбани. — Нека вземат оръжието и проверят дали не са забравили нещо от снаряжението.

Наемникът кимна и се върна в батискафа.

Руиз се опита да обмисли как би могъл да увеличи шансовете си за оцеляване, но нищо не му хрумваше. Изглежда, сега всичко

зависеше от достоверността на данните, получени от разузнавачите на Публий. И от това колко късмет е останал на Руиз. Той си припомни мрачните сентенции на Долмаеро относно късмета и се усмихна. Агентът установи, че старейшината на гилдия му липсва.

Отчупената част от решетката излезе от отвора, а разбивачите я избутаха на още половин метър — достатъчно, за да може да премине човек. В шлюза със съскане влезе въздух. Олбани взе проба, наведе се над монитора и съобщи:

— Може да се диша.

Той свали респиратора и направи кисела физиономия. Руиз смъкна своя. Слабата миризма на генши отравяше цялата атмосфера. Предводителят на нападателите се намръщи, после сложи шлема си и спусна преградата. Наемниците застинаха в очакване на заповеди и той кимна на звероподобния Дурбан:

— Тръгвай!

Дурбан рязко потегли напред. Персоналният чип, имплантиран в основата на черепа, му осигуряваше бързината на рефлексите, твърдостта и решителността, характерни за тотема му. Той хвърли сияещ поглед към командира и се усмихна. От очите на звероподобния към Руиз гледаше не човек, а същество, щастливо, че ще попадне на място, където ще може да задоволи животинските си инстинкти.

Дурбан влезе в процепа с едно-единствено ловко и грациозно движение и Руиз затаи дъх. Той очакваше звуци, свидетелстващи за засада или за задействане на автоматичната охранителна система. Но тишината се запази и след минута Дурбан прошепна от другата страна:

— Тръгвайте!

— Хъксли — обърна се Руиз към киборга, който мъкнеше генератора на радиосмущения, — вмъкни се там и монтирай оборудването си.

Командирът изпрати след него в процепа — за да го прикриват — покрития с белези гладиатор и една от жените, въоръжена с лазер. После посочи прохода на марионетката и фалшивият Юбере, с все същата изпразнена от съдържание усмивка върху лицето си, тръгна напред.

Руиз се върна в батискафа, провери дали пултът за управление е добре защитен и настрои охранителните системи на апарата на самоунищожение, в случай че някой се осмели да влезе в тяхно

отсъствие. После нагласи осветлението на най-мекото равнище. Геншът се сви в тъмния ъгъл.

— Ще се върнем колкото можем по-бързо — обеща Руиз на съществото и то издаде съскащ звук, очевидно означаващ съгласие.

— Ако Публий се опита да се свърже с теб, ще е по-безопасно, ако не отговаряш — посъветва го човекът.

— Ще запомня — отговори геншът. — В настоящия момент ти ми се струваш по-достоеен за доверие от него. Засега не си ме излъгал. Усещам миризмата на много представители на Истинската раса.

Руиз бе пронизан от предчувствие.

— Колко са те?

— Прекалено много, за да мога да различа отделните следи. Повече, отколкото предполагах. Изобщо не съм мислил, че може да има толкова много генши на едно място... Аз съм доста млад и неопитен... Е все пак те са страшно много. Ще ме пуснеш ли при тях, когато се върнеш?

— Ако обстоятелствата го позволят — въздъхна Руиз.

— Разбирам.

Диаметърът на огромния канал беше около три метра. В светлината на фенерите на шлемовете се виждаше, че тунелът завива вляво. Руиз се посъветва с Олбани, който носеше на рамото си портативен радар.

— Какво има пред нас?

— В моя спектър — никаква активност — съсредоточено отговори Евфрат. — На всеки трийсет и три метра се срещат вдлъбнатини — вероятно някакви ниши без врати.

Руиз изпрати хората си напред. Начело вървеше звероподобният, по фланговете го прикриваха жените, които се движеха по такъв начин, че през цялото време да държат околното пространство под прицел. На прилично разстояние от тях безименният гладиатор водеше на повод фалшивия Юбере. Непосредствено пред Руиз се движеше киборгът с приборите за създаване на радиосмущения. Най-отзад вървеше накиченият с датчици Олбани.

— Разговори само по шлемофона, и то на малки разстояния — нареди Руиз. — Придвижвайте се незабелязано, ясно?

В тъмнината лумнаха седем чифта очи, всеки със своето особено изражение — очакване, интерес, страх. Двойникът беше невъзмутим.

Руиз погледна към Евфрат.

— Ти ни водиш. Командвай! — каза той.

— Давайте в по-бързо темпо — отвърна Олбани. — Ако се заблудим, ще ви кажа.

Отрядът измина няколко километра по празния тунел. Високият и слаб техник потвърди наблюденията на Руиз и отбеляза, че групата леко се изкачва нагоре.

— Нали това е правилният път, шефе? — уточни той.

— Като че ли — отвърна Руиз.

Следваха навигационната сонда, с която ги бе снабдил Публий. На дисплея на Олбани проблясваха върволици данни. През равни интервали попадаха на отвори с големината на врата, чиито краища бяха покрити с някаква сребриста сплав. При първия такъв отвор Дурбан застина, после падна по корем и надникна вътре.

— Празен склад — констатира той и продължи напред. Останалите помещения се оказаха също толкова безобидни.

След като бяха изминали три и половина километра, Олбани замръзна, както бе вдигнал крак да пристъпи.

— Активност — прошепна той. Останалите рязко се спряха. — Засичам нищожни електромагнитни вълни... нещо като слаба пулсация.

Хъксли потупа с нокът по своя индикатор.

— Обектът е прекалено малък, за да бъде разпознат — изскърца със зъби киборгът. — Трябва да се приближим.

Руиз се замисли и извика едната от жените:

— Чоу, вие с Дурбан тръгнете напред след Олбани и Хъксли, за да разберат те какво е това. Моля, не използвайте комуникаторите на по-голямо разстояние от петдесет метра.

Яхианката кимна и четиримата изчезнаха в мрака. В продължение на десет удара на сърцето Руиз все още различаваше отблясъците от фенерите им, после и те изчезнаха.

Командирът чакаше. В едната си ръка беше стиснал плазмен огнемет, а с другата подръпваше повода на марионетката. Яхианката, която беше останала при тях седна до стената на петнайсетина метра пред тях. Гладияторът зае позицията зад гърба му, при вратата на един от празните складове.

— Имаме малко време, за да си поговорим очи в очи — отбеляза фалшивият Юбере. — Може би все пак ще ми кажеш какво направи геншът с мен? Публий не спомена, че се нуждая от допълнителни модификации.

— Очевидно Публий ти казва далеч не всичко.

— Разбира се. Но въпреки това е странно. Сигурен ли си, че това не е твоя идея?

— Дори и да е така — да не мислиш, че ще ти кажа истината?

За миг лицето на двойника се изкриви.

— Дори и на шега е опасно да ме дразнят с подобни неща — произнесе фалшивият пират с такъв див и мрачен глас, че сякаш внезапно някой друг заговори през устата му.

Руиз изгледа внимателно събеседника си. Това пък какво е? Да не би дубликатът — а следователно и самият Юбере — да не е чак толкова спокоен човек, колкото излизаше според думите на Публий?

— Извинявай — каза Руиз. — Разбира се, че действях според указанията на Публий. Мога ли да се меря с такова могъщо чудовище като него? Интересно, би ли могъл изобщо да се осмели някой? Абсурдно.

Лицето на двойника отново придоби добродушно-отчуждено изражение.

— Е, щом казваш... Добре, тогава да те попитам нещо друго. Защо през цялото време ме държиш на повод? Нали знаеш, че няма да посмея да наруша инструкциите на Публий?

— Така се чувствам по-спокойно — отвърна Руиз. — Освен това вече е ясно, че двамата с теб имаме различни инструкции.

След половин час Руиз чу в комуникатора шепота на Олбани:

— Елате тук.

Незабавно се озоваха при него. Той беше сам.

— Оставих другите да наблюдават развитието на събитията — гласът на техника звучеше някак треперещо. — Непременно ли трябва да направим това, шефе?

Руиз кимна.

— Какво открихте?

— Нещо загадъчно. Какво общо имаш с геншите? Готов си да направиш всичко, за да се запознаеш по-отблизо с тях.

Руиз забеляза, че докато двамата с Евфрат вървяха напред, вонята наистина се усилваше.

— Това не е твой проблем, Олбани — озъби се той. — Какво намери там?

Техникът въздъхна:

— Добре, не ми обръщай внимание, всъщност не ми пука. А ние попаднахме на огромна дупка в тялото на небостъргача. Тунелът стига до нея. Не знам в резултат на какъв катаклизъм се е появила тази дупка, но тя сякаш пронизва сградата от горе до долу. Напречното сечение на проклетата дупка е около сто и петдесет метра, формата — горе-долу цилиндрична. Над нашия тунел и под него има стотици абсолютно сходни коридори. По стените на шахтите има релси, които минават през проходите и се вият като спирала. Предполагам, че това е по-късно архитектурно допълнение. Ако се вярва на радара, горният край на дупката е на около половин километър, но надолу тя се простира на доста по-голямо разстояние — три километра. И ето какво ще ти кажа — оттам се носи такава смрад, сякаш на дъното са се събрали всички генши във вселената.

— А какво засече радарът ти?

Олбани поклати глава:

— Нямам никакво понятие. Щом се приближихме, всичко престана. Мисля, че това беше влак или нещо подобно. Издигаше се или се спускаше.

— А приборите за следене?

— Хъксли каза, че всичко е чисто. Той разбира ли от тези неща?

Руиз не обърна внимание на въпроса му. В данните на Публий не фигурираше никаква дупка. Очевидно и неговата информация не беше пълна. На командира на малкия отряд му оставаше да разчита единствено, че навигационната сонда няма да се окаже съвсем безполезна. Руиз се обърна към двойника:

— Какво е това?

Онзи поклати глава. Впрочем, напълно дружелюбно.

— Навярно просто съм забравил. Странно е, че дори самият аз съм смаян от такава съществена подробност в собствената ми къща.

Той изглеждаше наистина объркан, но това продължи само миг.

— Можем ли да се доберем до железопътната линия? — попита Руиз.

— Тя минава на двайсет метра под нашия тунел, после се издига по спирала и преминава вече на шестдесет метра над нас — отвърна Олбани. — Ай самият ти ще видиш. Ние вече почти стигнахме. От дупката излиза слаба разсеяна светлина, така че можеш да изключиш фенера си.

Веднага щом Руиз загаси лампата, той забеляза в края на тунела меко червеникаво сияние. Сякаш почувства буца в гърлото си, а челото му се покри с пот.

— Даа — провлачи Олбани.

Геншите предпочитаха именно такава осветление. Същите тези същества, които бяха монтирали в мозъка на Руиз леталната мрежа и императива на Лигата. Той усети неуловимо напрежение в главата си, сякаш в съзнанието му бяха останали някакви призраци на тази конструкция. Някаква странна слабост обхвана бившия агент, но той безмилостно я потисна.

Добраха се до края на тунела, където останалите лежаха по корем. Киборгът беше насочил към ямата всякакви сонди и анализатори. Отстрани изглеждаше, че лови риба с невидима въдица. Чоу бе изпъзляла по-надалеч от ръба и беше притиснала лице в пода. Дурбан представляваше свита пружина на разрушение, убийства и насилие, която само чакаше заповед, за да се разгъне стремително. Когато Руиз допълзя и легна до него, звероподобният го изгледа хищно.

— Настрой чипа си на по-ниска степен — нареди командирът.

Дурбан отговори с беззвучен рев, лицето му се изкриви от нечовешка гримаса, но все пак протегна ръка към тила си и намали силата на внушението.

„Звероподобният може да се превърне в тежест“ — помисли си Руиз, докато поглеждаше в дупката.

Изглежда, самите стени излъчваха тази тревожна червена светлина. Неканеният гост се почуди на прищявката на Алонсо Юбере, който беше осветил жилището си по подобен начин. Ако се съди по двойника, беше трудно да се заподозре собственика на крепостта в пристрастие към драматичните ефекти.

Релсовият път беше еднолинеен. Релсата бе закрепена за стената чрез скоба-крампон. Металът блестеше, както се случва само при често използване. Линията изглеждаше безкрайна, леките ѝ отблясъци се губеха в тъмнината нагоре и надолу.

Руиз припълзя до ръба, за да погледне надолу. Дъното бе скрито под кълба гъст дим или мъгла. Те пречупваха червената светлина по такъв начин, че се създаваше впечатление като че от бездната се е ококорило огромно пурпурно око.

— Нещо лети — каза киборгът и побърза да прибере уредите си.

Руиз вдигна поглед. Дребната точка се приближаваше. Ето че се увеличи до размерите на малка фигурка. Падаше абсолютно безжизнено, премятайки се като парцалена кукла. Секунда по-късно Руиз осъзна, че това е жена. Лицето ѝ беше скрито от дълги черни коси, развявани от насрещния вятър. Тя прелетя край далечната част на пропастта и агентът не успя да я разгледа както трябва. Жената изчезна беззвучно в червената бездна.

Руиз беше потресен до дъното на душата си. Противно на всякаква логика той беше убеден, че политналата към смъртта си жена беше Низа. „Не! Не! Тя е в казармите, в безопасност.“ Той се наруга за идиотизма си. Във вселената е пълно със стройни чернокоси жени. Глупаво бе да се предполага, че точно тази, която току-що беше паднала в бездната, беше свързана по някакъв начин с него. Няма що, солипсистът се изказа.

— Хранят геншите — отбеляза Олбани.

— Ясно — отвърна Руиз със спаднал глас.

Геншите бяха лешояди, способни да усвоят разложените продукти на почти всеки вид живот с основа въглерод. На човекът дори и не му се искаше да си помисли на какво прилича дъното на тази страшна фуния. „Ето ти и приказка с таласъми, Низа“ — помисли си той и именно тази мисъл му помогна да се справи с ужаса и отвращението Героят винаги спасява принцесата.

Киборгът отново разстели мрежата на датчиците и спусна сензора върху релсите. Изучава дълго постъпващите данни, после предаде монитора на Олбани, който свърза уреда със своята система от детектори.

— Хей — подвижна високият техник. — Според мен някой се спуска бавно към нас.

Хъксли отново прибра сондите си, останалите от групата се разпръснаха в дълбината на тунела, за да не оставят прекалено ярки инфрачервени следи от пребиваването си около пропастта. Руиз подаде повода на двойника на една от яхианките. Сега на края на дупката бяха останали само той, Хъксли и Олбани.

До слуха на Руиз достигна тънко жужене. Той погледна нагоре и видя далеч във висините влак, който се приближаваше доста бързо, плъзгайки се в спирала по стените на ямата. Специфичният звук беше предизвикан от триенето на механизмите в релсата.

Когато влакът се озова точно срещу тях, Руиз прилепи око към малкия свръхчувствителен телескоп, който му бе дал Олбани. Разгледа голия скелет, под който бяха закрепени колелата, осигуряващи сцепление с релсата. Вътре бяха постлани килими, на които седяха около седем души. Имаше общо шест такива стаички. При всеки тласък на влака главите на пътниците безволево се мятаха — очевидно те бяха упоени. В двата края на влака бяха застанали гигантски дирми. Те гледаха в противоположни посоки, приготвили парализаторите. Пред единият от тях стоеше пулта за управление, от който стърчаха най-различни ръчки и превключватели. Странните чуждопланетни черепи бяха покрити с безброй белези — Руиз разпозна ритуални шарки. Олбани извика:

— Безстрашните дирми! Нашият клиент, изглежда, е паралия.

Руиз сви рамене:

— Кой би тръгнал да наема скъпоструващи главорези като нас, за да притисне в ъгъла някой просяк.

— Вярно е. Добре, тях просто можем да ги бутнем от седалките. Самата работа ще започне, когато ги отстраним. Трябва да се качим на влака, преди той да се отдалечи от нас. А скоростта му не е малка.

— Ще изчакаме когато тръгнат обратно.

— Ама разбира се — Олбани изкриви лицето си в сърдито изражение. — Да ти приличам на турист, който няма търпение да

посети геншиятския Дисниленд?

Руиз се усмихна:

— Май не. Как е най-добре да действваме според теб?

Олбани замислено се почеса по бузата:

— Имаме малък проблем. Сестричките-яхианки имат агорафобия — според мен не си придал особено значение на това, когато си ги ментоскопирал. Не знам дали ще има някаква полза от тях.

Руиз се замисли.

— Ако човекът, чиято поръчка изпълняваме, ни е дал верни сведения — без да броим наличието на тази дупка, за която самият той не знаеше — ще можем да проникнем в дома на клиента през черния вход, образно казано. В този случай няма да се нуждаем от всички. Ще оставим сестричките на стража тук, в тунела.

— Прекалено много „ако“, Руиз — неуверено поклати глава Олбани.

Влакът се понесе по стената. Руиз се обърна към Хъксли:

— Вземи целия си арсенал и провери дали в това нещо има бутони-капани, взривни вещества, устройства против пътниците — ти сам знаеш какво да търсиш. Не знам за колко време ще се спуснат, но когато тръгнат отново нагоре, сме длъжни да бъдем готови и с цялото си въоръжение.

Те чакаха мълчаливо докато киборгът правеше някакви магии със своите сонди и детектори. Влакът премина точно под тях и на Руиз му се стори, че дирмите всеки момент ще вдигнат глави и ще ги видят. Но не, охранителите продължаваха невъзмутимо да гледат напред.

Когато те, заедно с упоените си пленници, изчезнаха от полезрението на отряда, Руиз се обърна към Хъксли:

— Е, какво, получи ли се?

— Не гарантирам, че съм уловил всичко, Но... има бутон „на мъртвеца“, настроен към първия дирм. Тук няма проблем, ако Мо и Чоу вече не са се отучили да стрелят. Подобни механизми изобщо са зле защитени. Обезвреждат се лесно — чрез попадение на иглен лазер в централните селеноиди. Ей богу, глупаво устройство. Сърдечната бомба поне е разположена в монолинова броня, но периферията е доста уязвима.

— Какво друго?

— Според мен — прибор за селективна идентификация. Ако правилно съм разбрал принципа му на действие, то някой от време на време вика охраната отгоре и те му отговарят. Слагат някаква част от тялото си в идентификатора. Какво могат да използват?

— Шиповете на лакътя — отвърна Руиз.

— Ааа... Тогава няма проблем: ще вземем два-три и ще се надяваме, че ще успеем да разпознаем сигнала на повикването. Понататък: противообордажно поле. То се включва, ако някой се опита да проникне във влака между спирките. За щастие нашият работодател не се е поскъпил за оръжия: предполагам, че ще мога да настроя бронята ни така, че тя да влезе в резонанс с това поле — ако, разбира се, фазовото изместване не е особено сложно.

Олбани се изхили.

— Яко, Хъксли, какво облекчение! Че щеше да ни се наложи да зарежем всичко и кротко да изприпкаме обратно в нашия топличък батискаф. Ама че лош късмет щеше да е, а?

Хъксли измери техника с леден поглед, но нищо не каза.

— Освен това — продължи киборгът, — има и куп механична стока: огнемети за къси разстояния, телена примка за душене, перила-бръсначи. Това е по-скоро по твоята част, Олбани. Наистина, всичко е свързано с централния монитор, но това е работа за лазерни специалисти. На корпуса на влака е монтирано някакво инерционно устройство. Очевидно то е длъжно да реагира на внезапни промени в скоростта.

— А относно самата дупка?

— Евтин номер — отвърна Хъксли, свивайки металните си рамене. — Ако разполагахме със седмица време и нужната екипировка, бихме могли да се качим по стената и никой нямаше да ни забележи, ако не дойде специално да види какво става в шахтата. Обаче релсите са снабдени с детекторна жичка, която при най-малкото докосване се нажежава до бяло, така че да се качи човек по скобите е просто нереално.

— Значи така — поде Олбани. — Нека да направим равносметка. Нашите сестрички, дето ги е хванало шубето, трябва да се вземат в ръце и да пробият селеноидите. Трябва да сме прецизни при убиването на дирмите, за да не повредим лактите им. А после предстои да влезем във влака така, че да не забави скоростта си, дори и да се движи

толкова бързо, че при неуспешно приземяване да си строшим краката. Освен това трябва да избегнем огнетите и капаните и да не хващаме перилата-бръсначи. И най-накрая — да излезем горе, където ще ни бъде устроено тържествено посрещане — дори само защото сме мушнале в скенера погрешен шип. Нека някой да ме поправи, ако не съм прав.

— Трябва да поговорим с Мо и Чоу — каза Руиз. — А ти си поблъскай главата над въпроса как да се качим на влака.

Той тръгна по коридора, към тъгъла, в който се бяха свили двете сестри-яхианки. Те бяха притиснали конвулсивно към гърдите си лазерите, сякаш намираха някаква подкрепа в докосването до студените стъкло и метал.

— Много ви съчувствам — обърна се командирът към тях, — но ще сте ми необходими, когато влакът тръгне в обратната посока.

— Прекалено дълбоко е — отвърна Мо. Гласът ѝ трепереше от страх. — Невъзможно дълбоко. Не ни каза, че ни предстои да пълзим из пещерите.

Тонът ѝ само бегло приличаше на обвинителен. Ужасът беше обхванал жената в такава степен, че бе потиснал всички останали чувства.

— Аз самият не знаех, че ще е така — продължи да ги уговаря Руиз. — Всичко се оказа различно. Много неприятно. Възнамерявам да ви оставя на входа на тунела. Трябва да изпепелите някакви уреди. Ще можете ли?

Чоу седна и махна от рамото си конвулсивно сграбчилата я ръка на сестра ѝ.

— Ще опитаме. Но ако се надяваш да се напъхаме в тази дупка, много се лъжеш.

— Не, нищо подобно няма да е необходимо. А и каква ще е ползата от вас там? Когато се качим на влака, вие ще останете тук да охранявате тила и да ни изчакате.

Широкото плоско лице на Чоу се проясни.

— Ще направим лагера си по-надалеч в тунела, докдето не достига тази зловеща светлина и където не се усеща дълбината.

Руиз кимна и се насочи обратно към ръба на пропастта.

— Организирай огневата линия и обясни на сестрите кога и по какво да стрелят — нареди той на киборга.

Измина повече от час преди Руиз да чуе отново звъntenето на релсите. Той използва това време, за да обмисли и изпипа както трябва плана на действие. Изходът на операцията зависеше прекалено много от свършеното изпълнение, но на него не му хрумваше нищо интересно. Честно казано, Руиз не вярваше, че положението ще се промени, дори и влакът да направи десет курса. Освен това, кой знае: може пък машината да ходи при геншите веднъж седмично. А на бившият агент винаги му се отдаваха най-добре стремителните импровизации.

Командирът изпрати звероподобния и гладиатора, заедно с марионетката, в хоризонтална пукнатина, достатъчно широка, за да могат да се скрият там. От тази точка, която се намираше на петдесет метра по-нависоко по стената и с няколко крачки по-близо до релсите, беше малко по-лесно да се скочи във влака. Руиз завърза повода на двойника за китката на гладиатора и обясни на безименния наемник, че неговата основна и най-важна задача е да качи марионетката на влака. При това без да допуска контузии.

Руиз, Олбани, Хъксли и сестрите се разположиха при ръба на ямата и се заеха да проверяват полугласно колко добре е усвоил всеки ролята си в предстоящата атака. Сестрите трябваше да изпепелят превключвателя, настроен към дирмите, така че системата да се затвори в позиция „нормално“. Олбани щеше да се постарее да унищожи колкото се може повече от механичните препятствия. Хъксли не бе силен в използването на далекобойни оръжия, затова неговата задача бе с минимални загуби да пренесе на борда всички уреди — своите и на Евфрат.

За себе си Руиз остави най-сложната задача: убиването на дирмите. Церебралните възли на тези същества бяха разположени по цялото им тяло — рудиментарна система, останала им в наследство от предците-динозаври. Чрез сложни и рисковани операции тези възли можеха да бъдат подсилени за сметка на тъканите на главния мозък. По такъв начин влечугоидите се сдобиваха с интелект, разпределен из цялото им тяло, така че беше абсолютно нереално да бъдат обезвредени с един изстрел. Руиз трябваше да поразии няколко

стратегически важни центрове на съзнанията на чудовищата, преди те да успеят да съобщят за атаката — почти неизпълнима задача.

При положение, че всичко минеше успешно и Хъксли не откриеше на влака никакви допълнителни сигнални устройства, щеше да им се наложи да скочат в празното пространство, завързани с програмируеми монопластмасови спускатели — специални въжета, които се разтягаха и по този начин смекчаваха силата на удара при падане, но не бяха способни да се свиват и да ги вдигнат обратно горе. Ако изчисленията на Олбани бяха правилни, щяха да увиснат на два метра над преминаващия влак. Трябваше да попаднат на платформата, да преодолеят редица препятствия, които киборгът можеше да не забележи, и при това да избегнат счупвания на крайници и падане от влака. После трябваше да прихванат двойника и останалите двама члена на екипа.

След това им оставаше само да гадаят какво ги очаква горе, на края на пътуването.

— И в това е цялата работа — ухили се Олбани.

На Руиз обаче не му беше смешно. През целия си живот се беше борил с неизвестността и насилието, убеден, че непременно ще оцелее — както и ставаше винаги. Но сега безличният маниакален порив към битката, който винаги го бе предпазвал от неуспехи, бе изчезнал някъде и Руиз изобщо не разбираше какво се е променило. Може би цялата работа бе там, че той вече не беше в състояние да разглежда равнодушно възможността за собствената си смърт? Сега отчаяно му се искаше да живее и яростното желание се усилваше с всеки изминал ден. Той със смайване установи, че е изживял толкова много години, без да забележи равнодушието си по въпроса дали ще живее или умре.

— Руиз, събуди се — прошепна Олбани, побутвайки го с лакът. — Влакът приближава.

Композицията се движеше малко по-бавно, отколкото когато се бе спускала — това беше добре. На платформата се намираха шестима пътници, които този път не бяха упоени. Те лежаха върху килимите, гледайки пред себе си с абсолютно празни погледи. Руиз го побиха тръпки: това със сигурност бяха роби или пленници, минали през обработката на геншите.

Предводителят погледна през окуляра на газомета с издължено дуло, който бе подходящ именно за такива случаи. На мерника се озова

люспестата физиономия на единия от дирмите, над ноздрите на който явно си личаха белезите от операцията по подсилването на мозъка. В очите с цвят на лунен камък бе застинало тъпо изражение, сякаш преразпределението на интелекта бе отнело нещо много съществено от съществуването.

Руиз премести мерника върху лявото рамо на охранителя, който държеше превключвателя на скоростите именно с лявата ръка.

— Е... — въздъхна бившият агент и натисна спусъка.

Със свръхзвукова скорост оръжието изплю струя замразен газ, която със съскане се заби в тялото на дирма и се разтопи.

Без да е успял да оцени резултата, Руиз вече отново стреляше: десния раменен възел, корема, лявото бедро, левия прасец. После се прехвърли на другия охранител, който най-накрая реагира на смъртта на другаря си и вдигна ръка към бутона на алармата. Руиз проби десния му раменен възел, а после — преди дирмът да успее да вдигне другата си ръка — уцели левия и всички останали церебрални възли. Видя смътно белите искри от уцелените от лазерите селеноиди и потъмните избухвания на огнемета на Олбани, който поразяваше механичните капани от близката страна на влака.

Стрелбата приключи за две секунди.

— Засега всичко е чисто — изрече дрезгаво Хъксли.

Тримата прехвърлиха оръжията и приборите зад гърба си и скочиха през ръба в пустотата. Падането продължи един безкраен миг, после омекотителят на падането им обърна Руиз във вертикално положение. Той изчака влакът да се озове точно под тях и перна токата на закопчалката. Въжето се откопча и след като прелетя два метра, Руиз се приземи върху един от пътниците. Това смекчи удара, като падане върху купчина пясък. Той се задържа на крака и скочи към първия дирм, който все още беше жив, шаваше и се опитваше да отиде някъде. Газометът беше превърнал на каша ставите му и разположените в тях мозъчни центрове и поведението на горкото същество показваше, че интелектът му е унищожен. Руиз замахна с малкия вибронож и му отсече лапата — точно под разбитото ляво рамо, после преряза предпазните ремъци и с ритник изхвърли дирма от платформата.

После командирът се обърна и видя как Олбани се е вкопчил във втория охранител, който очевидно беше извадил повече късмет. В

едната му лапа все още бе останала достатъчно сила и той се съпротивяваше на опитите на техника да го събори от седалката, съскайки и целейки се с лапата си като с тояга в главата на нападателя.

Руиз преодоля със скок разделящото ги разстояние и с удар на виброножа отсече оцелелия крайник на дирма. Съществува все още бе запазило остатъци от съзнанието си и със смайване впери поглед в кървящия чуқан. Тогава Руиз и Олбани го вдигнаха от седалката и го изхвърлиха в ямата.

Постепенно пътниците започнаха да реагират на случващото се. Те се надигаха от килимите и върху отчуждените им лица започнаха да се появяват враждебни изражения. Очевидно бяха съобразили, че нападателите изобщо не влизат в приятелския кръг на господарите им. Но Руиз прекрати съпротивата им още в зародиш, пращайки им залп от отломомета. Бликнаха фонтани кръв, мъртвите и умиращите мълчаливо падаха назад.

— Все още е тихо — доложи Хъксли, поглеждайки миниатюрния монитор на китката си.

Секунда по-късно Дурбан се строполи върху трупове и се търкулна по тях, цапайки бронята си с кръв. След него върху платформата се стовариха гладиаторът и марионетката... И тогава се започна...

Гладиаторът, човек с тежко телосложение, вече не беше толкова гъвкав, както в най-добрите си години на арената. Той се спъна и полетя към парапетите-бръсначи на по-далечния ръб на платформата. Той изохка и се стовари върху парапета, който моментално оживя и изписка с висок тон. За секунда вибриращото острие разпори бронята на нещастника и се заби дълбоко в корема му. Той се опита да отскочи, краката му безпомощно заритаха по пода на платформата. Тялото му навярно вече беше прерязано до гръбначния стълб, когато той отчаяно се дръпна за последен път и падна зад борда.

Руиз със свръхестествен скок се опита да достигне двойника, който все още беше прикован към китката на гладиатора. Поводът моментално се опъна под тежестта на трупа. Но Олбани забеляза какво ще се случи и успя да се вкопчи в безценния товар в момента преди забиването му в парапета. При това самият техник се преви доста тромаво, почти лягайки върху трупове, а краката му доста несигурно се опряха в ръба на платформата.

— Направи нещо — изхриптя той. — Няма да мога да ги удържа дълго.

Руиз се закова на сантиметри от въртящите се остриета, от които течеше червена каша. Гладияторът висеше на поводата, опитвайки се със свободната си ръка да събере вътрешностите си, които изтичаха през разпорения му корем като кървави въжета. Внезапно нещастникът вдигна глава. Очите му бяха изцъкдени от шока, но той изхриптя:

— Прекалено хлъзгави са, Руиз.

Шокът от болката беше прекалено силен, а реакциите му — забавени, но когато Руиз се зае да пили поводата с виброножа, нещастникът зашепна:

— Не, не, не, не, не искам да ме ядат геншите, не бива. Не, не, не, не...

Твърдите влакна се режиха трудно. Гладияторът го умоляваше да спре, Руиз не откъсваше очи от ножа. Той не погледна надолу дори когато поводът най-накрая се скъса и нещастникът с писък полетя надолу.

ГЛАВА 16

— Засега май това е всичко — доложи покритият с детектори Хъксли. Той седеше сред трупове, без да обръща внимание на кръвта, която цапаше бронята му. — Страхувах се, че тук може да има датчици за маса или някаква подобна гадост.

Двойникът се изправи на крака. Очевидно изобщо не се вълнуваше, че едва се е отървал от разрязване на две.

— В много отношения аз съм доста консервативен човек — отбеляза той спокойно.

— Някого да го вълнува това? — изсумтя Олбани. — Може би теб, Руиз?

— Не. Вземи оборудването си и ни отърви от останалите капани.

Руиз хвана края на поводата, извади от джоба си катинар и прикова марионетката към преградната стена на платформата.

— Дурбан, помогни ми да изхвърля телата.

Звероподобният погледна командира със сияещи от удоволствие очи. Близна капка кръв от парапета и издаде странен мъркащ звук.

— И намали интензивността на чипа си.

Дурбан се озъби и заръмжа. За секунда на Руиз му се стори, че наемникът ще се нахвърли върху него и пристъпи напред с приготвен за атака нож. За пръв път от много дни насам съзнанието му остана абсолютно свободно, спокойно и ясно. Под неговия поглед дори процепите върху бронята на звероподобния сякаш заблестяха. Руиз вече предвкушаваше как ръката му ще се подчини на вибрирането на ножа, който ще пробие ризницата на противника му и със съскане ще влезе в тялото.

Дурбан се озъби още повече и започна да се надига. Атмосферата на насилие като че ли оцвети въздуха с още по-тъмни оттенъци на червеното. Руиз усети как гневът му отстъпва мястото си на мрачна радост.

Внезапно звероподобният застина. Върху лицето му пролича борбата между страха и кръвожадността вътре в него. Накрая той

потрепна и наведе поглед, после вдигна ръка и намали сигнала на чипа. Дори без да вижда изражението на очите му, Руиз усещаше, че у наемника се възвръща способността да мисли по човешки.

— Правилно решение — одобри Олбани, отпускаяки отломомета, който секунда по-рано сочеше към гърба на Дурбан. — Да се караш с Руиз по принцип е неправилно, а и не е безопасно, макар и да е напълно безобиден на външен вид.

Руиз почувства как собствената му ярост отстъпва, за да бъде заменена от лишено от съдържание снизхождение. Той изключи ножа си и го мушна обратно в калъфа под мишницата му.

— Ако още веднъж настроиш чипа си на максимум, ще го отрежа — обеща той с безизразен глас.

Двамата с Дурбан се заеха да изхвърлят труповете от влака. Звероподобният работеше охотно и прилежно, макар че все още се страхуваше да погледне Руиз в очите. А командирът вече бе забравил за инцидента, потънал в догадки относно това какво ги чака горе.

Диверсантите се движеха в спирала точно над своя тунел. Руиз погледна с бинокъла и видя Чоу, която им махна с ръка и се скри в тъмнината на коридора.

Олбани крачеше по платформата и унищожаваше останалите огнемети и малки инжектори, готови да изстрелят доза парализиращ газ във всяка протоплазма, докоснала сензорните им полета. Той активираше механизмите с помощта на едното от оръжията на охраната, а после ги изпепеляваше със своето. Евфрат беше стиснал под мишницата си лапата на влечугоида.

— Когато стигнем до гарата, възнамерявам да пратя това нещо за обяд на геншите. Може пък някой от тях да се задави смъртоносно.

Руиз се чудеше дали долу живее някакъв представител на човешкия род или достатъчно съобразителен генш, който би доложил за внезапния поток от храна. Но какво би могло да се направи? Влакът неминуемо щеше да спре под общата тежест на неговия екип, мъртвите охранители и пътниците. Той се опита да си представи какво е да се живее на дъното на тази яма и що за човек би могъл да издържи сред такова количество генши. Явно не му достигаше въображение. Подобни хора би трябвало толкова да са се променили, че вече да не могат да се нарекат хора.

Приближи се до угрижено намръщения Хъксли и седна до него.

— Какво има? — попита командирът.

— Не мога да ти кажа точно — отвърна киборгът, почуквайки по дисплеите на приборите и проверявайки свързването на датчиците. — Не получавам очакваните данни. Логично е горе да има същите системи за безопасност, както и във влака, дори по-мощни. А мониторите ми са почти празни. Честно казано, абсолютно нищо не получавам. Или клиентът ни е толкова самоуверен, че не очаква нападение отдолу, или там е монтирано прекалено сложно за мен оборудване.

Руиз се обърна към двойника:

— Какво именно е монтирано там?

Фалшивият Юбере сви рамене:

— И аз имам промени в настроението и своите малки капризи, както и всички хора. Също и слаби места.

— Какво означава това? — поинтересува се Олбани, който току-що беше приключил с операцията по обезвреждането на влака.

Двойникът ги гледаше без никакво изражение на лицето.

— Метафорите и илюзиите — ето това са оръжията на гъвкавия ум.

— Какво означава това? — попита отново техникът. — Руиз, в момента ние на практика сме в безопасност. Само че не искам да се занимавам с „бърканицата“. За да обезвредя тази гадост, ще ми се наложи да похарча голяма част от заряда. Ако не възразяваш, просто ще ни се наложи да гледаме внимателно къде стъпваме.

Бърканицата представляваше своеобразно килимче, простряно по външния периметър на платформата, до парапетите-бръсначи. Ако човек има непредпазливостта да стъпи върху нея, в крака му моментално се впиват десетки остри превити шипове. Дори бронята не е надеждна защита срещу нея. Руиз веднъж бе стъпвал в бърканица и все още си спомняше кошмарните усещания при опитите си да се измъкне — закривените шипове разкъсваха мускулите и сухожилията, а после излизаха от тялото с мокро мляскане.

— Ще внимаваме — кимна той.

Влакът упорито се клатушкаше нагоре по релсите и Руиз замръзна до пулта за управление, готов да вмъкне лакътя на дирма в жлеба на скенера, ако на контролното табло постъпи съответния

сигнал. Обаче екранът на комуникатора си оставаше тъмен и нищо не пречеше на по-нататъшното им придвижване.

По-късно Руиз се успокои дотолкова, че си позволи да разгледа стените на пропастта, на това равнище буквално надупчена от коридори. От някои отвори се разнасяха звуци, които свидетелстваха за кипящ живот: отдалечени шумове, случайни проблясъци на светлина, пикантни аромати на извънземна кухня. Бившият агент гадаеше безуспешно що за същества са се настанили тук и до каква дълбочина Морекупчина е заселена от хора. Ако можеше да се вярва на данните на Публий, те все още се намираха далеч от долния край на владенията на Юбере. Предстоеше им да се издигат още доста.

Когато хората се появили на Суук, планетата била населявана от разнообразни нехуманоидни раси. Първоначалните господари на този свят били деградирани почти до първобитно състояние. Останалите попаднали тук сравнително неотдавна: някои в резултат от аварии на големи звездолети, други — по погрешка. Когато хората поели властта над планетата, някои от предишните обитатели се скрили в дълбините на Морекупчина, при самите му корени.

Никой от обитателите на многобройните коридори не излезе да види влака и Руиз заподозря, че дирмите се развличат със стрелба по местните жители. Догадката му се стори още по-правдоподобна, когато забеляза на стените следи от неотдавнашна употреба на енергийно оръжие.

Тъмният таван на ямата се приближаваше все повече и повече и Руиз вече можеше да разгледа малкия купол, построен от късове разтопен камък. Очевидно в незапомнени времена някакво титанично оръжие беше пробило в небостъргача дупка, а после някой беше поправил набързо горните нива. Интересно, колко отдавна ли е било това?

Наближаваше края на пътя — релсите се губеха зад издадена преградна стена точно при основата на купола. Стената, също както и влака, изглеждаше значително по-нова от останалите съоръжения.

— Нека да се разпръснем — каза Руиз. — Аз ще седна в едното кресло, Хъксли — в другото. Олбани и Дурбан ще седнат на пода. Нашият Юбере — между тях. Не знам какво ни очаква, но каквото и да има там, бъдете готови моментално да напуснете платформата и да се

скриете зад нещо непробиваемо. Проверете как ви стои бронята — да няма никакви процепи. Пригответе оръжието, отпуснете мускулите си.

— Добре, мамо — отвърна Олбани.

Командирът не му обърна внимание.

— Колкото може по-малко шум. Хъксли, не откъсвай очи от мониторите, освен ако не се наложи да убиеш някого, в случай че ни атакуват. Ако някой подаде знак на клиента, че лисиците вече са в кокошарника, ние незабавно трябва да научим за това.

— Аз вече открих нещичко — отвърна киборгът. — Наистина, не много. Прилича на изтичане на радиация от огнемет клас „конда“. Ако наистина е така, то някой горе разполага със сериозни оръжия.

Олбани погледна Руиз и демонстративно потрепери:

— Ооо, шефе, работата става интересна — прошепна той. — Кой от нашите познати може да си позволи „конда“?

Руиз поклати глава. Но изведнъж си спомни как грациозно — почти летейки — се движеше морасарът на Кореана, докато стреляше с ледомета.

— На теб не ти ли се е налагало да танцуваш с морасар? — попита той стария си приятел.

Очите на Олбани театрално се опулиха и той замислено опипа тялото си.

— Май още съм жив — значи не.

Хъксли се намръщи:

— Може там да има точно такава твар, но ми се иска да не е така. Морасар с най-нов клас огнемет... Трудно е да се бориш с враг, който може да си позволи такъв разкош. Нека по-добре да се надяваме, че това е просто робот-убиец с нестандартни сензорни устройства, които не мога да засека със своите уреди.

— Четирима добре подготвени хора, ако имат късмет, могат да се справят и с морасар — ободри ги Руиз. — Стига техниката да не ни подведе. Без загуби няма да минем, но има надежда.

— Много благодаря за вдъхновената напътствена реч, Руиз Ау — обади се Олбани. Той продължаваше да се усмихва, но през стъклото на шлема се виждаше, че опитният боец е пребледнял.

Стената се приближаваше бързо. Руиз за последен път провери оръжието. Влакът забави ход и в този момент шлюзът зад тях се затвори. Композицията спря пред платформа, която беше абсолютно

празна, ако не се брои някакъв електрокар, очевидно предназначен да вземе пътниците и да ги откара обратно в крепостта. Секундите минаваха, нищо не се случваше и хората започнаха да се надигат от местата си. Руиз започна да се надява, че по някакво чудо са проникнали в цитаделата на Юбере, избягвайки сблъсъка с охраната.

И в този момент от тъмната ниша в далечния край на платформата към тях пристъпи морасар.

В продължение на един безкраен миг, докато насекомоидът осъзнаваше, че се е оказал лице в лице с врагове, а наемниците още не бяха успели да реагират на присъствието му, Руиз забеляза няколко несъществени подробности.

Морасарът беше малко по-нисък от роба на Кореана и шарките върху тялото му не бяха толкова сложни, което свидетелстваше за не толкова знатен произход. Дрехи нямаше, а върху шестокракото тяло проблясваше млад здрав хитин. Руиз не видя никакви киборгизирани оръжия, подобни на онези, които бяха имплантирани в средните крайници на роба на Кореана. Но този морасар не се нуждаеше от такива подобрения. В средните си лапи съществото държеше огромен енергомет със светещи в зелено индикатори на бойната готовност.

В следващия миг настана суматоха. Съществото отскочи встрани и вдигна оръжието. Руиз беше готов за скока на врага и отгатна посоката по положението на енергомета. И получи шанс да оцелее. Скочи от седалката си и в движение засипа противника си със заряди от отломомета. Откатът го хвърли по гръб. По време на падането си успя да запази морасара под прицел и потокът въртящи се, заострени от всички краища парчета желязо покри главата на чудовището. По-голямата част от отломките отскочи от хитиновата броня, без да причини особена вреда, но фасетните очи на насекомоида се превърнаха в отвори с изтичаща от тях жълта слуз.

Извънземният отвори пастта си и изрева. Високият пронизващ вой заглуши грохота на изстрелите. Руиз се приземи непохватно върху платформата и усети как нещо се впира в дясното му рамо. Без да обръща внимание на раната, той продължаваше да стреля, надявайки се, че поне част от заряда ще пробие гърлото или някой друг важен орган на морасара. Дори ослепяло, това същество можеше да стреля доста ефективно, разчитайки на слуха и обонянето си. Руиз се превъртя встрани за в случай, че чудовището стреля към звука от

падането, и тъкмо навреме — в същия миг мястото, където току-що бе лежал, се превърна в огнена локва.

Всичко това отне по-малко от секунда, а после огнеметът на Олбани намери главата на морасара и я откъсна, предизвиквайки изригване на зловонен дим. Врагът отстъпи назад с грациозно движение. Вече нямаше какво да контролира манипулациите му, енергометът стреляше непрекъснато, прегаряйки дупки в стената на шлюза. Вратата, от която бе излязъл стражът, се стичаше на ручей разтопен метал.

Най-накрая Олбани успя да уцели оръжието на морасара и смъртоносния агрегат избухна в облак розови искри. Извънземният хвърли пламтящите отломки и продължи да обикаля по платформата, неуверено пристъпвайки с грамадните си крака и хаотично размахвайки средните си крайници. Дребните му предни лапички постоянно опипваха мястото, където се бе намирала главата, сякаш надявайки се да намерят изгубения орган.

— Коленете! — изкрещя Руиз и концентрира огъня си в долната част на крайниците на чудовището.

Последвалата след това пауза им се стори цяла вечност, макар че изминаха не повече от четири секунди. Морасарът потрепваше конвулсивно в локва зеленикава течност, крайниците му лежаха встрани от тялото, гърдите му бяха изтърбушени на няколко места.

Руиз с усилие се изправи на крака. Рамото го болеше нетърпимо, скоро щеше да стане невъзможно да го движи. Той помръдна ръката си, разбра, че тя все още му се подчинява, но между плешката и рамото му сякаш бе заседнал ръждясал пирон. Бившият агент нареди на походната аптечка да му инжектира обезболяващо и противовъзпалително лекарство. След краткото убождане веднага му олекна.

Олбани вече беше при вратата и гледаше с присвити очи в тъмния коридор.

— Засега никой не е изпаднал в паника — отбеляза той.

Хъксли стоеше на ръба на платформата, изучавайки мониторите на датчиците си.

— При мен засега също е чисто.

Руиз прехвърли поглед върху влака. Фалшивият Юбере все още лежеше по корем, опрян на лактите си, и не проявяваше особен

интерес към случващото се. Изглежда не беше засегнат от някой случаен изстрел и Руиз облекчено си отдъхна.

За нещастие Дурбан или се бе подхлъзнал докато скачаше от влака, или бе паднал назад от платформата на станцията, опитвайки се да избегне изстрелите на морасара. Той лежеше върху бърканицата, гледайки нагоре с широко отворени изцъклени очи. От време на време нещастникът потрепваше, а в тялото му се забиваха все нови и нови шипове.

Олбани погледна Руиз:

— А сега — какво?

Руиз прекрачи през умиращия и се качи на платформата на влака. Звероподобният го погледна и агентът осъзна, че пред него е умиращ звяр, чиито живот едва се крепеше в дълбоките кътчета на животинското му съзнание. Всичко човешко, което някога е имало в това същество, беше изгубено завинаги.

Дурбан се опита да вдигне отломомета, все още стиснат в ръката му, но Руиз го изби с крак. Нещастникът закрепця и започна да се гърчи в клещите на бърканицата. Но опитът да се измъкне доведе до забиването на нови шипове в тялото и главата му. Той изпищя и се прегъна, но само за миг, докато командирът се наведе и го простреля милосърдно в сърцето.

Руиз помогна на марионетката да се изправи.

— Да вървим — каза той, докато разкопчаваше повода. — Внимавай с бърканицата.

Двойникът с лекота скочи върху платформата.

— Къде сме? — попита го Руиз.

Марионетката само сви рамене.

— Според мен на върха на моя тръбопровод. Не мислиш ли така?

— Изглежда си прав. Каж ми, защо държиш тук толкова малко хора? Двама охранители-дирми и един морасар — това е прекалено малко за защитата на толкова ценна тайна.

— Колкото по-малко народ знае за нея, толкова по-спокойно е. А още по-добре е, ако това не са хора, а извънземни, които всъщност не разбират какво се случва.

Руиз внимателно изгледа лъжливия Юбере. Сторило ли му се бе, че с приближаването към целта в гласа и в маниерите на двойника се бе появило нещо странно? Подобни подозрения имаха смисъл — в

момента, в който истинският Юбере бъде отстранен, а мястото му се заеме от неговия двойник, Руиз щеше да се превърне в опасен свидетел. Публий със сигурност беше дал на марионетката си твърди указания относно този момент.

Командирът преведе двойника през платформата и връчи повода на Олбани.

— Постой с него за минутка — каза той.

Олбани кимна и намота края на повода около юмрука си, макар вниманието му да бе все така съсредоточено върху тръгващия от платформата коридор.

Руиз се приближи към Хъксли, който обикаляше наоколо, покрит с детекторите си.

— Нищо — доложи киборгът учудено. — Не мога да засека никакви следящи устройства. Чудна работа.

Лицето на наемника наистина изразяваше нещо подобно на суеверен ужас.

— Не се увличай — сръза го Руиз. — Спомни си за защитната мрежа „Клирлайт“, с която, както знаем, Юбере е обградил цялата си крепост.

— Тогава защо все още не сме се натъкнали на нея?

Това беше добър въпрос и бившият агент реши да помисли над него. Но преди това нареди тихо на Хъксли да провери двойника за имплантирано оръжие и средства за комуникация.

— Не се ли доверяваш на нашия работодател? — поинтересува се киборгът.

— Глупав въпрос — уморено отвърна Руиз. — Ти доверяваш ли ми се?

— Честно казано — да — наемникът, изглежда, беше учуден от такова поставяне на въпроса. — Олбани се изказа добре за теб, а освен това аз обикновено улавям тези неща с шестото си чувство. Ние не очакваме да умреш за нас — никакви подобни мелодрами, — но на мен ми се струва че си честен — дотолкова, доколкото може да си позволи човек с подобна професия.

Руиз въздъхна.

След секунда Хъксли се върна.

— Иглен лазер за еднократна употреба в десния показалец и бомба в търбуха.

— Голяма ли?

Хъксли сви рамене:

— Не много... Но ако гръмне, бих предпочел да се намирам на неколкостотин метра.

Руиз се замисли. После се върна на платформата на влака и свали раницата си. После, след като потрака по непромокаемия циферблат на таймера, го закрепил за един от напречните обтегачи. И накрая се избавил от най-тежките оръжия: снайпера-газomet и енергомета с пълнителите. Остави в себе си само ножовете, отломомета и пакет леки гранати.

Олбани вдигна вежди и изгледа стария си приятел въпросително.

— Трябва да бъда бърз — обясни Руиз. — Имаме си работа с пъргаво момче.

Малкият отряд тръгна с бърза крачка по коридора. Олбани — петдесет метра напред, после Хъксли с марионетката на повода, а Руиз закриваше шествието.

Командирът се опитваше да се съсредоточи върху настоящия момент, върху оскъдно осветените метални облицовки на стените и пода, върху крачещите пред него съратници. Но не се случваше нищо неочаквано, Хъксли не откриваше никакви поводи за вълнение и мислите на Руиз започнаха да блуждаят. Струваше му се, че е прекарал последните години от живота си, крачейки из празни коридори срещу събития, над които почти няма власт.

Бившият агент си позволи да се поддаде на това настроение, което го заведе в дебрите на философски разсъждения и най-дълбока тъга. И той, и неговите хора му изглеждаха като гробищни червеи, пълзящи по вкаменените жили на мъртъв гигант, в трескави опити да се доберат до парче мърша, което да ги съживи.

В края на краищата му стана толкова смешно, че той се разсмя на глас на претенциозните си фантазии. Хъксли се обърна, недоумявайки какво смешно намира командирът в така създалата се ситуация. Руиз му се усмихна, което ни най-малко не намали озадачеността на киборга.

— Какво става там при вас, Хъксли? — тихо произнесе Руиз в шлемофона.

— Все така никакви следи от „Клирлайт“. Знаеш ли, у мен се оформи една хипотеза. Искаш ли да я споделя?

— И още как.

— Ето какво: в настоящия момент нашият клиент провежда секретна операция. Толкова секретна, че е принуден да я пази в тайна от собствените си главни сили за безопасност. От същата тази корпорация „Извор“, за която ти говореше. А ако войската е генширана, то той скрива случващото се и от техниците и служебния персонал. Пък и обработените войници не са станали по-умни и са напълно способни да изтърсят нещо не на място, както и всеки нормален човек. Във всеки случай той вероятно се опасява от нападение именно отгоре. Затова е напълно вероятно пътят оттук, през дълбините на сградата, да е относително чист.

— Надявам се, че си прав — отговори Руиз без особен ентузиазъм.

Продължаваха да вървят и скоро вниманието на агента отново се разсея. В него нахлуха приятни спомени — лицето на Низа под слънчевата светлина, тялото ѝ в полумрака на шлепа. Когато съобрази с какво се занимава, се почувства зле. Във всеки момент можеха да се сблъскат със смъртоносна опасност и ако се поддадеше на нежните спомени за жената, която обича, можеше никога повече да не я види. Агентът тръсна глава и се опита да се съсредоточи както трябва върху мисълта за собствената уязвимост и че е възможно много скоро и съвсем неочаквано да го убият.

— Стоп — прошепна в комуникатора Олбани. — Ела тук, приятелю.

Руиз преодоля на бегом разделящото ги разстояние.

Олбани беше застанал на колене край тясно мостче, съединяващо участъците от разбития коридор. Навремето небостъргачът очевидно е пропаднал надолу и етажите са се разместили по такъв начин, че едната част на тунела се бе озовала на метър под другата. От другата страна на мостчето се откриваше висока зала, в проходите се виждаха ярки огньове.

— Според мен сме почти при целта — прошепна Олбани.

— Май си прав — съгласи се Руиз. — Да извикаме Хъксли — нека провери дали тук няма никакви капани.

Киборгът огледа внимателно крехкото на вид мостче, после се качи на него и внимателно се изкачи до залата, вадейки сондите си. Руиз и Олбани се скриха в сянката на пукнатината. До тях, спокоен и безразличен, стоеше двойникът.

Изминаха пет минути.

Хъксли се върна. Лицето му под стъклото на шлема беше преbledняло и обляно в пот.

— Точно на другия край на коридора започва действието на „Клирлайт“. Мисля, че ще мога да я заблудя, но за кратко.

Той измъкна навития кабел-програматор и го пхна в гнездото на бедрената част на бронята на Руиз. После почука с пръсти по информационния дисплей, намръщи се и отново почука.

— В ред е — заяви той. — Не мога да кажа точно колко време програмата ще съумее да заблуждава системата — докато говореше, той включи към бронята и останалите. — И влизайте по-бързо вътре, докато не е сменила кодовете и не ни е оставила така, както майка ни е родила.

— Какво друго успя да видиш? — попита Руиз.

— Минохвъргачки под шлюзовете за безопасност. Според мен всичко там се е превърнало в камък заради дългия престой. Надявам се, че Олбани добре се оправя с взривните вещества — в случай, че марионетката не успее да ни преведе. Към залата водят още няколко коридора, но ако се вярва на навигационното кълбо, за да се доберем до целта е по-добре да минем през шлюза.^[1]

Руиз въздъхна дълбоко и още веднъж си инжектира обезболяващо в рамото, за да гарантира нормалната му работа. После свали повода от фалшивия Юбере.

— Настана твоят час — каза той. — Води ни вътре.

В момента, в който свалиха повода, двойникът сякаш се преобрази, стана по-висок.

— Разбира се — величествено каза той.

Той тръгна към мостика, сякаш вече се намираше в собствените си владения и останалите тръгнаха след него в триъгълник, Хъксли и Олбани зад гърба на двойника, а Руиз — на края на шествието.

Руиз се чувстваше странно уязвим под светлините на ярките лампи в залата. Той си заповяда да не гледа дулото на взривното

устройство, което стърчеше над шлюза за безопасност, дори когато двойното дуло се наведе, за да проследи пътя му през залата.

Марионетката не обръщаше никакво внимание на устройството и с величествена крачка се приближаваше към шлюза. Без ни най-малко колебание двойникът приближи окото си към скенера за ретината, а дланта си — към плочката на ключалката.

За огромно облекчение на Руиз бронираните врати на шлюза се разтвориха. Групичката се натъпка вътре, външната врата се затвори, след което се отвори вътрешната.

— Влизайте — каза двойникът.

И ги поведе към жилищните помещения на Юбере.

Вътре имаше пазач дирм, облегнат на стената. Той тъкмо се обръщаше към влезите, когато Руиз с едно точно движение му преряза гърлото. Извънземният умря, издавайки само слабо бълбукане. Олбани помогна на командира да спусне тежкия труп на пода без излишен шум.

Руиз погледна въпросително Хъксли. Киборгът известно време изучава детекторите си, после поклати глава и се усмихна.

Минаха през огромен хол, оформен в доста строг стил: снежнобели стени и килим на пода, а цялата мебелировка се състоеше от украсени с резба кушетки от някакво черно блестящо дърво. Интериорът създаваше впечатление на нереалност, сякаш са попаднали във вътрешността на черно-бяла снимка.

Към личните апартаменти водеше зала, в която бяха окачени необичайни картини. Руиз премина покрай тях, без да се вглежда, но дори един бегъл поглед го убеди, че всички платна излъчват тревога: сочни, отровни цветове и изкривени фигури — видения на безумец.

В края на залата от белотата се появи прислужница и щом чу стъпките, вдигна поглед. Тя ахна, изпускайки купчина кърпи, и се обърна, за да избяга. Но в този момент момичето забеляза, че единият от облечените в броня непознати е Юбере, и съвсем се обърка. Руиз се хвърли към нея, удари я с юмрук в слепоочието и внимателно я свали на пода.

— Сантиментално същество си ти — прошепна Олбани. — Тя със сигурност е генширана. Когато се връщаш по обратния път, горката

женица ще се свести и ще ти изтръгне сърцето.

„Навярно Олбани е прав“ — помисли си мрачно Руиз и си обеща да не се церемони със следващия слуга. Но не срещнаха никой друг.

---

[1] Следващите десет параграфа (до сюжетния разделител) липсват в книжното издание. Бел.Mandor. ↑

ГЛАВА 17

Откриха Юбере в банята. Малката, облицована с бели порцеланови плочки стая изглеждаше абсолютно обикновено, а и самата сребристо-златиста вана не беше от онези, в които се събират с лекота две-три дузини най-близки приятели. Но въпреки скромните си размери, миниатюрният басейн изумяваше с красотата на изработката си: удобно наклонените стени бяха украсени с полускъпоценни камъни; сред нефритените бамбукови стебла прелитаха черни пеперуди от опал.

Когато влязоха вътре, „клиентът“ беше сам и си търкаше гърба с четка с дълга дръжка. Внезапното нахлуване, изглежда, не го учуди особено. Той видя дулата на прицелените в него оръжия и вдигна поглед към онези, които ги държаха. Усмихна се носталгично:

— Публий ви изпраца, нали?

После Юбере огледа двойника си, сякаш възхищавайки се на великолепно свършената от неговия враг работа.

— Хитроумно чудовище — въздъхна той. — Ех, не трябваше да съм чак толкова алчен, че да стигна до там да си имам работа с тоя изрод.

После погледна към Руиз и върху лицето му за миг се появи странно изражение на смайване, което моментално изчезна. Бившият агент остана с нелогичното, но доста неприятно впечатление, че Юбере го е познал. „Не — каза си той, — не е възможно.“

— Убийте го! — нареди двойникът.

— Какво показват уредите ти? — обърна се Руиз към Хъксли.

Киборгът сви рамене:

— Нищо. Това е много странно. Нито сигнализация, нито сензори, нито дистанционно наблюдение.

Двойникът се усмихна:

— Ние сме богоизбрани хора, а, Алонсо? За какво ни е защитата, която е толкова необходима на простосмъртните?

— Напълно вярно — съгласи се Юбере, наблюдавайки внимателно Руиз. — Какво толкова ти обеща Публий, та се съгласи да дойдеш тук? Не си генширан — това го разбрах от пръв поглед.

Руиз не обърна внимание на въпроса — за него събеседникът му вече беше покойник.

Но Юбере се обади отново:

— Предполагам, че трябва да се утеша с факта, че няма да ме надживееш дълго.

После затвори очи и се зае с търкането на гърба си.

Пуснатият от Руиз откос отнесе горната половина на черепа му и покри пеперудите и бамбуковите стебла със симетрични червени петна. Бившият агент прибра оръжието зад гърба си и се извърна.

— Разрежете го и го хвърлете в утилизатора — нареди той на Олбани.

Руиз се взираше в една точка и решително отказваше да мисли за това, което току-що беше направил. Чу съскане и бълбукане, после и изразителните звуци, съпровождащи разчленяването на трупа на парчета, достатъчно малки, за да се поберат в утилизатора на банята.

Когато двойникът се обърна към Руиз, уж за да го поздрави, очите му блестяха. Но бившият агент притисна ръката му към ръба на ваната и отсече с виброножа показалеца му и имплантирания в него лазер за еднократна употреба.

Фалшивият Юбере ахна и понечи да отдръпне ръката си, но после застина и изчака Руиз да прибере оръжието и да го пусне. От бронираната ръкавица се процеждаше кръв, която капеше върху плочките. Двойникът притисна раната със здравата си ръка и изгледа мъчителя си, без ни най-малко да го осъжда.

— Публий ме предупреди, че си човек с остър ум и — което е по-важно — много наблюдателен.

Той въздъхна и погледна отсечения си пръст. После се приближи до аптекката, намери лекуващ рани лейкопласт, изстиска ивица от него около раната и го активира.

— Е — изрече новият Юбере, — иска ми се да се измъкна от тези доспехи. — Той отвори високия гардероб от черно дърво, разположен при далечната стена, и си избра елегантен костюм от сивосинкава коприна. — Отива ли ми?

Олбани вдигна поглед от кървавото си занимание и се разсмя.

— Каквото и да означава това — отбеляза той.

— Хайде по-бързо! — подвикна му Руиз.

— Сега имаме колкото си искаме време — безгрижно заяви Юбере. После свали бронята си, изтри слабото си тяло с напарфюмирана кърпа и бързо се облече.

— А вие не искате ли да се облечете? — обърна се двойникът към останалите. — Не ви ли се струва, че разхождащите се из крепостта хора в бронирани скафандри могат да предизвикат недоумение у някого?

Олбани отново се засмя:

— Не, Юбере. Командирът е по-умен, отколкото предполагаш.

Той хвърли последното парче от истинския Юбере в утилизатора и се зае да мие банята.

Руиз побутна марионетката с цевта на отломомета си.

— Нека да намерим комуникатор и да се убедим, че работниците те приемат. Хъксли, вземи оборудването си. Олбани, ти ще ни прикриваш отзад. Стреляйте само в краен случай. И, Юбере, стига фокуси, че всичките инвестиции на Публий ще пропаднат.

— Ще бъда много внимателен — отвърна двойникът. — Моля те, бъди и ти.

— Добра идея — съгласи се Руиз. — Хъксли, моля те, обезвреди бомбата му в случай, че се наложи да го убием.

Новият Юбере ги отведе в комуникационния център. Той се движеше уверено и с лекота. Руиз не смееше да го държи открито на прицел, понеже се страхуваше, че някой може да забележи това и да ги нападне. Преследваше го неприятното усещане, че изобщо не владее положението, но трябваше да си изясни дали новият господар е наследил авторитета и властта на предшественика си.

— Когато се доберем до центъра, първо ще направим така, че да можем без проблем да се измъкнем оттук — нареди той. — И ще ни дадеш придружители за обратния път до влака.

Юбере го погледна с интерес:

— А не искаш ли да се измъкнеш отгоре? Нали сега ние управляваме тук?

Руиз го гледаше мълчаливо и двойникът сви рамене:

— Както искаш.

Хъксли хвърли тревожен поглед към командира. Руиз реши за всеки случай да обясни положението на приятелите си.

— Работодателят ни разчита, че ние собственоръчно ще му помогнем да се избави от нас. Той вече е разположил хора горе, а може и да не притежава втори батискаф. А в нашия има генш, който ще стане предмет на преговори между нас и собственика му.

Хъксли изглеждаше още по-обезпокоен.

— Какво те накара да работиш за такава долна твар, Руиз?

— Необходимостта.

Олбани изфуча:

— Не му позволявай да те баламосва, Хъксли. Той обича такива задачи — за Руиз колкото по-близо е краят, толкова е по-весело. Заради това никога не може да си седи мирно на задника.

Руиз понечи да възрази, да каже, че се е променил, но реши, че Олбани ще му се изсмее.

В комуникационния център имаше само един техник с черна униформа и двама охранители без броня или следи от операция за подсилване на мозъка. С влизането си в стаята Руиз веднага прецени ъгъла на стрелба и последователността на поразяване на целите. Извънземният, застанал отляво на вратата, като че ли забеляза новопоявилите се, за разлика от своя събрат отдясно, а техникът изобщо не им обърна никакво внимание.

Юбере се приближи до главния монитор и вяло прекара ръка по черното стъкло. Забарабани разсеяно с пръсти по дисплея, после се обърна и подхвърли към по-близо застаналия дирм:

— Убий ги.

Охранителят тъкмо беше започнал да съобразява за какво става въпрос и да вдига оръжието, когато Руиз му изпрати откос и го залепи за стената. Командирът се обърна и пусна още един откос към втория влечугоид, който в този момент също се опита да стреля, но не улучи. В същия миг засъска газомета на Олбани и разкъса охранителя на две.

Руиз се обърна и видя, че Хъксли лежи на пода, а краката му слабо потрепват. От една дупка в гърдите му се издига дим. Едва бе успял да оцени какво се е случило, когато забеляза как Олбани се прицелва в Юбере. Грапавото му лице беше изкривено от убийствена ярост.

— Не! — изкрещя Руиз. — Не бързай да го убиваш!

За миг му се стори, че Олбани няма да се подчини. Той знаеше, че ще успее да довърши стария си приятел преди той да стреля в двойника — отломометът му все още беше насочен към първия дирм, който продължаваше да се бори за живота си. Но Олбани изрева, обърна оръжието настрани и с един изстрел превърна в пара главата на започналия да се изправя от креслото техник.

По тялото на Руиз премина тръпка на облекчение.

Юбере се облегна на пулта за управление.

— Какво пък, струваше си да опитам — каза той почти весело.

Руиз с усилие успяваше да запази мисълта си ясна, тъй като изпитваше непреодолимо желание да стрие марионетката на прах.

— Как да ти го обясня по-ясно? — обърна се той към Юбере. — Ако продължаваш да ни водиш за носа, всичките планове на господаря ти ще се провалят. Не видя ли какво оставих на платформата на влака? Раницата ми, пълна с тороидални взривни вещества — Руиз погледна часовника си на лявата предмишница на бронирания скафандър. — Ако не се върнем след двайсет и осем минути, взривът ще разруши купола и ще запечата дупката завинаги.

Юбере скочи на крака. Лицето му изрази стремителна смяна на чувствата: от снизходителна веселост до напрегната студена ярост.

— Когато Публий се добере до теб, ще си платиш страшно скъпо за това, че ми попречи — процеди той. За миг в очите му пламна почти човешко безумие, но той бързо се овладя. — Разбира се, покойникът си е покойник и предполагам, че не трябва да те виня, задето се опитваш да се съпротивляваш.

— Отлично — отвърна невъзмутимо Руиз. — А сега дай необходимите нареждания.

Юбере си пое дъх и произнесе в микрофона на комуникатора няколко къси резки фрази. След като приключи, той погледна към Руиз. Предишното му спокойствие се беше върнало.

— Доволен ли си?

— Да видим как ще тръгнат нещата — отговори командирът.

Олбани се отпусна на колене до киборга, който най-накрая бе утихнал.

— Умря — мрачно констатира той.

Руиз усети пристъп на остра тъга. За наемен убиец Хъксли си беше съвсем приличен човек. А сега той си бе отишъл, сякаш изобщо не е живял. Командирът не беше оправдал доверието му.

Бившият агент тръсна глава, за да отхвърли тези мисли — отново хабеше време за безполезни емоции. Всичките същества, унищожени от тях през тази нощ, бяха пълни с живот, който за тях беше не по-малко важен, отколкото животът на Хъксли за него. Какво пък, както бе казал двойникът, мъртвите са си мъртви.

Руиз помогна на Олбани да свали от тялото на киборга неповредените прибори и сложи голяма част от тях върху себе си.

— Струва ми се, че сега аз съм длъжен да поема неговата работа — каза той.

Олбани уморено се изправи:

— Ъхъ. Твоята армия постепенно оредява, Руиз.

След минута в стаята на бегом пристигна отряд дирми. Съществата се спряха, опитвайки се да проумеят какво се е случило. Понечиха да хванат окачените на гърдите им енергомети, но Юбере властно вдигна ръка.

— Спрете! Това са приятели. Те ме спасиха от предателство. Заповядвам ви да ги преведете през шлюза за безопасност на долното равнище, после се върнете тук и почистете мръсотията. И внимавайте комуникационният център да бъде комплектован с подходящи кадри. Защитавайте живота на тези хора до последната си капка кръв. Ние сме им много задължени и възнамеряваме да ги възнаградим щедро — в очите на Юбере отново пламна зловец блясък.

— Благодарим ви — кимна Руиз за по-голяма достоверност. — Радваме се, че успяхме да ви помогнем. Между другото, известно ли ви е, че животът е като лоза, която разцъфтява само веднъж?

Достатъчно бе да произнесе кодовата фраза, вкарана от генша в мозъка на марионетката, и Юбере веднага омекна и пламъкът в очите му угасна. Докато Руиз не произнесеше контрафразата, двойникът не можеше да вземе дори най-нищожно решение. Тази простичка схема на генша блокираше волята на марионетката. Сега той не можеше да се подчинява дори на заповедите на Публий. А ако по някаква причина Руиз не произнесеше контрафразата, фалшивият Юбере щеше да си

остане тук и да умре от глад, освен ако някой от хората не се осмели да го пренесе в медицинския отсек, за да го нахранят венозно.

— Е — каза Руиз, — сбогом и късмет.

Влечугоидите съпроводиха Руиз и Олбани до шлюза, диво въртейки очи заради напирещата паника. Като че ли всички приемаха новия Юбере без ни най-малко съмнение. Дирмите по принцип се смятаха за доверчив народ, поради което бяха доста популярен вид пушечно месо. Те преведоха хората през шлюза с поклон и се отдалечиха на бегом.

Когато външните врати се събраха зад гърба им, Олбани каза:

— Засега всичко върви добре. Какво й направи на марионетката?

— Отрязах й конците, за да успеем да се измъкнем оттук. Това ще ни даде възможност да търгуваме с работодателя ни.

— Ех, ако беше направил това малко по-рано...

— Можех да го направя само веднъж. Извинявай.

Олбани сви рамене:

— Какво да се прави, тази работа е жестока и мръсна. Знам, че и на теб ти е мъчно за Хъксли. А сега какво?

— Ще бягаме — отвърна Руиз и хукна по дългия коридор.

Когато след десет минути се добраха до платформата, откъснатите от взривовите крайници на морасара още помръдваха. От тази гледка Руиз го побиха тръпки. Мъртвото лице на Дурбан беше придобило мръсно-син оттенък, а изцъклените му очи продължаваха да се взираат в тавана. При мисълта, че ще му се наложи да измине обратния път в компанията на труп, агентът почувства необичайна гнусливост, но нямаше как да измъкне тялото от здраво впилата се в него „бърканица“.

Той обезвреди съдържанието на раницата си и двамата със стария си приятел се качиха предпазливо върху платформата. Руиз седна на мястото на машиниста. Достатъчни му бяха няколко секунди, за да се ориентира за какво служат ръчките и бутоните, после влакът потегли бавно по релсите.

За да убие времето, Руиз старателно се зае с детекторите на Хъкли, разполагайки ги по такъв начин, че своевременно да открие странична активност по трасето, особено отдолу. Това беше разумна мярка за в случай, че някой от извънземните обитатели на подземията реши най-накрая да отмъсти на проклетия влак за гибелта на съплеменниците си или — значително по-неприятна мисъл — Публий им е подготвил някаква клопка при връщането им. Руиз се сети, че не е наредил недвусмислено на сестрите-яхианки да следят и двата края на тунела, за в случай, че се появи опасност от посоката, откъдето са дошли. У него се появи неприятно предчувствие. Командирът на оределия отряд се безпокоеше от факта, че когато тръгваше, девойките бяха прекалено загрижени как да се махнат по-надалеч от ужаса, който им внушаваше бездънната пропаст, за да обръщат внимание на нещата, които стават зад гърба им.

Бившият агент се опитваше да убеди себе си, че това е само параноя. От друга страна, Публий, който притежаваше колосалния талант да си печели врагове, след толкова години отвратително поведение все още беше жив и здрав. Това показваше, че той действа последователно и хитроумно.

Опасността беше в това, че безумният хирург можеше да убие стария си приятел преди да разбере какво е станало с марионетката. Руиз с цялото си сърце се надяваше, че когато Публий разбере за това вероломство, алчността му ще надделее над яростта.

— Случило ли се е нещо? — попита Олбани.

— Вероятно нищо — отговори Руиз.

— Нещо не ми харесва твоя отговор — отбеляза високият техник.

Руиз му се усмихна:

— Е, не мога да те виня за това. Много ми е неприятно, че те забърках в тази каша, Олбани.

— Недей да ме лъжеш — махна с ръка приятелят му, но също се усмихна.

Пътешествието продължи спокойно, макар че Руиз на няколко пъти забелязваше спотайващи се сенки в различни тунели. Навярно на техните обитатели им беше любопитно от какво е предизвикана

толкова активната дейност върху релсите. Обаче никой не излизаше на открито и човекът устоя на изкушението да използва телескопа — не искаше да се показва прекалено заинтересован по въпроси, които не го засягат.

Когато вече бяха на неколкостотин метра над своя тунел, Руиз извади телескопа и се опита да разгледа входа. Настрои фокуса и видя Чоу, която стоеше на ръба на пропастта с лекомислено повдигната преградка на шлема и им махаше с ръка. Увеличението на уреда беше прекалено малко, за да може да се различи изражението на лицето на девойката. Руиз закачи телескопа на кръста си и изруга.

— Какво става?

— Сестрите, изглежда, вече не са сред живите. А това означава, че ни причаква Публий. Е, поне не ни уби веднага, когато попаднахме в полезрението му. Но той обича да гледа как жертвите му се измъчват. Това е една от най-големите му слабости и надявам се, че в един прекрасен ден именно тя ще го погуби.

Руиз прехапа устни и настрои шлема си на предаване на далечни разстояния.

— Публий, чуваш ли ме? Ако ме убиеш сега, губиш. Нито за секунда не повярвах на представлението с Чоу — и тя, и сестра й страдаха от крайна степен на агорафобия.

Изминаха няколко секунди. После Чоу отстъпи назад и падна меко, сякаш е парцалена кукла.

— Какво значи, че губя, какво имаш предвид? — разнесе се напрегнатият шепот на Публий. — Ти си мой, Руиз. Няма къде да избягаш. Ако се върнеш обратно горе, ще е достатъчно само да се свържа с новия Юбере, и той ще те хване и ще те убие. А може просто да пусна по следите ти търсач — и край. Наистина, изобщо не ми се иска да цапам новия си влак с трупове.

Руиз си пое дъх. Надяваше се, че най-лошото е зад гърба им, но с Публий никога не беше лесно — създателят на чудовища не му отстъпваше по хитрост, а може би дори го превъзхождаше. Пое дълбоко въздух още веднъж и измъкна от ботуша си пистолет — малък модел, стрелящ с големи бронебойни куршуми. Те се взривяваха при попадане в тялото. Агентът допря дулото до слепоочието си: достатъчно беше да натисне спусъка, и мозъкът му щеше да се

превърне в такава каша, че дори Публий не би могъл да го съживи отново.

Гласът на неговия враг изпълваше шлема му:

— Ама че си глупак! Нима си мислиш, че наистина съм загрижен дали ще успея да си направя играчка от теб или не? Или че моето геншче ще се взриви заедно с теб? Имам си достатъчно по-сериозни грижи. Просто ще си събера няколко клетки и ще се захвана с клониране — за развлечение през свободното си време.

— Това ще бъде просто възхитително — прекъсна го Руиз. — Но ти нищо не си разбрал. Опита ли вече да се свържеш с Юбере?

— Не — отвърна Публий и в гласа му пролича едва доловим отенък на неувереност. — Защо? Да не си претърпял фиаско? В такъв случай защо да не те убия? И, между другото, къде ми е геншът?

Руиз със задоволство установи, че Публий, изглежда, не беше влизал в подводния апарат.

— Оставих го в батискафа.

— Нима? Колко лекомислено от твоя страна!

— Ни най-малко. Първо, ти си мислеше, че съм прекалено глупав, за да осъзная, че за теб няма голяма разлика в това дали ще имаш един генш повече или по-малко. Второ, вече не съм с бесен нашийник. Трето, с помощта на генша нанесох леки поправки в твоята кукла. Убий ме — и никога няма да можеш да използваш марионетката си, макар че тя сега седи в командния център и, така да се каже, управлява крепостта.

Последва зловеща потискаща тишина, нарушавана само от звуците на тежко дишане.

Най-накрая се разнесе гласът на Публий, изпълнен със сдържана студена ярост, което изплаши Руиз повече от всякакви цветисти заплахи.

— Защо трябва да ти вярвам?

— Свържи се с Юбере.

— А ако си се провалил и там седи истинският Юбере? Тогава ще разбере кой е тръгнал против него, а дори и аз не бих рискувал да започна открита война с Алонсо.

— Голям проблем, а? — Руиз с всички сили се опитваше да запази спокоен, безразличен тон.

Времето минаваше, а влакът се приближаваше все повече и повече към тунела.

— Какво трябва да направя? — попита Олбани.

Руиз премести комуникатора на близко предаване, за да не може Публий да ги подслуша.

— Нищо. Може би тази каша, която е забъркал с Юбере, е по-важна за него от отмъщението, или вече сме покойници. А може би дори е по-лошо. Сигурно е по-добре да си отнесеш главата с енергомета или да скочиш в ямата при геншите, отколкото да позволиш Публий да те хване във възстановимо състояние.

— Чак такъв гад ли е?

— Още по-голям.

Те се приближаваха към тунела и Руиз намали скоростта, като продължаваше да държи пистолета до слепоочието си. Влакът се движи още малко и спря точно под входа към коридора. Приятелите чакаха.

От дълбината на коридора се разнесе зловец звук. Едва ли човешко същество е способно да издаде нещо подобно. По-скоро наподобяваше рев на някакъв огромен хищник като лъв или разярена мечка. Отначало Руиз не можеше да разбере откъде се е взел този звук, но после съобрази, че Публий все пак се е убедил в неговата правота и сега реве от ярост.

Внезапно всичко утихна. Към изхода на тунела се приближи масивен робот-убиец, доста раздрънкан и потрошен на отделни места, и спусна долу стоманено въже с магнитни катарами. Руиз вдигна ръка, улови механизма за закрепване и го долепи до бронираната си гръдна пластина. Олбани го погледна и пребледня.

— Руиз, добре ли го обмисли?

Гласът му трепереше. Изглежда, пред чудовищния гняв на Публий високият техник беше изгубил цялата си показна веселост.

— Като че ли имаме друг избор, Олбани. Отдолу — геншите, отгоре — хората на Юбере, които, вероятно, вече се чудят какво се е случило с господаря им. Всеки момент ще започнат да нервничат и да задават въпросите си, а ние не разполагаме с отговорите.

— Навярно си прав.

— Не знам. Но разполагам с нещо, с което мога да шантажирам Публий. Той е вложил много в тази история с Юбере. Мисля, че няма

да тръгне да ни убива, докато у него все още има надежда, че номерът с подмяната ще свърши работа.

Олбани погледна нагоре, към робота-убиец.

— Надявам се, че си струва да рискуваме.

Той закрепил края на стоманеното въже към бронята си и роботът започнал да ги тегли нагоре.

ГЛАВА 18

Чоу лежеше като купчина парцали встрани. Сега, вече се виждаха дупките в бронята ѝ. Черният пластмасов прибор, закрепен на гърба ѝ, беше обикновен трупход. Публий го бе използвал, за да накара тялото да се движи, когато се опитваше да ги примами в тунела без излишен шум.

Роботът-убиец ги поведе по-нататък и те минаха покрай трупа на Мо, проснат в ъгъла, сякаш тя бе умряла, уплашена до смърт от дълбочината на пропастта.

Публий беше разположил малкия си лагер далеч от ямата и носещата се от нея воня. Той седеше на сгъваема походна маса, ровеше с вилицата из чинията с обяда си и наблюдаваше изображението на екрана за видеовръзка.

— Какво направи с моето момче, Руиз? — поинтересува се той със светски тон.

Руиз погледна през рамото му и видя върху екрана новия Юбере, застанал на същото място, където го бяха оставили. Лицето на двойника изглеждаше спокойно, но на агента му се стори, че в очите на марионетката има студена отчуждена тъга.

— Не се безпокой. Това не е завинаги. Достатъчно е да се произнесат няколко правилни думи и всичко с него ще бъде наред.

Раненото рамо започваше да го боли. Глупаво беше да хваща пистолета с дясната си ръка. Руиз толкова дълго го беше държал на слепоочието си, че анестезията бързо преминаваше. Безумно му се искаше да отпусне ръката си, но Публий, несъмнено, беше наредил на робота-убиец да го хване веднага, щом престане да се цели в себе си.

— Даа... Какво пък, можеше да е и по-лошо. И какво трябва да направя, за да заслужи твоето снизхождение и съгласието ти да ми разкриеш тези заветни думи?

— Да изпълниш условията на договора.

Публий нетърпеливо измляска:

— Това е неприятно и е свързано с много трудности.

Руиз не отговори нищо. Позицията на врага му беше напълно предсказуема.

Създателят на чудовища въздъхна:

— Е, добре. Аз мога да разбера кога губя — при тези думи очите му заблестяха, той буквално излъчваше коварство. — Какво ще правим сега?

— Чакай тук половин час, после ни последвай. Ще се срещнем в батискафа, където двамата с теб ще си сложим бесните нашийници.

Ръката, в която Руиз държеше пистолета, сякаш вече гореше и той се страхуваше, че врагът му ще забележи това.

Публий се вгледа внимателно в него.

— Нали няма да тръгнеш да устройваш нови фокуси, а, Руиз?

— Дори и да е така, в никакъв случай няма да са повече, отколкото заслужаваш — отговори уморено агентът. — Не, нуждая се от твоята помощ. Удръж си на думата, помогни на мен и робите ми да избягаме от Суук и можеш спокойно да продължиш да плетеш интригите си тук.

Публий забарабани с пръсти по масата, правейки се, че грижливо обмисля предложението. Най-накрая се усмихна широко, което придаде на лицето му зловещо изражение.

— Взех решение. Да бъде както ти искаш. Прикачил съм се към батискафа със своя шлюз. Моите хора прорязват вход в апарата. Ще се свържа с тях и ще им наредя да не ви закачат.

Той махна с ръка в знак, че ги пуска и се върна към обяда си.

Руиз постоя секунда, неспособен да повярва, че се е отървал толкова леко, после се обърна и закрачи по коридора, следван от Олбани.

Евфрат продължаваше да се оглежда, докато не завиха зад ъгъла и светлините на вражеския лагер не изчезнаха от полезрението им.

— Ама че приятелчета си имаш в тези времена — отбеляза той.

Руиз реши, че вече може да отпусне ръката си. Болката, която изпита, го накара да се олюлее. Той се спъна и Олбани го подхвана, за да не падне.

— Ранен ли си? — попита той.

— Не — отвърна Руиз. — Мисля, че леко контузих рамото си при битката с морасара. Просто действието на болкоуспокояващото приключва.

Той нареди на походната аптечка да инжектира поредната доза и усети как апаратчето пълзи по гърба към рамото му, боцкайки тялото му с малките си остри лапички.

— Слава богу — зад стъклото на шлема очите на Олбани изглеждаха огромни. — Ти ме забърка в тази история, надявам се и ти да ме измъкнеш. А какво говореше там, че трябва да се измъкнеш от Суук? Вземи ме и мен с теб, става ли? Тукашните приключения са ми достатъчни за сто години напред.

— Няма да мога да се разплата с теб, докато не пристигнем в Дилвърмуун.

— Ами добре. Ако се добера някой ден дотам, ще наредя да ми оковат краката и никога вече няма да си тръгна.

Руиз се усмихна:

— Не се заричай...

— Този път съм абсолютно сериозен — заяви Олбани.

На Руиз му стана малко по-весело, и то не само заради анестезатора. Той ускори крачка.

Когато приближиха шлюза, Руиз отново вдигна пистолета. Олбани го погледна.

— Почакай — предложи той. — Нека да заложа под шлема ти взрив, така че да можеш да го активираш с уста. Ще ти бъде по-лесно.

Руиз беше изумен, че на самия него не му е хрумнало подобно нещо. Походното снаряжение на Олбани включваше взривни вещества и дистанционен превключвател, а бронята нямаше да позволи на робота-убиец да обезвреди оръжието навреме. На Евфрат му отне само минута да сплеска ивицата взривно вещество на палачинка, да я свърже с проводник и да закрепил цялата конструкция под шлема на приятеля си.

— Искаш ли превключвателя да работи наистина? — уточни той.

— Разбира се — отвърна Руиз. — Каквото и да стане, не искам да попадна в ръцете на Публий жив.

— Е, ти решаваеш — каза Олбани, свърза превключвателя с проводника и подаде дребната кутийка на приятеля си, който я стисна със зъби, затваряйки по този начин веригата.

— Да тръгваме — изсъска Руиз през стиснатите си зъби, пъкна пистолета обратно в ботуша и закрачи напред.

На стотина метра от края на тунела се спря.

— Върви напред — каза той. — Кажим им, че в шлема си имам бомба — за в случай, че Публий все пак им е наредил да ме хванат при първата ми погрешна стъпка.

Олбани се усмихна:

— Мислиш ли, че ще се реши на това?

Той пъргаво се затича напред, сякаш не беше изразходвал почти всичките си сили през изминалата нощ.

Руиз го завари да стои самотен до шлюза, здраво стигнал енергомета си.

— Проблеми ли имаме?

— Не. Тук се мотаеха доста странни на външен вид личности, но аз им наредих да изчезнат обратно в тяхната лодка и те ме послушаха, при това без излишен шум.

Руиз отиде в ремонтния отсек и видя къде именно хората на Публий са изрязали полусферичен отвор. Оттам срещу тях мълчаливо се пулеха чудовищни муцуни.

Командирът на оределия отряд допря длан до панела на ключалката и приближи окото си към анализатора на ретината. След няколко мъчителни секунди проходът се отвори.

Първото, което направи Руиз, след като се озова вътре, бе да докосне с език предпазителя на импровизираната бомба и да измъкне детонатора от устата си. Челюстите, разбира се, го боляха, но той веднага оцени колко му олекна.

Геншът го чакаше в командната зала, свил се в ъгъла и прегънал сензорните си пипалца. След като разпозна влезлия, надигна своето покрито с буци тяло и произнесе:

— Ти си жив. Смаян съм.

— И аз съм изненадан — отвърна Руиз. — Браво, че не пусна Публий вътре.

— Надявам се повече никога да не го видя.

— И на мен ми се иска да стане така — със съжаление произнесе агентът, — но ще ни се наложи да го поканим на борда, а след това, надявам се, ще го накараме да ни се подчини.

Геншът отново се наежи и застина.

— Не ми харесва тази работа — отбеляза Олбани. — Защо просто не се откъснем от тяхната лодка и не избягаме, докато още имаме шанс?

— А ти в момента знаеш ли начин, по който да се измъкнем от Морекупчина?

Евфрат моментално посърна.

— Не. Пиратските главатари са изпаднали в страхотна паника. Те не позволяват на никой от тях да напусне планетата, какво остава за другите. Тези параноици вече свалиха няколко совалки.

„А това вече са лоши вести — помисли си Руиз. — И странни. Вероятно тук има нещо повече от баналните завист и алчност. Досега пиратите не са се стремили да погубят бизнеса, благодарение на който са забогатели, само за да хванат няколко мошеници-генши, колкото и ценни да са те.“ Той реши да обмисли тази идея по-късно. Създателят на чудовища беше по-неотложен проблем.

— Публий твърди, че знае начин за измъкване от Суук.

— И ти му вярваш?

Руиз сви рамене:

— Безспорно той е коварен тип. Но за сметка на това е по силите му да ни помогне. При това ние имаме пред него някакво преимущество, каквото нямаме пред никой друг, притежаващ реална власт.

— Досещам се... — предаде се Олбани, но в гласа му не прозвуча особен ентузиазъм.

Руиз го гледаше и чувстваше абсолютно необяснима симпатия. Независимо от всичките му недостатъци, Олбани, сега, на тази противна планета, беше нещо, което повече от всичко приличаше на истински приятел. Той вярваше на Руиз и без него агентът вече щеше да е мъртъв.

— Толкова съжалявам, че те забърках в тази гадост...

— А, не лъжи — махна с ръка високият техник. Но после се усмихна и потупа командира по здравето рамо. — Слушай, докато гледах как онова чудовище яде, си спомних, че не сме се хранили от вчера. Нали не можем да воюваме и да ядем въздух? Разполагаме с няколко минути, преди отново да ти се наложи да захапеш мината. Хайде да видим дали ще можем да залъжем глада с нещо.

Руиз кимна.

Преминаха обратно през преоборудвания товарен отсек, където неотдавна се намираха останалите членове на отряда. Опустялото пространство на тясната каюта изглеждаше огромно. Руиз си представи, че безплътните им духове още витаят тук и го гледат с мъртви очи, изпълнени с упрек. Той потрепна и прогони тази фантазия. Ако го преследваха призраците на всички, които му се беше наложило да унищожи през живота си, те нямаше да се поберат и на цял стадион.

Каютите на кърмата бяха оборудвани с примитивен автоготвач, но Олбани измъчва машината докато тя не им приготви и сервира сандвичи с пикантно месо и нарязани мариновани краставички. Той даде единия сандвич на Руиз и се зае отново да мъчи машината, докато тя не изкара две пластмасови чаши с димящ бульон.

— Не е чак толкова зле — заяви чревоугодникът, сядайки с чаша бульон в едната си ръка и със сандвич в другата. Изглеждаше удивително спокоен. Руиз си обясняваше тази безгрижност с факта, че Олбани почти не познава Публий. Освен това, високият техник, за разлика от него самия, беше склонен да живее в настоящия момент. Самият Руиз не можеше да не поглежда в бъдещето, за да предвиди новите неприятности, и в миналото, за да се поучи от горчивите грешки.

За първи път през тези дълги часове той се замисли за Низа. Как ли е тя? Може би вече е започнала да се съмнява, че той ще се върне за нея? За нея бяха изминали само два дни, но на него му се струваха седмици.

— Е — поинтересува се Олбани, — какви са тези роби, които водиш със себе си? Ценно имущество ли са?

— В известен смисъл — отвърна Руиз.

— И? — Евфрат явно очакваше продължение. На Руиз изобщо не му се искаше да се впуска в обяснения. Настана мъчително мълчание. Най-накрая Олбани дояде остатъците от сандвича и шумно допи последните капки бульон.

— Кажи ми — продължи да настоява той — защо се обременяваш с ценни „в известен смисъл“ роби, когато и на двама ни е ясно като бял ден, че ще ти е необходим целия ти късмет, за да можеш просто да се измъкнеш жив? Усещам, че тук се крие някаква тайна.

Бившият агент сви рамене.

— Но, Руиз — не отстъпваше Олбани, — разкажи ми поне нещичко за тях, докато чакаме оня изрод.

— Добре — предаде се Руиз. — Те са от Фараон. Фокусник, занаятчия и принцеса.

— Фараонски фокусник?! Той струва доста дори и без трупата си. А каква роля играе тук занаятчията?

— Старейшина на гилдията на знаменита трупа, вече разпаднала се.

— Ясно. А принцесата? С какво е ценна тя?

Руиз се поколеба с отговора и проникателният поглед на Олбани, изглежда, безпогрешно разпозна появилата се неловкост.

— Тя е доста красива — изстреля агентът най-накрая.

Евфрат се облегна назад в креслото и презрително изсумтя:

— Красива? И какво от това? В пангалактическите светове е пълно с красавици. Всеки може да стане такъв, какъвто пожелае. Красива! На Дилвърмуун уродливостта и дори обикновената невзрачност са толкова рядко срещани, че всяка уличница, която се реши да си направи операция заради получаването на някакъв забележим дефект, може да спечели цяло състояние. — Олбани поклати глава, а в очите му пламна леко злорадо любопитство. — Не може да бъде! Нали не искаш да кажеш, че си хлътнал до уши?! Виж ти какви диви приумици на страстта! Надявам се, че не възнамеряваш да ми разправяш, че тези момчета са загинали само защото Руиз Ау — ужасният Руиз Ау, безпощадният Руиз Ау, смъртоносният Руиз Ау — е намерил най-накрая своята половинка? И на мен, по всяка вероятност, ми предстои да изгубя главата си по същата причина? Само не това!

Изглежда, на края на тирадата си той не на шега се бе разярил.

Руиз го изгледа мрачно. Какво можеше да му каже? Ако в така създалата се ситуация съумееха да оцелеят достатъчно дълго, за да успеят да освободят Низа и останалите, истината щеше да стане очевидна, така че нямаше смисъл да лъже.

— Общо взето, ти си прав — каза той рязко.

Олбани се опули. Изглежда, той всъщност не очакваше да чуе потвърждение на думите си. Лицето му стана безизразно и спокойно — неестествено спокойно. Руиз се зачуди дали приятелят му не възнамерява да го нападне — толкова странно беше лицето му — и се

стегна, готов да отрази атаката. Но за него огромно смайване Олбани се разсмя дрезгаво.

— Не, но защо? А аз си мислех, че през своя досегашен живот съм се нагледал на достатъчно странности и вече нищо не може да ме учуди, но гледай как съм грешил. Не е най-отвратителното усещане, нали? Искам да кажа, че ти самият навярно си бил още по-учуден.

Руиз се замисли и реши, че не е така. Можеше ли това внезапно появило се чувство да покаже какво става вътре в него? Колко дълго е носил в сърцето си семената му, докато те пуснат корени? „Много странно“ — помисли си той. Не му се искаше да споделя съкровените си мисли с Олбани: той или отново щеше да му се присмее, или щеше да започне да нервничи — подобни разсъждения изобщо не характеризираха командира му като безупречен войник и убиец.

Но преди мълчанието да стане напрегнато, се разнесе звън, известяващ за пристигането на Публий. Руиз погледна партньора си:

— Не забравяй, че Публий е истинско чудовище. Нищо казано от него не бива да се приема за чиста монета. Всяко негово твърдение съдържа двоен, а понякога и троен смисъл. Добре е да използваме преимуществото си преди той да съобрази как да ни завърти около пръста си. Бъди нащрек: това, което ще се случи сега, е значително по-опасно от посещението в крепостта на Юбере.

Олбани кимна мрачно и двамата тръгнаха към шлюза.

Руиз нареди на Олбани да отвори шлюза, но самият той остана на огневата линия — за в случай, че Публий им е подготвил някаква изненада. Но създателят на чудовища влезе, носещ над главата си обкована със сребро кутия от черно дърво. Той явно беше вбесен от непочтителното поведение на Олбани. Обърна се, видя Руиз и понечи да свали ръцете си.

— Не! — изкрещя агентът. — Ръцете горе, с гръб към мен! — и се прицели към Публий с отломомета.

Публий почервеня, с целия си вид показвайки обзелата го ярост. За миг Руиз бе обхванат от плашещо чувство за всемогъщество. Внезапно му се прииска да убие Публий и завинаги да се избави от възможно предателство от негова страна. Щеше да намери начин да се измъкне от Суук — такъв, който да не зависи от коварството на този

създател на чудовища. Разполагаше с батискаф, а също така и с оръжие, както и с известно количество пари. Имаше генш, когото можеше да продаде на пазара на роби в Морекупчина. Това бе напълно достатъчно, сигурен беше. Почти неволно пръстът му притисна по-силно спусъка.

Навярно Публий прочете върху лицето му смъртната си присъда. Той пребледня и бързо се обърна към стената. Руиз леко отпусна ръката си.

Олбани затвори шлюза и взе кутията от госта си. Отвори я внимателно, като преди това я провери от всички страни с детекторите си. Вътре лежаха два бесни нашийника — елегантни оръдия за убийство, украсени със злато и кървавочервени рубини.

— Махни оттам мръсните си лапи — изкрещя Публий.

Олбани постави кутията на масата и насочи енергомета към кръста на врага си.

— Да поизтупаме прахта от него, а, Руиз?

— Не е изключено и да постъпим точно по този начин — отвърна дрезгаво командирът.

Публий изглеждаше като възплъщение на цялата хаотична груба жестокост на вселената, символ на всички уродливи реалии на съществуване, на всички пороци на човечеството, които открай време плетяха заговори против щастието и безопасността. Омразата на Руиз към това чудовище внезапно избухна като неудържим огън. Той хвана Публий за врата, притисна го към стената и пхна под ухото му дулото на отломомета.

— Провери дали няма въшки — подхвърли той на Олбани.

Техникът бавно и внимателно прекара сензорните датчици през тялото на врага. После измъкна невронен бич от ръкава на пленника, парализатор от ботушите му и пневматичен иглен пистолет от ножница под врата. Продължи проверките си, сменяйки честотата на анализатора и мърморейки си нещо под нос. Най-накрая изключи приборите и кимна на Руиз.

— В десния показалец и в левия лакът — виброножове. В ключицата — малък иглен лазер. Зад дясното ухо — приемник-предавател, нещо като преносима радиостанция. Зад лявото око — видеокамера. И голяма бомба в дясното седалище — ако се наложи самоубийство. Това е всичко, което открих.

— Махни ги — нареди Руиз.

— И камерата зад окото ли? — въпросително вдигна вежди Олбани.

— Да. Не тъжи за месото — няма да изненадаш Публий с такива дреболии. Той винаги може да си отгледа ново.

Публий започна да заеква от възмущение.

— Какви ги вършиш?! — закрещя той. — Та ти работиш за мен, Руиз Ау! По този начин няма да заслужиш премии!

Руиз се разсмя недоверчиво.

— Давай, не се туткай — нареди той на Олбани.

Приятелят му сви рамене.

— Както кажеш.

Той измъкна хирургическия лазер и се зае с Публий, режейки кабели и изгаряйки сензори на най-различни места. След като приключи, той отстъпи назад и насочи енергомета си към създателя на чудовища.

— Той е на твое разположение, Руиз.

Агентът обърна врага си и притисна отломомета към гръкляна му така, че да сочи право към мозъка.

— Ей богу, така ми се иска да те убия — съобщи той и за миг идеята му се стори непреодолимо съблазнителна.

Публий отново си беше сложил маската на пренебрежение и увереност и се усмихна, както на самия него му се струваше, съвсем обаятелно.

— Хайде-хайде. Не съм направил нищо, което ти самият не би направил на мое място.

В това имаше частица истина, но само защото Публий си е Публий. Или поне Руиз мислеше така. Да, той се възползва от възможността да предаде своя работодател, защото знаеше, че работодателят му междувременно се занимава със същото нещо. Агентът смутено кимна.

— Нима не става винаги така? — продължи Публий.

Руиз яростно тръсна глава. Всички тези безцелни думи бяха опасни. Вселената е такава, каквато е, и се налага да се живее в нея.

— Седни — нареди той и побутна пленника към креслото.

Творецът на чудовища седна внимателно, стараяйки се да не допира до нищо онези части на тялото си, през които току-що Олбани

бе прекарал лазера си.

— Какво ще правим сега, Руиз? Признавам си, че съм победен. Остава ми да разчитам единствено на твоите разбирания за честна игра и на отчаяното ти желание да се измъкнеш от Суук. Това все още мога да го уредя.

— Откъде да съм сигурен?

Публий изразително сви рамене.

— А кой друг би ти помогнал? Аз поне съм съгласен да си сложа заедно с теб бесния нашийник. Ако и това не послужи за доказателство за моята честност, не знам... Между другото, проблема с марионетката също може да бъде гаранция за моето желание да ти помогна. В настоящия момент ценя повече от твоя живот единствено своя.

Руиз изучаваше нашийниците в отворената кутия.

— Твоята смиреност е впечатляваща — отбеляза той ехидно.

— Но ти си този, който току-що се показва като по-добрият от двама ни — отвърна Публий разсъдливо.

Руиз погледна Олбани.

— Донеси старите нашийници — помоли той.

Евфрат се усмихна заговорнически и отиде в кърмовата част. Върху гладката физиономия на пленника се отрази слаб намек за тревога и Руиз се зарадва на това от цялото си сърце. Но лицето му остана невъзмутимо.

Олбани се върна с нашийниците, които бяха носили командирът и геншът. Агентът протегна ръка и взе нашийника на извънземното.

— Ти си прав — обърна се той към Публий, — ще ни се наложи временно да станем съюзници. За да ти покажа, че съм се примирил с това, ще ти дам другия нашийник, а не онзи, който ти беше сложил на генша — няма защо твоите фини и нежни ноздри да поемат тази отвратителна воня.

Тревогата върху лицето на пленника стана явна.

— Не, не — заприказва бързо той. — Не искам дори да слушам подобно нещо. Донесох тук много по-красив чифт, който подхожда много по-добре на такива стилни джентълмени като нас двамата.

— Сложи му нашийника — нареди Руиз.

Публий се отдръпна рязко, прилепвайки се плътно към облегалката на креслото.

— Нима не ми се доверяваш дори за такива дреболии?

— Не ти се доверявам.

— Труден човек си ти, Руиз — Публий застена от досада.

Олбани щракна нашийника около врата му и както се стори на Руиз, самоувереността на пленника угасна. Бившият агент установи, че този факт му доставя колосално удоволствие. Мръщейки се от пропилата се в метала и пластмасата воня, той си сложи нашийника на генша.

Публий с треперещи пръсти пое от Олбани пулта за управление на нашийника. Руиз се зачуди дали в неговия нашийник няма и някаква допълнителна уловка, от която така се боеше в момента врага му. Или, може би, непредвиденото развитие на събитията, попречило му да извърши поредното предателство, го беше извадило от релси?

— Активирай нашийника, император Публий — нареди агентът, хващайки собствения си пулт.

— Руиз... — започна Публий с мек разумен глас.

— Прави каквото ти казват — прекъсна го господарят на положението. — Защото ще те убия и с това ще приключи всичко.

Публий отвори уста, после я затвори и накрая кимна. Дватама включиха нашийниците и те изщракаха. Руиз мушна пулта в специалното гнездо на самия нашийник и прибора отломомета в ботуша си.

— Е — обърна се той към госта си, — нима не ти олекна?

Самият той се чувстваше сякаш от раменете му бе паднала планина. Започваше да се надява, че ще се справи с тази ситуация.

— Да, разбира се — отвърна мрачно Публий. — Без никакво съмнение.

Отзад в тъмнината се размърда младия генш, което привлече вниманието на бившия му господар.

— Как го убеди да си свалите нашийниците? — попита създателят на чудовища, вглеждайки се в извънземното.

— Не беше трудно — отвърна Руиз. — Просто му разказах някои неща за теб.

Публий се усмихна тъжно:

— Пак подигравки, Руиз. Поне се дръж достойно с мен.

— Да, за бога. Отиди при комуникатора и нареди на хората си да се разкарат.

Публий се изправи с усилие и се приближи до устройството за разговори. Руиз не забеляза никакъв капан в нарежданията, които Публий даде на хората си, но това разбира се нищо не означаваше. Пленникът се обърна към Руиз:

— И сега какво?

Руиз малко се обърка от отсъствието на каквато и да било съпротива от страна на Публий — това беше толкова странно, колкото в една прекрасна сутрин слънцето да изгрее от запад.

— Сега ще отидем и ще приберем робите ми.

Младият генш изпълзя от ъгъла.

— А мен ще ме пуснеш ли? Обеща да го направиш, ако имаш възможност.

Руиз поклати глава със съжаление:

— Извинявай, но твоите услуги може и да ми потрябват пак — той изгледа оценяващо Публий.

Пленникът пребледня.

— Това същество не е достатъчно обучено. Ти и без друго, навярно, вече си нанесъл непоправими вреди на моя Юбере... — ръката му посегна към нашийника. — Освен това, аз ще унищожа и двама ни, ако посмееш да се ровиш в мозъка ми.

Руиз въздъхна. Той изобщо не разчиташе, че младият генш ще успее да промени съзнанието на Публий, без да причини на мозъка му сериозни увреждания. Тази форма на императива, която позволяваше на създателя на чудовища да владее напълно разума си, вероятно надвишаваше неизмеримо възможностите на необучения генш. Руиз с удоволствие би помъчил врага си още малко, но ако той продължаваше да вярва в неизправността на втория нашийник, можеше от отчаяние да направи нещо неочаквано.

— Добре, ще те утеша — изрече агентът. — Открихме в нашийника на извънземния монолинова подложка. Махнахме я преди да убедим малкия, че е в негов интерес да ни сътрудничи по всякакъв начин.

Публий рязко вдигна глава:

— Откъде да знам, че не ме лъжеш?

— Дай му това, Олбани — Руиз измъкна куба със записа, направен по време на разговора с младия генш и го подхвърли на партньора си.

Пленникът с умело движение активира кубчето. Светлината, излизаща от малкото екранче, падаше върху лицето му на неравни изблици. Руиз се вслушваше в тихите звуци на собствения си глас. В края на краищата Публий повярва, че му говорят истината, и изключи записа. Той се усмихна, явно придобивайки предишната си увереност.

— Е, убеди ме.

Руиз усети скритото зад тези думи дълбоко презрение.

— Отлично. Всичко, от което се нуждая, е да се измъкна от Суук. Ако играеш честно, ще получиш марионетката си обратно. Опитай още веднъж да ме измамиш, и ще съжалиш. Запомни — нито ти, нито аз не сме от онези хора, които имат навика да издрънкват всичко, което знаят, затова успокой амбициите си и опитай да се вслушаш в инстинкта си за самосъхранение.

— Напълно съм съгласен с теб — Публий се върна в креслото си, гладкото му лице излъчваше доброжелателност.

Геншът се приближи още повече към светлината:

— А сега защо не ме пуснеш? Създателят на чудовища се примири и е готов да сътрудничи.

Публий се разкикоти:

— Защото Руиз Ау не е по-добър от мен. Неговите обещания струват толкова, колкото и моите и той изобщо не е по-милосърден или по-справедлив от мен. Ти си обречен на разочарование, млади генше, ако решиш да се довериш на този човек.

През обвивката се разнесе шум — подводницата на Публий се отделяше. От разделилите се шлюзове се чуваха странни бълбукащи звуци. Руиз усети внезапен импулс и известно време му се съпротивлява, но той ставаше все по-силен. Чувстваше, че ще бъде непроснима грешка ако сега постъпеше по същия начин, по който би постъпил Публий на негово място. Това просто би оскърбило източника на късмета му, какъвто и да бе той. А късметът щеше да му трябва още. Освен това му хрумна още нещо. Тук се намираше единственият генш, способен да приведе двойника на Юбере в работно състояние. Ако Публий по някакъв начин си върнеше контрола над извънземния, то Руиз и кодовата фраза вече нямаше да му трябва.

— Всичко е наред — каза той на генша. — Можеш да си тръгваш. Вероятно си струва да използваш влака — транспортното

устройство, което ще видиш в края на коридора. Там има много опасни механизми. Но геншите са доста добри алпинисти, нали?

— Вярно е — отвърна с безцветен глас извънземният. Той вдигна крак и показа еластичните си смукала.

— Тогава ще ти се наложи да се спуснеш надолу по стените на пропастта, в която живеят доста неприятни същества. Ще успееш ли да го направиш? До долу, където живеят съплеменниците ти, има доста път.

— Ще успея — произнесе геншът. — Мога да почивам и дори да спя на вертикална повърхност — свикнали сме с това на родната ми планета.

Руиз кимна на Олбани, който изведе извънземния през шлюза и го придружи до края на тунела.

Публий седеше тихо, но на устните му играеше презрителна усмивка. Бившият агент знаеше за какво си мисли врагът му: геншът така или иначе ще му принадлежи, тъй като той скоро ще владее анклава, притежаван по-рано от Юбере. Това изобщо не интересуваше Руиз. След като извърши акта на превантивно милосърдие, той, колкото и да бе странно, се почувства по-добре. А и въздухът в батискафа вече започваше да се пречиства.

Руиз се приближи до пулта за управление, включи сонара и започна да наблюдава как една малка червена точка — подводницата на Публий — бавно се издига нагоре. После чу тракането на затварящия се шлюзов люк и грохота при заключването му от Олбани. След това техникът се върна и отдели собствения им апарат от стената на небостъргача, оставяйки ремонтен мехур при отвора, за да не бъдат залети коридорите с вода.

— Курс? — попита Евфрат.

Руиз издиктува координатите на казармите на Диамантен накит и Олбани ги въведе в автопилота. Батискафът се разклати и бавно започна да се издига към повърхността.

— Е — обърна се капитанът към пленника, — хайде да си поговорим за твоя приятел, пирата.

Публий вдигна предупредително ръка:

— Ти какво, да не възнамеряваш да изтръгнеш всичките ми тайни?

Руиз усети огромна умора. Вече от много дни не беше спал. Внезапно се почувства като беззащитен глупак. Щеше ли да има сили да се противопостави на Публий?

— Престани — каза той. — Сега трябва да знам всичко. Ако още не си измислил как да ни измъкнеш от Суук. Крайно време е да започнеш да мислиш.

Освен това, помисли си Руиз, времето и силите, които създателят на чудовища ще изгуби за обмислянето на този план, съществено ще съкратят времето и силите, които той би могъл да изразходва за измислянето на допълнителни гадости по отношение на своите затворници.

Публий потри брадичката си:

— Значи си решил да напуснеш Суук?

— Да, разбира се. Казах ти го вече толкова пъти, че им изгубих бройката.

— Бих могъл да ти предложа някои алтернативи — весело съобщи пленникът. — Богатство, каквото дори не можеш да си представиш, непристъпна цитадела в Морекупчина, ново тяло и ред други, не по-малко привлекателни неща. После, когато кризата приключи, ще установиш, че е съвсем лесно да напуснеш планетата — ако още го искаш, разбира се.

— Моля те, Публий, не ме предизвиквай. В настроението, в което съм в момента, това може да се окаже смъртоносно и за двамата. Изложи ми плана си, ако имаш такъв, или нека да помислим заедно.

Публий със съмнение поклати глава:

— Все пак настояваш?

— Да.

— Добре. Познаваш ли Ивант Тилдореаморс?

— Чувал съм за него.

Тилдореаморс беше един от най-кръвожадните пиратски владетели, старейшина на корсарско семейство, което тормозеше пангалактическите светове от векове. Той се славеше с такава неудържима свирепост, каквато се срещаше рядко дори в Морекупчина — място, където всеки, за да оцелее и процъфтява, трябва да бъде повече или по-малко чудовище.

— Така ли? Работата е там, че Ивант ми е задължен с нещо и се получи така, че аз съм в течение на една от най-големите му тайни,

която сега съм длъжен да споделя с теб. На стотина километра на изток, на крайбрежието, Тилдореаморс притежава космодрум, и една от совалките му в момента е готова да излети.

Руиз се отнесе скептично към тази информация.

— На изток са разположени Огнените пустини. А Остриетата на Намп със сигурност не позволяват на никого да проникне дотам.

— Общо взето е така. Но Ивант снабдява Остриетата с това, което е свято за тях.

— Ясно. И как ще се доберем дотам?

— Разбира се, с шлеп.

— Престани да ме правиш на глупак, Публий. Нито един собственик на шлеп със здрав разум не би тръгнал на изток.

Пленникът изглеждаше извънредно доволен от себе си. Навярно за него беше голяма наслада да демонстрира пред Руиз своята предвидливост — при това старият нехранимайко явно не разчиташе на нова среща със своя наемник.

— Грещиш, Руиз — изрече той. — Рядко, грещиш, но все пак се случва. Два пъти годишно един шлеп пътува на изток... И слънцестоеенето наближава.

Руиз бе прободен от лошо предчувствие.

— Хайде по-подробно.

— Ти така и не се досети какво имам предвид. Сектата на Жертвоприносителите вече се готви за пътешествието си. Трябва само да се облечем в подходящи дрехи, да откъснем по два-три кичура от косата си, да нацапаме лицата си, да потренираме произнасянето на молитви — и ще сме съвсем подходящи за тази роля. Сигурен съм, че на пиратите изобщо няма да им хрумне да обискират сектантите на митницата — в края на краищата те отиват да умрат или в лабораториите-касапници на Остриетата, или сред огньовете на Пустинята.

— А как ще избегнем подобен край самите ние?

— Елементарно! Под дрипите ще облечем ливреите на Тилдореаморс. Когато достигнем Пустинята, ще свалим расата и ще се представим за пратеници на Тилдораморс. Като доказателство ще вземем със себе си няколко килограма ганджа и ще оставим тревата на тамошните жреци. Остриетата ще ни придружат до совалката и ще излетим.

Руиз се зае да обмисля плана. Ако Публий не лъжеше, идеята беше напълно осъществима, но не особено удобна за изпълнение. Перспективата за дълго морско плаване в продънено корито, при това в близко съседство с неколкостотин религиозни фанатици не беше много привлекателна. Но в сравнение с преживените до момента трудности изглеждаше абсолютна дреболия. „Прекалено дълго водих доста своеобразен живот“ — помисли си Руиз. Той си спомни за Низа и за моментите им на близост. Лицето му се озари от неволна усмивка.

Публий се усмихна в отговор, по погрешка приемайки изражението върху лицето на събеседника си за одобрение.

— Хареса ли ти? Така си и знаех.

Руиз се намръщи. В какъв странен свят живееше изобретателят на кошмари. Отстрани изглеждаше, че пленникът е успял да забрави какво е преживял, за да е принуден да разкрие този план на Руиз. Нима сега разчиташе, че бившият му приятел ще забрави за предателството и ще започне да се държи с неканения си гост като със съюзник? Може би Публий се надяваше, че силата на личното му обаяние, насочена по подходящ начин, ще накара Руиз да забрави за мерките за безопасност? Ако това бе вярно, на създателя на чудовища му предстоеше жестоко разочарование. Руиз в нито един момент не забравяше, че старият му враг има необикновено гъвкав ум, макар и извратен до крайност.

— Във всеки случай планът изглежда напълно реалистичен — отвърна неопределено агентът. — Много зависи от достоверността на изложените от теб подробности, а ние двамата добре знаем колко малка е вероятността да говориш истината.

Публий си придаде обиден вид, което предизвика у Руиз пристъп на истеричен кикот, който му се отдаде да потисне с големи усилия. Не биваше да проявява и най-малка слабост пред врага. Засега командирът на оределия отряд имаше солидно предимство: той се боеше от смъртта по-малко от Публий. Достатъчно беше изродът да научи за привързаността на агента към Низа, и везните щяха да се наклонят в негова полза.

Но Руиз очакваше с нетърпение срещата с нея и това чувство ставаше почти непоносимо.

ГЛАВА 19

Кореана измерваше с крачки стаята си в хотела, сякаш бе току-що затворен в клетка хищник, който още не е свикнал с храненето в определени часове и с омразното ограничено пространство. Мармо, застанал някъде в тъмния ъгъл, продължаваше безкрайната игра, в която противници му бяха неговите собствени допълнителни процесори. Върху металното му лице се отразяваха светлините на видеоекрана, а единствените разнасящи се в тишината звуци бяха потропването на токчетата на Кореана и тракането на клавиатурата на компютъра под пръстите на киборга.

В предверието беше застинал охранителят-морасар.

В стаята нямаше никой друг. След като достави робите от Фараон в крепостта на Юбере, Реминт планираше да наеме по-голям брой наемни убийци, за да направи по-надежден заложения за Руиз капан. Вече от много часове нямаше вести от него.

Когато най-накрая се разнесе сигналът на комуникатора, Кореана подскочи и изруга цветисто. Мармо понечи да тръгне към пулта за разговори, но тя се хвърли напред и удари с длан сензора за включване. Екранът се изпълни от студеното напрегнато лице на Реминт.

— Имам важни новини — произнесе той с характерния си безцветен глас.

— Какви?

— Руиз Ау е посетил Спиндини. Преди две ноци е сключил половин дузина договори и е тръгнал нанякъде с тежковъоръжен катер. Разполагал е с куп пари и е наел най-добрите, които е успял да намери — ако в Спиндини изобщо има такива. По време на събеседването с кандидатите не е казал много за намеренията си, но от думите на онези, които не е одобрил, стигнах до извода, че Руиз Ау възнамерява да извърши убийство.

Кореана мълчеше, обмисляйки тези сведения.

— Кого иска да убие?

Реминт сви рамене:

— Нямам точни сведения, но въз основа на събраната от мен информация ми изглежда малко вероятно неговата мишена да си ти. Навиците и опитът на онези, които е избрал за помощници, подсказват за по-голямата социална значимост и по-добрата защитеност на обекта.

— Ясно.

На Кореана не ѝ хареса това развитие на нещата. Как Руиз Ау се е осмелил да се откаже толкова скоро от войната с нея и да се заеме с някаква друга работа? Тя щеше да го накара да съжалява за пренебрежението му към нея и към нейния талант и настойчивост. О, да!

— Откъде има пари и бронирана лодка?

— Вероятно работи за някого, чиито ресурси надхвърлят многократно твоите. Това може да усложни задачата за залавянето му, ако оцелее при изпълнението на мисията си.

Изглежда, Реминт беше абсолютно равнодушен към ситуацията и просто споделяше своите наблюдения и съображения, без да придава никакво значение на емоционалната страна на въпроса. Но Кореана изпадна в бяс при мисълта, че Руиз Ау може да умре, преди тя да излекува с неговата кръв собствените си рани.

— Какво можем да направим?

— На настоящия етап — почти нищо. Наех отряд убийци и ги разположих на различни места в своя капан. Казармата за роби също е под наблюдение. Имаш ли допълнителни инструкции за мен?

— Не — отвърна тя. — А какво става с моите фараонци? Достави ли ги където трябва? Имаше ли проблеми?

— Нищо особено. Но не видях брат си. Обикновено той не пропуска възможност да ми се подиграе.

Безизразното лице на Реминт за миг се изпълни с омраза, превръщайки се в демонична маска. Но това изражение изчезна бързо, сякаш той не беше в състояние да поддържа дълго подобна свирепост, и отново се превърна в безчувствена машина за убийства.

— На него сега не му е до теб — предположи Кореана.

С приближаването на батискафа към повърхността Публий, изглежда, отново си върна цялото си многословие и помпозност.

— Сега трябва да се скачим с бронирания катер. Аз ще поема управлението.

— Не — отсече Руиз. — Поне засега. А може би и по-нататък. Запознат съм с тези типове лодки. На борда на подобно нещо, а и заобиколен от твоите хора, няма да се чувствам особено уютно. Затова ще си останем под водата.

Публий отвори уста, за да възрази, но после, очевидно, се сети за своето достойнство и мълчаливо се подчини.

Придържайки се на десет метра дълбочина, Руиз подкара на максимална скорост подводната лодка към казармите Диамантен нажит.

Когато достигнаха целта, бяха принудени да изплуват, за да попаднат в лагуната, където бяха разположени сградите на казармите. Докато мътната вода се отдръпваше от бордовете, се отвориха и щорите покриващи люковете. Руиз веднага разбра, че нещо не е наред. Лагуната беше почти празна, ако не се броят изгорелите скелети на няколко кораба, които се поклащаха върху водата в далечния ѝ край. Повечето от осветителните панели бяха изгаснали, някои от тях бяха заменени със закрепени набързо мачти с голи крушки на върховете им, които озаряваха с рязка синкава светлина пристана и роботите-убийци, охраняващи входа на казармите. Самият вход се беше превърнал в дупка с разтопени краища.

Сърцето на Руиз се сви. Беше се случило нещо страшно. Докато лодката влизаше в пристана, той вече бе облякъл бронята си. Корабните въжета все още не бяха омотани около кнехтовете, а той вече отваряше люка.

— Наблюдавай го внимателно — нареди той на Олбани. — Ако направи нещо, което не разбереш веднага, убий го. Не се безпокой за мен, ще бъда извън границите на обсега. Освен това може да се получи така, че вече да съм изгубил смисъла на живота си и да ми е безразлично дали ще оцелея или не. Ако се поколебаеш, преди да го убиеш, можем да загинем и двамата с теб, така че не се съмнявай и не се заблейвай.

След тези думи Руиз излезе.

Когато се спускаше по трапа, той чу как Публий започна оживено да разпитва Олбани за нещо. Руиз се надяваше, че партньорът

му е достатъчно умен, за да не се раздрънка. След като скочи върху пристана, той направи с двете си ръце знак, че е дошъл с мирни намерения. Най-близкият робот-убиец се приближи и го хвана меко.

— Какво искаш? — попита той с лишен от интонация механичен глас, като в същото време пусна детекторите, за да провери какви оръжия носи посетителят.

— Там, вътре, има моя собственост — отвърна Руиз.

Той забеляза върху корпуса на охранителя цветовете на едно от влиятелните пиратски семейства. След като се огледа, разбра, че роботите, охраняващи казармите, са изпратени от повечето пиратски къщи, които му бяха известни. Какво ли се бе случило?

— Случиха се непредвидени обстоятелства — измърмори роботът. — Твоето имущество може да е повредено или недостъпно в настоящия момент.

Руиз почувства как коленете му се прегъват. Струваше му се, че мускулите му се превръщат във вода.

— Какви са тези непредвидени обстоятелства?

— Нямаме право да обсъждаме случилото се. Можеш да прибереш имуществото си, ако не е повредено и е достъпно. В противен случай ще се наложи да разговаряш с управителката.

Роботът пусна китката му и отстъпи встрани. Руиз кимна и като в кошмар пристъпи напред.

Казармите явно бяха станали арена на кървава битка. Трупите вече бяха прибрани, но тук-там се виждаха кафеникави петна от засъхнала кръв, а навсякъде витаеше духът на неотдашната страшна касапница, миризми на разложение, екскременти, урина, натрапчивата воня на енергийните разряди. Руиз вървеше все по-бързо, докато накрая не се затича към килиите, където беше оставил Низа и останалите.

Вратите бяха отворени. Те бяха почернели, разбити със същото оръжие, което беше унищожило портата на казармите. Най-странното бе, че вратите сякаш бяха атакувани отвътре. Руиз спря рязко, поемайки си въздух, макар че изминаването на такова кратко разстояние не беше никакво натоварване за него. Той не можеше да накара себе си да влезе в килията на Низа.

От блока, където беше оставил Долмаеро и Молнех, излезе андроид със синята, посребрена униформа на служителите на

казармите на Диамантен накит.

— Тук ли бяха твоите роби? — попита той.

— Да.

Руиз едва успяваше да говори.

Андроидът застина за миг. Този модел беше прекалено примитивен, за да превключва лесно от един режим на друг. След миг се усмихна гротескно-изкуствено.

— Да вървим — изрече той. — Диамантен накит иска да говори с теб.

— Почакай — махна с ръка Руиз. — Къде е моята собственост?

— Изчезна. Много съжаляваме. Диамантен накит ще ти обясни всичко.

Руиз се промъкна покрай андроида в килията на Низа. Андроидът се опита да прегради пътя му, но не прояви особена решителност и само го дръпна за защитената от бронята ръка.

— Моля ви — отново поде съществото. — Диамантен накит ви моли да отидете веднага при нея.

Руиз не му обръщаше внимание. Той се мятеше из малката килия, търсейки поне някакъв намек за съдбата, сполетяла девойката. Вратата към двора за разходки също беше изпепелена, но прецизно — сякаш онзи, който е работил с енергомета, страхотно се е стараел да не причини вреда на обитателя на килията. Очевидно бе, че нападателите са проникнали откъм двора, преминали са през камерата и са излезли в коридора. Взели ли са Низа и останалите със себе си? Той не откри в помещението нито петънце кръв, нито някакви следи от употреба на смъртоносно оръжие, и малко му олекна. Стори му се, че в стаята, въпреки вонята на насилствена смърт, изпълнила казармата, все още витае ароматът от парфюмите на принцесата. Вдигна възглавницата ѝ и зарови лице в нея.

— Кога се случи това? — с приглушен глас попита той андроида, който пристъпваше от крак на крак при вратата, чупейки ръце в механична имитация на смущение и разкаяние.

— Диамантен накит ще бъде щастлива да ви даде изчерпателни обяснения — отвърна съществото. — Моля ви, разберете, че основната ни задача е възстановяването на загубите и пълното задоволяване на изискванията на клиента. Господарката ще се постарее да компенсира

всичките ви загуби, но вие трябва да разберете, че тя също е понесла тежки щети.

Руиз беззвучно се озъби. Загубите на Диамантен накит изобщо не можеха да се сравняват с неговите. Но поне той разполагаше с някакви косвени доказателства, че Низа е жива. Тя не беше загинала. Кой ли я беше взел? Първото име, което му хрумна, беше Кореана. Нима тя бе толкова безумна, че да организира нападение над казармите? Как изобщо беше успяла да издири фараонците? В Морекупчина имаше няколко подобни заведения. Повечето от собствениците им старателно пазеха в тайна имената на своите клиенти и обитатели, особено пък Диамантен накит. Може би щеше да научи повече от нея самата?

Руиз излезе в коридора и видя, че пътят към изхода е преграден от четири робота-убийци. Сега стана съвсем ясно, че няма да му дадат да си тръгне, без да поговори с Диамантен накит, дори и да не искаше.

— Да вървим — кимна той на андроида.

Диамантен накит се оказа съвсем различна от това, което очакваше. Тя беше дребна спретната жена на средна възраст. Върху тясното лице нямаше следи от козметика, носът ѝ беше дълъг, устните — тънки и безцветни. Сивите ѝ коси бяха стегнати в опашка на тила и бяха толкова обтегнати, че би трябвало да я боли.

Кабинетът на собственичката на казармите изглеждаше като декор на историческа холопиеса по мотиви от културата на Старата Земя. Матовата светлина падаше върху тъмнозелени папрати, които растяха в саксии, наредени върху кръгли масички. Стените бяха покрити с тапети, изобразяващи синкави рози. Единственият дисонанс в тази композиция бе огромният блестящ робот-убиец, застанал в далечния ъгъл, макар че полираната му глава беше украсена с шапчица с гънки и той държеше в ръцете си букет мушкато, за да се вписва по някакъв начин в интериора.

Диамантен накит посочи на госта си една кушетка с криви облегалки, доста неудобна на външен вид, и двамата седнаха един до друг. Руиз свали шлема и ръкавиците си. Той изведнъж усети, че бронята му е раздърпана и зацапана с кръв.

Домакинята, изглежда, изобщо не се вълнуваше от външния му вид.

— И двамата понесохме загуби — каза тя без никакво встъпление и му подаде чашка с тънко столче, пълна с някаква зеленикава течност. После бегло се усмихна и отпи от своята чаша. — Вие се представихте като Руиз Ау. Това случайно да не е името на знаменития агент на Лигата на Изкуствата от Дилвърмуун!? Нима вие и той сте едно и също лице?

— Не — отвърна Руиз. — Кой задигна имуществото ми?

Той остави чашата, без дори да отпие.

— Може би предпочитате чай? — попита домакинята.

— Не. Кажете какво знаете за онези, които ограбиха казармите ви?

Тя отново отпи предпазливо от чашата си.

— Аз се надявах, че тук вие ще ми помогнете.

Руиз се опита да се направи на учуден:

— Откъде мога да знам нещо за тези хора?

Диамантен накит го погледна с проникателните си очи.

— Мисля, че нападението е било организирано с единаединствена цел — да се задигне вашето имущество.

— Какво ви кара да мислите така?

— Много неща. Включително и моята интуиция, която рядко ме подвежда в подобни случаи. Първо, преди два дни беше направен доста неумел опит да се проникне до вашите данни в нашата база. Естествено, без резултат. Точно преди това казармите ни бяха посетени от печално известния наеман убиец Реминт. Той разговаря с друг роб от Фараон на име Фломел, когото пускахме да се разхожда в същия двор, където излизаха и вашите роби. Нали вашите роби също са от Фараон? Правилно ли съм запомнила?

— Да.

Отново Фломел. За кой ли път Руиз се прокле за своята мекушавост. Та кой знаеше по-добре от него какво означава да оставиш врага си жив? Ако някога му се предоставеше възможност, той щеше да поправи тази грешка. Какъв ужасен малшанс, че новият господар на Фломел го е настанил тук.

Диамантен накит леко се отдръпна, сякаш гневът на Руиз се бе отразил върху лицето му.

— Ако разрешите, ще продължа. Тези, които ни атакуваха, бяха, разбира се, с брони и маски, но анализът на антропометричните данни и моториката на единия от тях съответства на данните на Реминт. Странно, че не е положил допълнителни усилия да скрие самоличността си. Той дори не се е потрудил да извади от строя мониторите за следене, сякаш е искал да научим кой и как е направил това... Възможно е просто да е откачил, както се случва с пиратските ни главатари в последно време. Те, между другото, отговарят за безопасността на моя бизнес и жадуват да пролеят кръвта на нахалника повече от всичко на света. А може и Реминт наистина да е безумен — моите хора казаха, че се е държал много странно по време на първото си посещение тук.

— Какво можете да ми кажете за този Реминт? — попита гостът.

— Минутка, позволете ми да приключа.

— Разбира се.

Руиз по някакъв начин разбра, че е безполезно да се опитва да оказва натиск върху домакинята — по-добре бе тя да разкаже за случилото се по начин, който самата тя сметне за правилен.

— Благодаря ви — кимна сухо Диамантен накит. — Най-накрая, струва ми се, че най-важното е, че нападателите са отвели вашите роби живи. Според мен те са се интересували само от вашата собственост, макар че са взели много хора — вероятно за заблуда на противника. Изборът изглежда случаен, докато всичките ваши роби са от Фараон.

— Ясно.

— Освен това — добави тя, — ние намерихме трупове на двама други роби, взети заедно с вашите. По всичко личи, че са ги отвели на голямо разстояние, а после са им надупчили главите и са ги захвърлили. За щастие те се оказаха не особено ценни, а и бяха застраховани — тя допи ликьора и си наля още. — Така че, сам виждате, имам всички основания да се интересувам от вас... и от вашите врагове.

Тя отново се усмихна със странното си отсъстващо изражение.

Руиз със закъснение започна да съобразява, че, изглежда, се е озовал в сериозна каша. Той беше толкова зает с обуздаването на Публий, че почти бе забравил за останалите, не по-малко опасни обитатели на Морекупчина.

— Кой друг се интересува от това? — попита той.

Усмивката ѝ стана по-широка.

— Засега никой. Скрих някои неща от пиратските власти, макар че, разбира се, ми се наложи да им предам цялата информация за Реминт — те го издирват из цяла Морекупчина. Ако се появи в някоя от бърлогите си, непременно ще го хванат.

— Кога възнамерявате да им съобщите за мен?

— Може и никога да не го направя — отвърна Диамантен накит.
— Виждам определени преимущества в това да се справя със случващото се без тяхна помощ. Репутацията ми пострада значително. Възстановяването ѝ ще ми струва много повече от замяната на няколко охранители и роботи-убийци. Страхувам се, че тя може да се затрие окончателно, ако не поднеса на главатарите достоен подарък — да речем главата на Реминт на тепсия.

— До определена степен целите ни съвпадат — предпазливо отбеляза Руиз.

— Не е изключено. Кажете, кого подозирате на първо място, че би могъл да отвлече вашите хора? Кой би могъл да се окаже толкова глупав, че да ги похити от мен?

Руиз се замисли. Нишките на това кълбо бяха така преплетени, че беше почти невъзможно да намери най-вероятната. Той беше изваден от релси и толкова уморен, че нямаше сили да определи кое решение е най-изгодно за него в момента. Дори не можеше да съобрази къде се крие главната опасност. Но агентът се опита да събере мислите си. Диамантен накит бе делова жена. Заинтересоваността ѝ да хване похитителите бе напълно разбираема и очевидна. Защо пък да не поговори открито с нея?

— Ако ви кажа кого подозирам, ще ми разкажете ли всичко, което знаете за Реминт?

Домакинята кимна.

— И така. Доколкото ми е известно, единственият ми враг тук, или по-точно, единственият враг, който знае, че съм в Морекупчина е една жена, позната ми под името Кореана Хейкларо. Тя търгува с роби. Познато ли ви е това име?

Бившият агент реши засега да не споменава Публий — прекалено много зависеше от него. Всяко подозрение, паднало върху създателя на чудовища, щеше да намали шансовете на Руиз да

използва връзките, благодарение на които ще може да се измъкне от Суук.

— Точно това име не ми се е налагало да го чувам — отвърна Диамантен накит. Приблужи се до бюрото от розово дърво и изтрака няколко пъти по вградената клавиатура. — Хм, в архивите ми не се споменава за нея. А как изглежда тя?

Руиз се постара да опише Кореана колкото се може по безпристрастно — нейните маниери, стройното тяло, безценното лице. Струваше му се, че не е показал чрез гласа си изпълнителите го гняв и ярост, но в пронизвателните очи на домакинята се мярна разбиране и тя се усмихна. Когато той приключи с описанието, тя поклати глава:

— Не. Ако тя действа в Морекупчина, вероятно използва услугите на други казарми или частни приюти. А може и да е общувала с мен винаги чрез посредници. Фараонецът Фломел беше доставен тук от някакво коткоподобно на име Ленш — тук вероятно също може да се намери връзка с Реминт. Единият от нападателите беше точно от тази раса. За малко да го хванем, но в последния миг онзи, когото смятаме за Реминт, му отнесе главата с енергомета. За съжаление от него остана много малко, за да сравним идентификационните му данни с данните на съществото, което доведе тук Фломел. Но ми се струва, че става въпрос за едно и също същество. Кажете ми сега защо смятате, че Кореана може да има нещо общо с отвличането на вашите роби? За какво са й тези фараонци?

Руиз се зачуди дали си струва да споменава за геншите, но в края на краищата реши, че е глупаво да разпространява подобни сведения. Те моментално щяха да станат всеобщо достояние, дори и Диамантен накит да умееше да пази тайна.

— Навремето, преди да ги открадна, тези роби бяха нейни.

— Ааа...

— Какво стана с Фломел?

Тя се усмихна:

— И него са го взели. Не намерихме тялото му.

Руиз мислеше трескаво. Започваше да става все по-вероятно зад това нападение да стои Кореана. Ако наистина бе така, то сега тя отново беше събрала цялата фокусническа трупа заедно с феникса, единствено без загиналия Кроел. Дали финансовите съображения бяха достатъчно важни за нея, че да рискува заради тях да си навлече гнева

на пиратските главатари? Логичният отговор беше „не“. Но до каква степен Кореана се ръководеше от логиката? Трябваше му допълнителна информация.

— Моля ви, разкажете ми какво ви е известно за Реминт.

Диамантен накит сви рамене:

— Преди няколко години той беше най-страшният и жесток наемен убиец в Морекупчина — при споменаването му кръвта застиваше в жилите, а това е достатъчно красноречиво. Той беше хитър, необичайно надарен физически, безмилостен. За неговите подвизи и таланти в тази област се говореха легенди. После Реминт кой знае защо изчезна от сцената. Никой не можеше да докаже, че го е убил, така че аз реших, че просто се е уморил от занаята си и се е оттеглил да си откъдне. Такива неща се случват. Носеха се слухове, че са го виждали на Дилвърмуун и на други далечни светове, но аз не вярвах. Знаменитите хора винаги се привиждат на някого, не е ли така? Много се учудих, когато разбрах, че се е появил тук — когато дойде да разпитва Фломел. Доколкото знам, за първи път от няколко години някой може уверено да заяви, че е видял Реминт. По-точно, за пръв път от четири години.

— Наемник ли беше?

— Не, тогава не. Работеше за брат си, Алонсо Юбере. Вероятно сте слушали за него. Той притежава цяла гвардия генши и се занимава с личностни модификации, предимно по поръчка на пиратските главатари. Говори се, че братята са имали противоречия — точно преди Реминт да изчезне. Струва ми се, че е истина. Алонсо е необичайно предпазлив човек. Той никога не би ме нападнал, освен ако животът му не е застрашен непосредствено. А аз не мога да разбера по какъв начин вашите роби могат да го заплашват. Или Реминт действа самостоятелно, или работи за някого. Такава е моята версия, като не знам доколко е вярна.

На Руиз му се зави свят заради страхотния хаос в мислите му. Алонсо Юбере! Той беше построил хипотезата си въз основа на личното отмъщение на Кореана. Сега подобна идея изглеждаше прекалено елементарна. Неочаквано се оказа, че в тази история има прекалено много съвпадения.

— Всичко ли е наред с вас? — попита Диамантен накит. — Познавате ли се с Юбере?

— Аз... срещали сме се. Съвсем за кратко — той си спомни за тъмнокосата жена, която падаше в ямата, за да бъде изядена от геншите. — Кажете ми, моля ви, кога именно беше извършено нападението?

— По-предишната нощ, в три часа през нощта. Атаката и оттеглянето отнеха само петнайсет минути — в много отношения доста професионална работа.

Руиз се облегна назад, сърцето му биеше бясно. Онази жена в ямата би могла да бъде Низа. Реминт е имал достатъчно време да достави фараонците на Юбере, преди Руиз да проникне в крепостта.

Диамантен накит гледаше внимателно, а в проницателните ѝ очи блестеше интерес.

— Моят разказ явно ви огорчи. Защо?

Руиз почувства, че всеки момент ще се пречупи под тежестта на информацията. Внезапно той усети нещо повече от обикновена умора. Мислите му течаха значително по-бавно от нормалното и не можеше по никакъв начин да ги събере заедно. Началото на всяка мисъл изчезваше в някаква мъгла, преди той да успее да я доизмисли.

— Имам основания да предполагам, че Кореана искаше да изпрати робите точно при Юбере, когато ги откраднах от нея.

— Ако тя беше постигнала целта си, това щеше ли по някакъв начин да провали плановете ви?

— Възможно е.

Той се опитваше да не мисли за възможността Низа да гние в кошмарната супа на дъното на пропастта. А дори тялото ѝ да бе още живо, можеха вече да я обработват и да я превърнат в нещо неизмеримо по-непълноценно от човешка личност. Какво можеше да направи в момента? Трябваше му време да размисли, да анализира ситуацията, да намери алтернативи. И нали не беше абсолютно сигурно, че Реминт е действал по заповед на Кореана. Със същия успех зад похищението можеше да стои Публий. Той също беше свързан с Юбере, на него също му трябваха допълнителни лостове за въздействие над Руиз. Може пък Реминт още да не бе успял да достави пляката в крепостта. Бившият агент се опита да възстанови в паметта си няколкото мига, които беше прекарал в компанията на истинския Юбере, преди да го убие. Нямах ли в тях нещо, което трябваше да вземе предвид? После той си спомни мярналото се в лицето на

жертвата смайване и как просто бе изхвърлил от главата си този факт. По какъв начин господарят на цитаделата би могъл да разбере за него, ако не е просветлен предварително от Публий или Кореана?

Трябваше му време, за да обмисли всичко както трябва, но не разполагаше с абсолютно никакво време. Ако са отвели Низа в анклав, процесът най-вероятно е започнал. Той въздъхна дълбоко и се опита да събере мислите си. Ако са я изпратили долу, вече е прекалено късно. Но ако тя все още бе в тъмниците на Юбере, имаше вероятност да прекара там доста дълго, тъй като марионетката не беше в състояние да я прати при геншите. Налагаше се да изхожда от предположението, че точно така е станало. Тогава се налагаше да хване Реминт възможно най-бързо с надеждата, че Низа още не е доставена на местоназначението. Много му се искаше да мине без нов поход до крепостта, тъй като при изпълнението на тази операция вероятно щеше да му се наложи да свали заклинанието от фалшивия Юбере, което означаваше, че ще изгуби преимуществото си пред Публий. Руиз потри лицето си с ръце. Само да не беше тази непоносима умора!

— Всичко е наред — каза той. — Вие трябва да знаете кой и защо ви е нападнал, а аз трябва да си върна моята собственост. Можете ли да ми дадете архивна справка за Реминт — биография, навици, къде пребивава обикновено, приятели?

— Разбира се. И ще добавя доклада, представен от пиратските експерти по съдебна медицина. Може и да намерите нещичко полезно за себе си в него, макар че операцията е извършена много чисто — отвърна Диамантен накит. — Но ви ги давам при условие, че ще споделите с мен всичко, което успеете да си изясните. Ще заплатя прилична сума за всички нови данни, които добавите към архива ми, плюс пазарната цена за изгубените роби. И повече от щедро възнаграждение за главата на Реминт.

— Договорихме се — отвърна Руиз с измъчен глас.

— Добре — кимна домакинята.

Тя се изправи, взе от бюрото някаква дискета и я подхвърли на госта си.

— Но искам да ви предупредя — не бъдете алчен. Узнайте всичко, което успеете, но не правете нищо повече. Ще получите парите си — и продължете да си живеете спокойно. Разказаното от вас ме кара да мисля, че Реминт по някакъв начин все още е свързан с брат си. Не

правете грешката да се бъркате в делата на Алонсо Юбере — той е играч от висшата лига, за разлика от нас, простосмъртните. И не се опитвайте да получите главата на Реминт, освен ако не сте невероятен късметлия. Както вече ви казах, той е легенда, демон в човешки облик.

— Навярно това е разумен съвет.

Тя се усмихна — усмивката ѝ изглеждаше странно хищна върху безцветното безизразно лице.

— Точно така. Ако, разбира се, вие не сте онзи известният Руиз Ау.

Взвод работи-убийци съпроводи Руиз до изхода. След като се озова на борда на подводната лодка, той с радост видя, че Олбани все още държи Публий под прицела на енергомета си. Той беше почти сигурен, че по време на отсъствието му ситуацията се е влошила. Извади от шкафа един повод и го хвърли на партньора си.

— Отведи го в товарния отсек и го завържи за някоя седалка.

Пленникът скочи, а надменното му лице почервения от ярост.

— Това вече е прекалено, Руиз! Аз не съм ти пленник, ние сме съюзници! — той вирна глава, за да покаже бесния нашийник. — Обръщай се към мен както следва, че на секундата ще перфорирам билетите ни за рая. Аз си имам клонинги — какво ми пука за старата плът? — той протегна към противника си треперещата ръка, стиснала пулта. Сгърченият пръст беше увиснал над бутона.

Руиз беше толкова изтощен, че не почувства нищо освен раздражение.

— Тогава натискай и да приключваме с това — каза той.

Настана продължителна пауза и агентът вече започна да си мисли, че Публий наистина е решил да приключи с всички въпроси. По никакъв начин не можеше да превключи на случващото се.

В края на краищата пленникът отпусна ръка и се извърна. Цялата му фигура излъчваше почти осезаема омраза, въздухът сякаш трепереше.

— Не — промърмори той, — този пигмей няма да ме унищожи. Време е да помисля за по-важни неща. Дори за гордостта си мога да забравя при необходимост. Щом трябва — значи трябва... — Публий

тръгна пред Олбани към товарния отсек, и скоро до Руиз достигна щракването на закопчаващия се повод.

Евфрат се върна и с въздишка на облекчение остави енергомета.

— А сега какво, приятелче? Както разбирам, си затънал до уши в грижи. Къде е твоята единствена любов?

— Откраднали са я. После ще ти обясня.

Той се опита да изгледа страшно партньора си, но установи, че няма сили дори за това.

Отвързаха лодката от пристана и я изкараха от лагуната, веднага след което се потопиха. Автопилотът беше настроен така, че когато батискафът достигне максимална дълбочина, да изключи двигателя си и да продължи да дрейфува по течението, почти до самото дъно. Там щяха да бъдат в най-голяма безопасност.

— Трябва да отдъхна два-три часа — каза Руиз.

Той потисна всичките си опасения. Щеше да загуби Низа завинаги, ако направеше някоя грешка в сегашното си състояние. А това не биваше да се допуска.

— Разбирам, че ти също си уморен, но ще ни се наложи да се редуваме. Въпреки бесния нашійник и повода, не мога да се доверя на Публий. Той е прекалено хитър и коварен.

— Няма никакво съмнение в това — кимна Олбани. — Докато те нямаше, старият лисан ми описваше как възнамерява да стане *император на света*. Дори успя да ме заинтригува, но, за съжаление, не ми съобщи по какъв начин ще стане това. Но аз помня, че той не е от онези, които забравят и прощават, така че в никакъв случай не бива да се минава на негова страна. А аз съм точно този, който го държеше под прицела на огнемета.

— Логиката ти е безупречна — одобри Руиз. — Слушай, ще се отпусна в креслото на рулевия. Събуди ме след два-три часа, тогава ще бъде твой ред.

Той си приготви смес от сънотворно и укрепващо лекарство, свали бронята си, закрепил инжектора на рамото си и се облегна назад в креслото. Клепачите му натезаха и след малко заспа.

Когато осъзна, че сънува, първото усещане на замъгления му от унеса мозък беше благодарност за това, че няма да си спомни нищо наяве. Той никога не беше имал щастливи сънища, никога... Колкото и прекрасно да бяха започнали.

Двамата с Низа бяха на пристана. Той отново наблюдаваше къпането ѝ във фонтана. Въздухът беше изпълнен със златисто сияние — ограждащия сцените неправдоподобен блясък, който хората запомнят за цял живот и се връщат мислено към него отново и отново. Подобен ореол се придава на събитията след дълги години спомени. „Ето я и първата лъжа — помисли Руиз в съня си. — От този момент е изминало не повече от седмица.“

Руиз гледаше принцесата със странна смесица от тъга и възхищение. Тя старателно търкаше кожата си със сребрист пясък от дъното на басейна и снежнобялото ѝ тяло постепенно ставаше розово. Девојката дари мъжа с мека усмивка и в тъмните ѝ очи пламна топъл кехлибарен огън.

Низа изглеждаше не по-малко грациозна от бронзовата статуя в центъра на фонтана — шестокрак хищник от неизвестна порода. Дръпнатите очи бяха вперени невиждащо в пространството, страховитата паст беше прекрасна в яростното си озъбване. Дългите резци бяха позеленели от времето. Мътната вода се спускаше по хълбоците му, кипеше и от нея се вдигаше пара, сякаш въздухът беше студен, а фонтанът — горещ. Във фигурките, които се образуваха от преплетените струи вода, имаше нещо вълнуващо. Сложното взаимодействие между потоците — издигащите се и спускащите се течения — омагьосваше.

Времето минаваше и бронзовият хищник вече не изглеждаше толкова изящен. Крайниците му станаха по-дебели и загубиха красотата си и ясните си очертания. Върху главата се издуха бабуни и тя започна да излъчва омраза. Руиз с усилие откъсна поглед от уродливата статуя и погледна Низа.

И извика сподавено. Докато той разглеждаше статуята, девојката беше продължила старателно да търка тялото си. И резултатът го ужаси. Нейната безупречно бяла и възхитителна кожа беше изчезнала и на нейното място се виждаше оголеното месо. Низа продължаваше да се усмихва на любимия си, но устните ѝ бяха изчезнали. Усмивката ѝ бе станала неестествено широка, а зъбите бяха изцапани с нещо червено. В този момент Руиз забеляза, че пясъкът всъщност се състои от парчета тъмносиньо стъкло, с които момичето продължаваше да смъква плътта от себе си.

Руиз не можеше нито да се качи по обграждащия фонтана парапет, нито да заговори. Сякаш самото му тяло се бе превърнало в камък. Той искаше да я задържи, да ѝ попречи да разрушава тялото — още не беше късно. Тя все още беше жива, движеше се. Веднъж мъжът вече беше изтръгнал любимата си от ръцете на смъртта. Защо да не го направи отново? Но той не беше в състояние да се помръдне и можеше единствено да гледа. А Низа продължаваше да се променя все по-ужасно.

Тя гниеше жива. Вместо стъкло горкото момиче сега прокарваше по тялото си гробищни червеи, които се врязваха в месото ѝ и то пулсираше от невидимото им движение. Жената беше мъртва, от много отдавна, но кой знае защо продължаваше да се движи. Плътта ѝ потъмняваше, топеше се, течеше в басейна, който сега изглеждаше като отвратителна помийна яма, пълна със зарази и клокочецо разложение.

Руиз очакваше най-сетне да се появи чистата белота на костите, но видяното се оказа безкрайно по-страшно. Когато плътта ѝ окончателно се смъкна, под нея се разкри блестящият метален скелет на робот-убиец. Тази твар — той не можеше да я нарече Низа — се хвърли към центъра на фонтана с бързината и точността на насекомо и сложи остриите нокти на предните си крайници върху рамото на бронзовата статуя.

Със стон, напомнящ на Руиз за затворена от векове врата, която внезапно се отваря дълбоко под земята, звярът се размърда и слезе от пиедестала. И двамата — гадината и хищникът — с безкрайно бавно движение преместиха погледи към Руиз. Червените им очи показваха неутолимия им глад.

Те пристъпиха към него в ужасяващ синхрон и роботът-убиец протегна железните си ръце в жестока пародия на прегръдка.

Агентът се събуди от собствения си вик, без да е в състояние да си спомни какво го е изплашило толкова много.

ГЛАВА 20

Когато Руиз дойде на себе си, цялото му тяло бе покрито с лепкава пот. Самочувствието му беше малко по-добро, отколкото преди да заспи. Бившият агент разтри лицето си с длани и потърка очи, докато изчезнат и последните следи от сънищата. Беше забравил съдържанието им, знаеше само, че Низа е присъствала по някакъв начин. И усещаше страхотна празнота при мисълта, че я е загубил. Понякога съжаляваше, че не помни сънищата си, дори и да са неприятни като този, който го бе изплашил днес.

Олбани скочи и тръгна към Руиз, но после очевидно размисли и започна неловко да пристъпва от крак на крак, протегнал към приятеля си ръка в нещо средно между предупредителен и успокоителен жест.

— Дявол да те вземе, Руиз! — въздъхна той. — Тръпки ме побиват от теб. Всичко ли е наред?

— Естествено. Добре съм — капитанът на батискафа стана от креслото на рулевия и откри, че е проспал почти изцяло двата часа, които сам си беше отредил. Опипа раненото си рамо и реши, че то зараства добре благодарение на медицинската апаратура, която беше вкарала тъканните стимулатори.

— Истинска лудница! — поклати глава Олбани. Лицето му бе преbledняло, не беше особено весел.

— Извинявай — сви рамене Руиз. — Защо не полегнеш? Аз така или иначе трябва да прегледам някои данни и да съставя поне приблизителен план за действие.

Той се зае да облича бронята, мръщейки се от киселата миризма на монолиновите съединения.

За секунда Олбани не реагира, но после сякаш напрежението го отпусна.

— Аха. Да. Навярно точно така ще постъпя.

Евфрат започна да сваля собствените си доспехи и в този момент приятелят му забеляза, че ръцете му треперят.

— Какво се е случило? — попита капитанът.

Техникът сви рамене и седна в креслото:

— Нищо особено. Намираме се във вътрешността на течение, което ни носи на запад. Дрейфуваме си тихичко със скорост половин възел в час. Там, на повърхността, стана някаква бъркотия — веднага след като ти заспа. Някой през цялото време се суетеше, сонарите превключваха на видимо-невидимо, хвърляха шамандури-детектори. Останах с впечатлението, че търсят някого. Надявам се, че не нас, нали?

— Едва ли — отвърна Руиз. — Нещо друго?

Олбани смутено замърмори:

— Нашият бивш работодател... той какво, съвсем ли е превъртял? Този тип не спря да ми говори за своето изкуство, опитваше се да ме наплаши както трябва. Длъжен съм да призная, че успя напълно. Сега разбирам защо предпочиташ да умреш, но да не му попаднеш в ръцете. — Той въздъхна и вдигна измъчени очи към приятеля си. — Напълно съм съгласен с теб. Надявам се, че си в състояние да се справиш с него?

— Мисля, че да — отвърна Руиз, стараяйки се да говори колкото се може по-уверено. — Ако това въобще е възможно.

— Добре — Олбани въздъхна и затвори очи. След секунда захърка.

Руиз се протегна, после отиде при пулта на комуникатора и мушна в съответното устройство дискетата на Диамантен накит.

Реминт позвъни на разсъмване и изтръгна Кореана от неспокойния сън, в който я преследваха страшни опасности. Бляновете ѝ бяха помрачени от свирепи картини от безумните коридори на Добравит — това беше изтичане от много отдавна блокирани детски спомени.

Мармо прие позвъняването, но убиецът настояваше, че ще говори само с Кореана. В това време тя вече бе застанала на вратата, сресвайки разрошилата се през нощта коса. Когато видя лицето на екрана, тя веднага се приближи към комуникатора:

— Какво има?

— Отново са го видели.

— Къде? — сега тя съвсем се пробуди, омразата изпепели остатъците от неприятните сънища.

— В казармите. Обектът е пристигнал там с малка подводна лодка, влязъл вътре, престоял няколко минути, излязъл, качил се на борда и отплувал.

Лицето на Реминт беше абсолютно безизразно.

— Хвана ли го?

— Не. Разчитахме, че ще се възползва от надводен транспорт — например въздушен кораб — и направихме засадата си по съответен начин. Нямаше как да го нападнем в лагуната. Едва успяхме да вкараме там дори шпионско кълбо. Пиратските главатари са извън кожата си от ярост. Натъпкали са казармите с роботи-убийци и ме търсят навсякъде. Страхувам се, че вече не мога да бъда полезен на брат си — акциите ми стремително падат.

Това неочаквано отстъпление породи странен блясък в очите на убиеца.

— Но нали си по петите му?

— Не. Веднага след като излезе от лагуната, батискафът се потопи — преди да успеем да му лепнем проследяващо устройство. После потъна максимално и изключи моторите си, така че детекторите ни се оказаха безполезни.

— Нещастен идиот! — възторгът на Кореана се смени с изгаряща ярост. — Ще ти прережа гърлото и ще нахраня с теб маргарите!

Реминт, изглежда, изобщо не реагира на крясъците й. Той се отдръпна и в полезрението на камерата се появи виброножът му. Убиецът го включи и прецизно поднесе вибриращото острие към гърлото си.

— Това заповед ли е?

Докато говореше, острието леко докосна гърлото му и струя кръв, хвърлена от ножа, изпръска лещата на камерата с малки алени капки.

— Не! Не! Не се прави на глупак!

Тя видя как убиецът изключи ножа и го прибра. Стичащият се по еластичните му мускули кървав ручей явно не го притесняваше. Кореана изведнъж разбра, че психологията на това същество е отвъд пределите на нейните разбирания, макар че тя притежаваше няколко

генширани роби. Никой от тях не демонстрираше такова студено напрежение. Вероятно преди деконструкцията Реминт е бил доста забележителна личност.

Той я погледна с безизразните си очи:

— Да продължавам ли?

— Да.

— Тогава ще ти кажа следното: сега Руиз Ау обмисля това, което е узнал в казармите. Сигурен съм, че ще тръгне да ме търси на мястото, което някога ми беше любимото — фабуларията недалеч от крепостта на брат ми. Пиратските главатари вече посетиха „Зелен вятър“ — така се нарича това място — и сега там е пълно с детективи. Всичко това му е известно, но ако не съм сгрешил в преценката си за него, той ще реши, че е способен да забележи нещо съществено, което несъмнено глупавите главатари са пропуснали. Той е абсолютен егоцентрик, някога и аз бях такъв. В много отношения ние с него доста си приличаме.

Неговата отчужденост беше невероятна дори за робота от плът и кръв, за какъвто го мислеше Кореана. Жената се замисли.

— Там ли го чакаш?

— Крием се в съседния дворец за развлечения.

Тя взе решение.

— Изпрати ми придружител. Ще се присъединя към вас.

Погледът на Реминт беше спокоен и преценяващ.

— Твоята страст може да се окаже съдбовна за моя план.

Тя се озъби, изръмжа:

— Казах вече — придружител! — и изключи комуникатора.

После се облегна назад в креслото и се зае да мисли за Руиз Ау, за невероятния му късмет. Някъде от дълбините на паметта ѝ изплува неприятно усещане. Тя си спомни как мъчително гадаеше защо той е толкова уверен в себе си — от глупост, защото не е в състояние да види и оцени реалните опасности или защото притежава такава невероятна сила, че наистина няма от какво да се бои.

Кореана неволно настръхна. Не, това беше смешно и нелепо. Толкова пъти животът му беше в ръцете ѝ, толкова пъти тя с лекота можеше да го убие, без той да е в състояние да ѝ се противопостави. „Обаче — казваше ѝ тънкото гласче в дъното на душата ѝ, — Руиз Ау е

още жив и това те подлудява. И което е още по-лошо, изобщо не ти обръща внимание, зает със своите си работи.“

На екрана се появиха няколко етикета и Руиз щракна върху първия, който гласеше: „Записи от камерите“. Папката бавно се отвори и се показаха допълнителни позиции. Предводителят избра „Нападението над казармите“.

Екранът за миг се изчисти, а после бе запълнен от ясно изображение. Помещението беше ярко осветено. В кадър се появи едър човек в огледална броня, който бързо влезе през портата на казармите. Съпровождаха го две по-дребни фигури, също облечени в броня. В десния ъгъл на екрана се появи надпис: „Реминт Юбере и двама неизвестни“.

Руиз изучаваше внимателно новия си враг. Почувства се малко зле. Никога по-рано не беше срещал Реминт, но знаеше какво представлява той. Това беше знание, родено в безбройните кървави схватки, които бяха превърнали Руиз в това, което беше в момента.

Внезапно и съвършено точно бившият агент на Лигата на изкуствата разбра, че пред него е именно онзи тип убиец, от когото той се боеше повече от всичко — най-чистият и най-страшният. Човек, който живее в настоящия момент, когото не го безпокоят нито угризения на съвестта, нито предчувствия. Той се движеше с лекотата на имигрантите, дошли наскоро от свят с по-висока гравитация. Реминт изглеждаше като прецизно обуздана непреодолима сила. Внимателните очи под преградата на шлема се плъзгаха в различни посоки, изучавайки, оценявайки и претегляйки обстановката с цел постигане на набелязаната цел. Той незабавно би унищожил всяка пречка по пътя си, при това безмилостно и ефективно.

Руиз докосна екрана и в левия долен ъгъл се появи лицето на Реминт от първото му посещение в казармите. Приликата с Алонсо Юбере не се набиваше на очи, при това картината се изкривяваше от изкуствено подсилените мускули и модифицираните кости. В процепите на неестествено опънатата кожа на лицето блестяха лишени от каквото и да било изражение очи. Вероятно без броня този убиец би изглеждал още по-страшен — истинска машина за убийства.

Честно казано, доскоро и самият Руиз беше същият. Сякаш гледаше в мътно огледало и виждаше усмихващ се череп. Агентът изтръпна. Може ли да бъде победен? Предишният Руиз би решил, че е невъзможно.

Екранът се раздели на две части и показа още една група облечени в брони хора. Бяха общо четирима, до тях светеше надпис: „Съучастниците на Реминт Юбере, самоличностите им не са установени.“

Руиз превъртя записа до момента, в който нападателите вече са проникнали в сградата на казармите. Двете групи на нападателите се срещнаха пред затворения вход на двора за разходки. Видя Фломел, на когото вероятно Реминт бе дал при предишното си посещение керамичен молив-мина, за да го закрепил от вътрешната страна на шлюза за безопасност, водещ към площадката. Фокусникът взриви молива и ключалката се разтопи, давайки възможност на Реминт и хората му да проникнат вътре.

После екранът се изпълни с избухванията на изстрелите и с осакатени тела, мяркаха се надаващи писъци хора. Нападателите се движеха целенасочено през общата суматоха и паника и спокойно убиваха всеки, който се опита да застане на пътя им. Взривиха вратите на килиите на останалите затворници и проникнаха вътре. По предварително обмислен план подгониха пред себе си робите, които стояха най-близо до тях.

Руиз спря записа и се намръщи. Все още се чувстваше много уморен, но нещо в тази последователност на събитията го накара да застане нащрек. Защо опитът да се прикрие истинската цел на нападението беше толкова неловък? Във всички останали аспекти на операцията Реминт бе проявил блестящо хладнокръвие, дирижирайки атаката с нечовешка точност.

От дълбините на обичайната параноя изплува подозрение, което Руиз не можеше да отхвърли просто така: а ако това е грижливо заложен капан, целящ да го измъкне на светло? Бившият агент поклати глава. Дори отвличането на робите да бе изкусен план за примамване на противника, пак щеше да му се наложи да изиграе ответния ход. Той си отбеляза тази идея, за да я обмисли по-късно, и отново пусна записа.

Охраната на казармите най-накрая реагира. В опит да предотвратят нападението, те домъкнаха монолинови ограждения и тежко въоръжение.

Реминт, изглежда, премина на някакво друго отчитане на времето. Движенията му на записа бяха замазани от невероятната скорост, макар че Руиз забави максимално скоростта на преглеждане. Убиецът се хвърли напред и се промуши под загражденията, преди охраната да успее да се прицели.

Ужасен, Руиз като омагьосан наблюдаваше кървавата разправа в забавено темпо. В движенията на Реминт имаше някаква страшна красота, когато той се обръщаше от единия войник към другия, размахвайки виброножа и стреляйки с игления лазер. Шестимата изпадаха за миг. Един от тях живя достатъчно дълго, за да изстреля откос напосоки. Вълната от свръхзвукови частици срязва двама от съучастниците на убиеца. Телата им се превърнаха в купчина отломки от кости и броня, само краката им останаха прави, задържани във вертикално положение от замръзналите съединителни елементи на доспехите. От тях бликаха фонтани кръв.

Когато прозвучаха изстрелите, Руиз усети как сърцето му се сви за миг от тревога за Низа. Обаче тя и всички останали бяха в центъра на тълпата отстъпващи и взривът не ги засегна. Един от нападателите държеше в ръце невронен бич, с който удряше пленниците по краката, за да не забавят ход. Той докосна с бича Низа, девойката се спъна. И в този момент тя погледна нагоре, право към камерата, с поглед, изпълнен с болка и ужас.

Руиз спря записа и увеличи кадъра, така че лицето ѝ изпълни целия екран. Той гледеше правилните черти на милото лице, високите скули, блестящите от сълзите черни очи, сочните устни. Дори в апогея на ужаса в чертите ѝ личеше твърдост и сила. Можеше само да се възхищава на девойката. На Руиз му се струваше, че чете мислите ѝ. Тя мислеше за бягство, а ако това се окажеше невъзможно — как да оцелее. И изведнъж, като в просветление, той осъзна, че тя си мисли още едно нещо: „Къде е Руиз Ау?“

Руиз докосна екрана и продължи да гледа записа. Той наблюдаваше с каменна решителност как нападателите се понесоха по коридорите към пристана, където ги очакваше раздрънкан въздушен катер. Подкарвайки пленниците пред себе си, те се качиха на борда.

Мощните двигатели изреваха и катерът потегли, изхвърляйки гъст облак изгорели газове. От дулата на оръжията му изскочиха лъчи изгаряща светлина, които се стовариха върху останалите съдове в лагуната — явно за да се избегне преследването.

Камерата потрепна и отново застина. Създаде се впечатление, че се снима от лодка, която преследва похитителите. В следващата секунда оръдейната кула на катера се обърна, последва избухване на оранжев огън и екранът изгасна. После се появи надпис: „Проследяващото устройство е разрушено.“

Руиз се намръщи. Той би предпочел да не изпитва такъв силен страх от Реминт. Това намаляваше собствената му боеспособност. В дълбините на съзнанието му нещо студено и жестоко не спираше да му нашепва думи, които той игнорираше, не желаейки да ги слуша. Обаче шепотът ставаше все по-силен и вече не можеше да не му се обърне внимание. „Остави я. Със сигурност тя вече е мъртва — уговаряше го натрапчивият вътрешен глас. — Той ще те унищожи. Не може да има никакво съмнение.“

— Сигурно е така — промърмори бившият агент.

Но пред очите му стоеше лицето на Низа — такова, каквото го беше видял на записа. Прекрасно, нежно, честно. Тя беше пуснала прекалено дълбоки корени в неговото сърце. Нека това да е безумие, но той не можеше да изостави любимата си. Ако обстоятелствата ги разделят, едва ли от сърцето му щеше да остане нещо, което да продължи да бие.

Руиз със усилие се съсредоточи върху конкретните проблеми и прегледа материалите на Диамантен накит до края. След като приключи с тях, той не беше престанал да се страхува от Реминт Юбере, но бе узнал къде да го търси.

Олбани седеше в креслото на втория щурман, а Руиз управляваше батискафа през един от подводните проходи, свързани с лагуна в самия център на Морекупчина.

— Абсолютно сигурен ли си в действията си? — техникът все още беше блед.

— Не — отвърна Руиз колкото може по-безгрижно. — Но навремето, всъщност не чак толкова отдавна, човекът, когото търсим, е

прахосал в „Зелен вятър“ страшно много време и пари. Току виж успеем да попаднем на следите му.

— Защо мислиш, че ще се справиш с това по-добре от пиратските главатари? Те имат великолепни детективи, а шпионажът не е твоята специалност.

Изглежда, Олбани сериозно се съмняваше в разумността на действията му. Руиз сви рамене. Той, общо взето, беше обяснил на партньора си кого преследват, като благоразумно прескочи най-зловещите подробности.

— Ние с него сме като две капки вода — заяви той. — Разбирам го по-добре от пиратските главатари.

— Нещо не ми се вярва — промърмори със съмнение Олбани.

На Руиз също не му се вярваше, но нямаше друг изход.

Лагуната представляваше абсолютно черна пустиня под страшно висок купол от слегнал се метал. Пустотата бе около километър в диаметър. Руиз стоеше на горната палуба и гледаше над себе си. По купола пълзяха светещи червеи и образуваха преливащи се шарки със студени оттенъци. Очевидно това беше древно произведение на биоизкуството, успяло да подивее. На места в неподвижната вода се отразяваха габаритните светлини на други плавателни съдове. Руиз нямаше достатъчно познания, за да определи дали сред тях е и бронираният катер на Публий. Но реши, че корабът на Реминт със сигурност го няма — пиратите несъмнено щяха да го открият, ако убиецът прояви глупостта да се появи тук след нападението над казармите.

Измъкнаха специалната автоматична шамандура, за която трябваше да се върже кораба. Веднага след закрепването на корабните въжета шамандурата извика корабче от чакащата на брега на лагуната групичка. То се допря до корпуса и Руиз се спусна по тесните стъпала, вградени отстрани на закръгления батискаф. Олбани стоеше горе, облегат на куличката на перископа. Лицето му се губеше в тъмнината.

— И все пак ми се струва, че трябва да почакаме на дъното, докато утихне цялата тази суматоха. Знам място, където ще се чувстваме спокойно и уютно.

Гласът му звучеше удивително равнодушно. На Руиз изведнъж му се стори, че в партньора му се е пречупило нещо жизнено важно. Зачуди се кога ли се е случило това. И защо засега на него му се беше разминало.

— Навярно си прав — каза командирът. — Но се страхувам, че нямам избор. Ако искаш, без изобщо да ти се сърдя, ще те оставя на брега.

Олбани въздъхна:

— Не, ще остана. На теб продължава да ти върви, Руиз Ау. А на мен през цялото време нещо не ми достига. Може би именно това. А и кой ще наглежда нашия благодетел?

Руиз не намери отговор. Корабчето се удари в стената на подводницата и настойчиво забуча.

— Благодаря — каза най-накрая агентът и пристъпи върху малката палуба. Когато корабчето се отдели от лодката, той погледна Олбани. Приятелят му махна с ръка и каза:

— Успех, Руиз Ау. Намери това, което е необходимо именно на теб.

Гласът му беше тих, но звукът се разнесе надалеч по водата.

Корабчето отново забуча, този път въпросително.

— Лабиринтът „Зелен вятър“ — каза му Руиз и то го понесе към брега.

Руиз се присъедини към странната процесия, която се движеше по тесния пристан към портите на „Зелен вятър“. Вдясно от него крачеха двама покрити с белези стари пирати, облечени в типичните за тяхното съсловие изпъстрени с цветя дрехи от преливащо се кадифе. Те се държаха влюбено за ръце и си шепнеха нещо един на друг в мръсните си уши. Вдясно от него, неприятно близко, крачеше някакъв варварин от Жестокия свят. Беше загърнат в черни дрехи, подрънкването подсказваше за скрития отдолу арсенал. Руиз се отдръпна встрани и забави крачка, така че човекът премина покрай него, задушавайки разубавача с вонята на немитото си вероятно от рождение тяло и силната миризма на хашиш. По-надалеч на пристана имаше група от отдавна загубили човешкия си облик звероподобни. Повече от половин дузина мъже и жени с дебели вълнени кожи и

зурли, подобни на свинските, от които стърчаха бели резци, подскачаха и се радваха като ученици на екскурзия.

Право пред него крачеше стройна висока жена, съвсем гола, ако не се броят обувките със стоманени токове и разкошната грива от страшно светли коси, събрани с мрежа, украсена с аленочервени рубини. При други обстоятелства Руиз непременно би се заинтригувал от вълнуващия ритъм на нейната походка.

Но сега можеше да мисли единствено за това как нечовешки уверено се бе разправил Реминт със съперниците си. Глупаво беше да се надява да го срещне във фабуларията. Едва ли беше толкова глупав или нагъл. Но тук започваше следата, която можеше да води до убиеца и Руиз все повече и повече се боеше от този, когото търсеше. Той усещаше как тупти сърцето му и на челото му избива пот, макар че пристанът се охлаждаше от мощни климатици. Командирът се проклинаше за тази слабост, която можеше да доведе не само до собствената му гибел, но и до гибелта на Низа, ако тя още беше жива.

До момента, в който се добра до далечния край на пристана, успя да потисне вътрешната си паника, макар че продължаваше да я усеща с частица от съзнанието си. Бившият агент тръсна глава и се постара незабележимо да отпусне раменете си.

В металната стена на фабуларията бяха вградени високи порти, построени от някаква имитация на камък. Дълбоките барелефи на арката представляваха елементи от стотици митологични традиции — всеки човек, преминаващ под сводовете, със сигурност виждаше в изображенията нещо познато. Боговете на Старата Земя тук си съперничеха с дибуките от света Ях и с андрозианските чикчарни. Аватарите от Змийска тайна се извиваха около формите на Хлорофиловия Ок. Нилотските сукуби похотливо се притискаха към свещения Мъртъв Бог. Като резултат се бе получил кипящ хаос. По средата беше издълбан надпис на един от архаичните езици на Старата Земя, но Руиз не успя да го разшифрова.

Малко встрани беше застанал висок морасар с плащ, украсен със скъпоценни камъни — портиерът. Под лъчите на точно насочения прожектор дрехите на стража блестяха ослепително, но обиграното око на агента определи, че са скроени така, че да не затрудняват движенията на воина. С грижливо отработен жест морасарът вдигна вокализатора и го включи. Прозвуча реч, очевидно записана на лента.

— Можете да вземете оръжието със себе си — пропя вокализаторът със сладникав безполов глас. — Но помнете: щом влезете вътре, ще попаднете под юрисдикцията на законите на „Зелен вятър“. Само опитайте да раните някого... и ще бъдете ранени вие. Опитайте се да убиете... и ще бъдете убити. Разполагаме с последните разработки в областта на безопасността, снабдени със самостоятелен разум, така че не разчитайте, че ще успеете да измамите нашата бдителност.

— Няма да разчитам — тъжно обеща Руиз и влезе в „Зелен вятър“.

ГЛАВА 21

Точно в момента, в който Руиз крачеше по пристана към портите на фабуларията, Кореана пристигна в двореца за развлечения. Заведението отдавна беше в упадък, вътре беше мръсно, на места бяха протрити дупки в килима, нямаше посетители. Зад мътното стъкло на охранителния пост седеше представител на неизвестна раса и четеше древна печатна книга. Той дори не вдигна поглед към Кореана и нейния придружител, които се насочиха към асансьора.

В дългия, оскъдно осветен коридор придружителят почука по мизерната врата и тя едва се откряна. Преди да пропусне и тук новопристигналите, облеченият в броня човек ги огледа бързо, но внимателно.

Кореана незабавно усети нарастващото напрежение на Реминт. Той се бе навел над монитора, на който предаваше информацията си кълбото-шпионин. Екранът беше в най-тъмния ъгъл. В първия момент убиецът изобщо не обърна внимание на появата на гостите, после ги погледна равнодушно, но не произнесе нито дума за поздрав.

Две момчета за развлечение се бяха свили върху твърдия диван. Те се притискаха едно към друго, ококорили от ужас гримираните си очи. Погледнаха към жената със слаба надежда: току виж ги пусне или поне ги използва по предназначение. Кореана се учуди, че Реминт просто не ги е убил и не е скрил телата им в килера. Но реши, че може би той предчувства дългото очакване и не иска в стаята да се размирише. Хрумна й, че момчетата навярно предполагат, че на тях също им е отредена някаква роля в случващото се, че тяхното присъствие тук има някакъв дълбок смисъл. От тази мисъл тя кой знае защо се почувства зле, но не пожела да потърси причината за това.

— Той е тук — произнесе Реминт с безцветния си глас.

Търговката на роби се втурна през стаята, хвана го за рамото и пробва да го отдръпне от екрана. Все едно се опита да отмести планина. След кратко колебание убиецът се отдръпна сам и жената видя Руиз Ау, който крачеше по пристана след прекрасна гола жена.

Тъмното му лице не изразяваше нищо, освен напрегнато спокойствие. Кореана се опита да си представи какво си мисли той в момента, но не успя да отгатне.

— Какво чакаш? — попита тя Реминт.

— Не мога дори да го докосна в „Зелен вятър“. Фабуларията предлага услугите си на най-опасните същества във вселената и особено в Морекупчина. Те няма да се спрат пред нищо. Ако Руиз се беше сетил да скрие хората си там, никога нямаше да се добера до тях... Макар че ако ги оставаше там, митолозите биха ги побъркали със своите разговори.

— И как предлагаш да го измъкнем оттам?

— Струва ми се, че знам къде ще ме търси.

— И къде? — попита рязко Кореана. Тя вече започваше да губи търпение от доста оскъдните и носещи минимум информация изказвания на Реминт.

Убиецът замълча за миг.

— В някогашните ми сънища. Заложил съм му капан там.

В сравнение с останалите фабуларии, които Руиз бе посещавал, „Зелен вятър“ се оказа доста впечатляващо място. Приемната представляваше дълъг амфитеатър. Посетителите минаваха през облицован с бели плочки под, а от издигащите се към тавана редици кресла към тях се виждаха бледите холоизображения на стотици древни същества и демони. Зад белите колони се намираха вратите, през които гостите влизаха в избраните от тях части на фабуларията. Помещението се озаряваше слабо от червеникава светлина, във въздуха явно витаеха струи съблазнителни феромони. Руиз усети, че става по-мрачен и агресивен.

Когато наближи колоните, той тръсна глава, сякаш опитвайки се да изхвърли всички наскоро придобити опасни добродетели: състрадание, милосърдие, вяност... любов. Те бяха непознати на Реминт, а задачата му сега беше да заприлича максимално на врага си и да влезе в кожата му, ако иска да прекоси фабуларията по неговите следи.

Руиз накара разума си да се успокои, а сърцето му — да се ожесточи. Опита се да върне времето назад и да се превърне отново в

онова възплъщение на смъртта, каквото беше някога. Донякъде успя.

Седемте арки на колонадите бяха увенчани с динамични холокартини, които показваха какъв вид митове могат да се срещнат в дадената част на фабуларията. Руиз се спря и ги разгледа внимателно. След малко установи, че все повече и повече го привлича арката с изображение на богиня, напомняща Кали — четирите ѝ ръце стискаха нож, гарота, пулсатор и енергомет. Ръцете се извиваха грациозно, образувайки фигури, които с течение на времето започваха да изглеждат все по-съблазнително, а усмивката върху черното лице изглеждаше ту свирепа, ту нежна. Чертите ѝ бяха остри, почти груби, а в очите пламтеше едва сдържано безумие. Шестте ѝ голи гърди с красива форма омагьосващо се люлееха в такт с движенията, сякаш се състояха от някаква божествена субстанция.

Руиз премина през прохода и от нишата вдясно от него изскочи робот-гид. Той предложи на госта си поднос с изискани опияняващи средства, халюциногени и успокоителни. Когато посетителят отказа, роботът изрече:

— Следвайте ме! — и с механична лекота се понесе по леко наклонения коридор.

— Той усети капана — констатира Реминт. — Направи същия избор, който бих направил аз.

Кореана наблюдаваше Руиз Ау, който с бърза крачка следваше механичния слуга. Лицето му оставаше все така невъзмутимо, но сега на него се беше появил оттенък на някакво трудно преодолимо чувство, тревожещо похитителката на роби, тъй като ѝ изглеждаше някак неуловимо познато. Мъжът изглеждаше още по-стихийно опасен, отколкото при последната им среща.

В какво се състоеше разликата? Тя погледна осветеното от зеленикавите отблясъци на монитора лице на Реминт и разбра: двамата с Руиз Ау имаха еднакви изражения.

Механичният гид отведе Руиз в голяма ротонда, където светлината бе още по-слаба от тази в централната зала. Насред ротондата имаше басейн. В средата му, сред розовите водни лилии, плуваха, оставяйки върху водата блестящи следи, светещи нощни змиорки. От водата се носеше смрад на разложение и кипящ живот.

Руиз усети високо горе присъствието на управлявано от електроника оръжие, което следеше ленивото движение на посетителите.

— Това е Залата на болката и обновлението — съобщи роботът и продължи нататък.

По периметъра на ротондата в стената имаше стотици трапецовидни отвори, във вътрешността на които се намираха митолозите. Някои от тези отвори бяха преградени със завеси — знак, че обитателите им са заети с клиенти или не са на разположение поради някаква друга причина. Но по-голямата част от служителите в този сектор на „Зелен вятър“ седяха на прага на своите килии, очаквайки посетителите. Няколкото потенциални потребители на услугите им, включително и високата жена, след която Руиз влезе във фабуларията, бродеха из залата.

Първият митолог, който попадна пред очите на агента, се оказа покрит с белези старец с татуировките на надзирател от Ретраник и островчета от мазни бели коси върху главата. Той въпросително вдигна вежди. Руиз отвърна на погледа му, очаквайки проблясък на разпознаване в очите на онзи, който твори митове за Реминт, но не почувства нищо, освен леко отвращение.

Руиз тръгна по периметъра, поглеждайки във всяка килия, покрай която преминаваше. Все още беше изпълнен със студената целеустременост, с която се беше въоръжил при влизането си в залите на фабуларията. Някои от митолозите му отговаряха с хищен блясък в очите, а други извъръщаха поглед, обхванати от тревога в дъното на мрачните си души. Мина покрай жена от Оплаквачките на Бика, чийто коси бяха нагласени като шипове, покрити със синкавите люспи на Далметрианския ренегат, покрай момче-земноводно с очи на старец, което плуваше в запълнена с тъмнозелена течност гигантска чаша и покрай много други, не по-малко странни. Никой не го заговори. Очевидно господарите на „Зелен вятър“ смятаха заведението си за луксозно място и не позволяваха пошлите хвалби на стоката.

И все пак посетителят чувстваше вълна на любопитство, която вървеше по петите му и дори го изпреварваше, докато той бавно обикаляше ротондата. С внезапна припряност се дърпаха все нови и нови завеси, обитателите на килиите протягаха вратове, за да го разгледат. Неочакваното внимание увеличи чувството му за

напрегнатост, агентът почувства, че приближава целта. Сега усещаше, че е почти предишният Руиз.

Продължаваше да върви. Голяма част от митотворците, изглежда, доста се гордееха със своята пъстра ексцентричност, сякаш качеството на техните приказки имаше нещо общо с оригиналния стил на обличане. „Декадансът отново е на мода — помисли си Руиз. — Колко скучно!“. Някои от митолозите му намигаха и изразително усмихвайки се, мълчаливо правеха жестове на подканване. Но никой от тях не притежаваше стила, способен да привлече вниманието на човек като Реминт.

Руиз започна втора обиколка.

Реминт превключи монитора на друго следящо устройство. Кореана видя човек с лицева протеза, изсечена от сребро. Той ги гледаше с невиждащ поглед и мълчеше.

— Той е тук — съобщи Реминт.

— Как да го позная? — попита човекът със сребърното лице.

— А мен как ме позна?

Човекът въздъхна и кимна. Наведе се за миг, така че Кореана не можа да види какво прави. Когато отново вдигна глава, той беше с груба кожена маска във вид на лицето на Реминт Юбере.

Реминт изключи екрана.

— Сега ни остава само да чакаме.

Руиз вече беше обиколил една четвърт от ротондата, когато завесите на вратата малко по-напред от него се дръпнаха. По време на предишната му обиколка те бяха сложени. Когато се приближи до килията и видя седналия на висок дървен стол митолог, усети неприятното убождане на разпознаването и отстъпи крачка назад. Оръжията отгоре забучаха, регистрирали необичайно бързото движение. Но в следващия момент агентът осъзна, че това не е неговият враг, а просто малък, зле запазен киборг с кожена маска. Полуроботът изобщо не му обръщаше внимание, той седеше абсолютно неподвижно и гледаше басейна.

Руиз усети как се изостри вниманието на останалите обитатели на стената и как посетителите се обръщат към него, и му стана малко зле. Приблужи се и погледна с присвити очи митолога, който продължаваше да не забелязва присъствието му. Интересно, какви ли думи трябваше да изрече, за да се възползва от услугите на митолога? Изкуствените митове, които често се срещаха във фабулариите на Дилвърмуун, никога не бяха привличали Руиз. Той не можеше да разбере кое в тях е притегателното за всички останали, и затова посещаваше подобни места крайно рядко. С големи усилия успя да възстанови в паметта си необходимото обръщение.

— С кого говориш, разказвачо?

Лицето на митолога се обърна едва-едва в неговата посока и бившият агент разбра, че киборгът е сляп. Подобен ексцентричен избор показваше желание околните да бъдат скандализирани, тъй като благодарение на развитието на техниката никой от жителите на пангалактиката не беше обречен на слепота. А да се лишиш от зрение по собствен избор...

Митологът заговори. Това беше небрежно красноречие, в никакъв случай не измъчено:

— Говоря с онези, които притежават меча. Думите ми са предназначени за воините на нощта, за онези, които спазват съобразността, за праведните, очистващи плътта си. Говоря с онези, които пазят убийството в сърцата си.

Руиз се поколеба. Внезапно се пробудиха най-дълбоките му подозрения. Как можеше да не заподозре капан, когато си има работа с човек като Реминт Юбере? От друга страна, би било глупаво и самонадеяно враговете му да разчитат, че той ще влезе доброволно в килията на митолога. Нещо не му се вярваше. За нещастие сред неприятелите му нямаше глупаци.

Освен това откъде да знаят, че той ще се появи именно тук, за да му устроят засада? Макар и да предполагаше, че е изучил добре характера на Реминт, той не можеше да повярва, че мотивите му са толкова прозрачни за противниковата страна. „А защо пък не?“ — възрази досадно настоящият гласец някъде в дъното на съзнанието му, но Руиз го потисна и пристъпи напред с кредитната си карта в ръка.

— А аз съм точно един от тях — каза той.

Кожената маска беше неподвижна и Руиз не можеше да прочете нищо върху лицето на митолога, но имаше странното усещане, че под слоя мъртва материя киборгът се усмихна.

— Знам — отвърна той с тих глас и протегна ръка за кредитната карта.

После той слезе от високия стол и накуцвайки влезе в килията. Сервомоторите в краката му леко бучаха. Спря се на прага, придържайки завесата за Руиз, и я пусна след влизането на агента.

Митологът посочи на посетителя дървен стол с права облегалка, а самият той седна на облицован с мека кожа диван. В малката килия цареше полумрак, по стените бяха окачени гоблени. Те бяха толкова избелели, че Руиз не можеше да разбере какво е изобразено на тях. От време на време в светлината на единствената лампа, сложена на масичката до стената, на места леко проблъсваха златни нишки.

Към жилищната част водеше тясна врата. С едно бързо движение агентът се озова до нея и прилепи ухо към грапавата повърхност. Слуша около минута, но нито чу, нито усети нещо.

— Той не е тук — каза митологът.

— Кой? — попита Руиз, усещайки как косата на тила му настръхва.

Митологът се изсмя сухо.

— Как кой? Реминт Юбере, чиято кръв искаш.

Руиз се притисна с гръб към стената, борейки се с паниката и с непонятния пристъп на праведен гняв.

— Как научи?!

Митологът отново се засмя, този път още по-безумно.

— Отдалеч си личи колко ти трябва този човек — всеки ще ти го каже. Дори сянката ти приема неговата форма, но това го виждам само аз. Освен това той ми каза, че ще дойдеш, и ето че си тук, в което е невъзможно да сгреша.

Руиз измъкна стилета от ботуша си:

— Какво още ти каза?

Митологът тръсна глава така, че маската му падна настрани, разкривайки грубо кован метал.

— Той ми нареди да те задържа, да те омагьосам със стария комплект от любимите му приказки, докато организира операцията по пленяването ти. Какво друго? Бих го направил, можеш да не се

съмняваш! Бих ти разказал за Богинята на Шиповете от Ниам и за това как намерила сърцето си, макар и изгнило. Или историята защо там, откъдето са минали Кронверкските демони, цъфтят ярки цветя и защо тези проклети цветя причиняват безумие и смърт. И защо смъртта и безумието все пак са благо. Или за това как Тубастойл Бъбривия заслужи ужасния си прякор. Всичките любими приказки на Юбере — Сляпото лице се вдигна към него. — А ти щеше да слушаш и слушаш. Ако не заради моя Велик и Прекрасен Глас, то просто защото се надяваш да откриеш в моите разкази ключ за мястото, където той се крие. Някакво късче сведения, които пиратските главатари не са успели да измъкнат от мен.

Руиз го побиха тръпки. Той усети, че вече не се намира в свои води, а затъва в мътния океан на лъжата, в който към него плува непобедим хищник. Обхвана го чувство на безпомощност, изведнъж осъзна колко слаб и самотен е, и че само може да се мята и да размахва ръце в очакване ужасните челюсти да се склучат около гърлото му.

„Не!“

— Какво измъкнаха от теб пиратите? — попита агентът.

— Нищо важно — Митологът сви рамене. — Чуй ме, приближи се до завеската и погледни скришом. Нали виждаш жената със стоманените крака?

Руиз си спомни за голата жена с обувки със стоманени токчета. Той прекоси килията и надникна през малък процеп в завесите. Тя стоеше неподвижно на далечната страна на ротондата, гледайки над басейна право към него.

— Виждаш ли я? Тя е марионетка на пиратските главатари. Носи стомана на краката си и мирише на секс, кръв и някакъв сладък прашец — не мога да я опиша по друг начин. Как изглежда? Красива ли е? Струва ми се, че трябва да е красива... Беше с тях, когато ме разпитваха и аз разбрах, че това ѝ доставя удоволствие.

Руиз се отдръпна от завесата и тръгна да отвори вратата към жилищните стаи.

— Не! — повтори митологът рязко и настойчиво. — Той има шпионско кълбо там, а също и едно в ротондата. Би поставил и тук кълбо, но „Зелен вятър“ са много чувствителни на тема „осигуряване на конфиденциалност“. Затова тук разполагат с най-добрата антишпионска техника.

— Защо ми разказваш всичко това? — учуди се Руиз.

— Защото го мразя с цялата пустота на сърцето си — отвърна митологът с нисък, страстен, изпълнен с неподправени чувства глас. — Този човек опропасти живота ми, колкото и жалко съществуване да водех преди срещата си с него. Той ме зарази с неврофага, който изяде зрителните ми нерви и все още седи в черепа ми, и никога няма да ми позволи да виждам отново. Всичко това е заради глупавия каприз на този гад. Слепотата придавала на разказите ми по-голяма „мистична значимост“, както се изрази той. Сякаш великите митолози на древността не биха се втурнали да си купуват очи, ако имаха такава възможност.

Той се изплю и по случайност не уцели крака на посетителя.

— Нима не те е страх от него? — попита почти шепнешком Руиз.

Митологът леко омекна, сякаш от него бяха изтекли прекалено много емоции.

— Разбира се, разбира се. Затова и не помогнах на пиратските главатари, а можех да им помогна, макар и да не знаех къде е той в момента. Но после той дойде при мен и започна да говори за теб, за това как ще те хване. Не мога да ти обясня как се досетих, че той всъщност е мъртъв, но някак си го разбрах и вече не се страхувам чак толкова.

— Мъртъв?

— Мъртъв! Сега той е машина, нечие бездушно оръдие. Геншите са направили с него всичко, което са могли, и Реминт вече го няма. Може би сега, когато е мъртъв, ти ще успееш да го победиш. Ще успееш ли?

Киборгът обърна рязко глава към Руиз. Незрящите му зеници пламтяха.

— Длъжен съм да опитам — отвърна Руиз.

Кой знае защо, вестта, че Реминт е обработен от геншите, не го учуди особено. Обстоятелствата около посещението му на Суук и съпътстващите събития започваха да придобиват определена закономерност. Чувстваше се като актьор в някаква безумна пиеса, пълна с мрачна символика и сложна изискана ирония.

— Къде е той?

Митологът мълча дълго и Руиз вече се чудеше как да измъкне от него нужните сведения, без да привлече вниманието на охранителните

устройства на „Зелен вятър“. Но киборгът най-накрая заговори с висок пресекив глас, напълно различен от драматичния тембър, който бе използвал до момента:

— Ако ти кажа, а ти претърпиш неуспех, той така ще ме подреди, че ме е страх даже да си го помисля.

— Няма да те подведа — отвърна Руиз с най-уверения тон, на който е способен.

Киборгът кимна:

— Не е изключено. Ти много приличаш на Реминт отпреди да го убият — Изглежда, той беше взел решение. Гърбът му се изпъна, гласът придоби твърдост. — Той нареди да изпращам съобщения за него в двореца за развлечения „Блясъка на насладата“, който е разположен само на две равнища под „Зелен вятър“, в същия небостъргач. Разбира се, аз не мога да гарантирам, че той е там, но... потърси го в стая В-448.

— Благодаря — отвърна Руиз и излезе.

— Блестящо представление — каза Реминт на киборга, който вдигна глава въпросително.

После убиецът превключи монитора на външното шпионско кълбо и последва Руиз, който вървеше бързо към изхода на Залата на болката и обновлението.

Кореана поклати глава недоверчиво:

— Нима омразата на митолога не те вълнува? Чувствата му несъмнено са истински. Не е ли опасно да се оставя живо толкова враждебно настроено създание?

Реминт я погледна без никакво изражение и не отговори.

ГЛАВА 22

Доколкото Руиз разбра, жената не го последва, макар да му се стори, че когато напускаше ротондата, улови нейния интерес. Бившият агент вървеше колкото се може по-бързо, за да не привлича излишно внимание към себе си. Докато крачеше през залите и коридорите, той размишляваше за шпионското кълбо, споменато от митолога. Със сигурност приборът го следваше през цялото време. Как да се избави от нежелателния спътник преди да стигне до двореца за развлечения?

Руиз напусна „Зелен вятър“ през задния вход, предназначен за онези, които не искаха да афишират хобито си и предпочитаха да останат незабелязани. След като изскочи през изхода, той моментално се обърна и се върна във фабуларията.

Както и се надяваше, паралелният вход беше снабден с прибори, които унищожаваша средствата за проследяване. Тази услуга се правеше на посетителите срещу допълнително заплащане и Руиз изчака в шлюза за безопасност, докато електрониката пречисти въздуха и открие в него шпионските кълба, които се оказаха цели три. Една механична ръка ги изгреба от дезактивизационната камера и ги подаде на клиента в запечатан найлонов плик.

Той ги погледна с известно учудване. Три? Зачуди се кой ли можеше да го следи. Едното кълбо почти със сигурност беше на Публий. Не бе изключено вторият наблюдател да е Диамантен накит. Той сви рамене, изхвърли топченцата в процепа на утилизатора и отново излезе от фабуларията.

Установи, че на две нива над „Зелен вятър“ има пазар. Залата с нисък таван беше изпълнена с палатки, лавки и павилиони, където се продаваха храна, модни дрънкулки, оръжие, многобройни и доста примитивни средства за развлечения: наркотици, компютърни игри, фойерверки и импланти.

Руиз обикаля пазара, докато не попадна на павилион, търгуващ с информация от най-различни видове. Оттам той си купи актуална карта на небостъргача. В срещуположния край на залата откри кафене.

Под сянката на растения от Старата Земя бяха наредени петнайсетина масички. Личеше си, че зелените красавци са били подложени на генетична обработка, за да понасят синкавата изкуствена светлина. Агентът седна до надеждната метална стена на залата, за да може безпрепятствено да наблюдава останалите посетители, без да се притеснява, че някой ще се промъкне незабелязано зад гърба му.

Ролята на сервитьорка се изпълняваше от претърпяла лоботомия жена на преклонна възраст. Тя мълчаливо му връчи менюто, записа поръчката му и все така безмълвно се затътри към задната стая, където се намираха всички обслужващи кафенето механизми. Тя се върна почти моментално и донесе всичко, което той бе поръчал. Храната се състоеше от сиви гранули протеин и отгледани чрез хидропоника водорасли. Всичко това беше заляно със синкав сос, при това водораслите светеха в различни оттенъци. Ястието не беше по-добро на вкус, отколкото на външен вид, но той все пак го изяде, докато изучаваше картата.

Картата — механизъм, снабден с екранче — щеше да му позволи да премине през небостъргача, показвайки му всяко равнище, наистина, доста приблизително. Главните особености на зданието бяха представени чрез допълнителни точки, които се увеличаваха при натискането им, изпълвайки целия екран. Когато Руиз най-накрая откри „Блясъка на насладата“, беше поразен от факта колко подходящо за организиране на засада е това място. Ако можеше да се вярва на картата, в целия дворец имаше само два входа, които можеха да бъдат наблюдавани лесно от един-единствен човек. В коридора, където се намираше стая В-448, имаше едва още шест стаи и той можеше да бъде напуснат само с помощта на единствения асансьор.

Руиз приключи с яденето и няколко минути разглежда обикалящите пазара хора. Никой от шумната тълпа купувачи не напомняше за жената със стоманените точета. Той излезе от кафенето и затърси специализиран магазин за продажба на телесни маски. Откри го в огромен надуваем хангар, покрит с метални люспи — постройката наподобяваше ангиноария с лавандулов цвят. Продавачката — също подложена на лоботомия старица — го обслужи, без да прояви ни най-малко любопитство и след няколко минути агентът, превърнал се в дебел търговец, напусна магазина. Сега беше облечен с отровназелен на цвят костюм, блестящи като огледало златисти обувки

до глезена и кокетна розова козирка-окуляр. Закрепеното за тила му соматично индукционно устройство превърна походката му от хищническа в свински тръс и го накара нелепо да се потупва с ръце по бедрата и силно да наведе напред глава.

Руиз беше сигурен, че никой няма да го познае, само не биваше да попада на някоя от бандитските шайки, с които бе пълен града — тогава нямаше как да избегне нападението. Телесната маска ограничаваше движенията му и му пречеше да достигне до по-голямата част от оръжията си, а глупавата козирка намаляваше обзора му. Най-лошото беше, че му се наложи да остави бронята си в обществен трезор за съхранение, който сигурно е бил разбит веднага след тръгването му. Руиз се чувстваше гол и уязвим, защитен само с пласт синкава синтетична плът.

Но не му хрумваше нищо по-добро. Така че той се насочи към асансьора и се спусна на равнището на двореца за развлечения „Блясъка на насладата“.

Реминт лежеше неподвижно на кушетката, очите му бяха затворени. Кореана си помисли, че точно така изглеждат роботите по време на презареждането на акумулаторите. В моментите на почивка лицето на убиеца изглеждаше още по-нечовешко, а подсилените с допълнителни тъкани лицеви мускули го правеха подобен на чуждопланетна маска на смъртта. Похитителката на роби беше изумена от факта, че той спи, когато Руиз Ау се намира толкова близо до подготвената за него засада. Тя си помисли, че навярно не спи, а просто хладнокръвно трупа сили. Интересно, какво ли щеше да стане, ако жената се доближи до кушетката и го докосне? Щеше ли да оцелее тя след такъв експеримент?

Кореана се върна при монитора, който сега показваше само коридора пред стая В-448. През последните няколко минути там се забелязваше известно оживление. Някакъв дебелак със смешен зелен костюм превзето прегръщаше доста неугледно момче-албинос с кожено яке. На няколко крачки зад тази двойка уверено пристъпваше мъж с черен космически екип — униформата на привържениците на Мъртвия Бог. Той беше висок и слаб като скелет. Зад него се мъкнеха

няколко девойчета с пъстри дрехи. На лицата им беше застинало едно и също изражение — не детски покорност и смирение.

Изведнъж светлината в коридора угасна.

Преди да съобрази, че нещо не е наред, Кореана за секунда се вцепени. Понечи да отвори уста, за да предупреди Реминт, но в същия момент се включи червеният сигнал за тревога, примигна и също се изключи. В този кратък миг тя видя как дебелакът със страшна скорост се носи по коридора, а на лицето му е застинало изражение на нечовешка целеустременост. Албиносът падаше, разперил ръце, а над тялото му в лъвски скок прелиташе високият последовател на Мъртвия Бог.

Тя се обърна и закрещя, за да предупреди Реминт, който вече се надигаше от кушетката, когато вратата се пръсна на трески и в стаята нахлу дебелакът, стиснал отломомет.

В този микроскопичен отрязък от време тя осъзна, че Реминт, въпреки нечовешката скорост на реакциите си, няма да успее да отскочи и дебелакът ще го убие или обезвреди, преди убиецът да извади оръжието си и да скочи на крака.

Но в същия миг в разбитата врата се появи тънка ръка и заби в шията на нападателя парализираща игла. Дебелакът се преви, после размаха ръце и падна встрани, абсолютно безпомощен.

Руиз дойде на себе си когато двамата наемници на Реминт изрязваха телесната му маска. Той не успя да потисне напълно стона си, когато повредената му нервна система започна да реагира на това толкова грубо отношение към него. Над него се надвеси преобразеното от отмъстителното наслаждение лице на Кореана.

— О, как чаках този момент! — гласът ѝ звънтеше от удоволствие.

Руиз реши, че е най-добре да не се опитва да говори, докато действието на парализатора не отmine напълно. Той с усилие обърна глава и видя високата гола жена със стоманените токове, която се освобождаваше от остатъците от телесната маска на фанатичен последовател на Мъртвия Бог.

— Опитът не беше лош — отбеляза тя.

Очевидно тя не работеше за пиратите, митологът го бе излъгал. Останалото също беше ясно и без коментар — най-вече, че Руиз Ау се беше оказал невероятен идиот и напълно заслужаваше сполетялата го участ. Той въздъхна.

Реминт Юбере седеше на кушетката, сложил ръце върху коленете си и видът му беше най-невъзмутим. Изглежда, бурните събития, разиграли се пред очите му, не му бяха направили никакво впечатление. „Генширан е“ — помисли си Руиз и потрепери. Съвсем скоро и той щеше да стане толкова спокоен.

— Правилно — изчурулика Кореана, сякаш бе добавила и четенето на мисли към останалите си умения. — Сега си само мой!

Тя протегна ръка и докосна бесния нашийник на врата му.

— А това на кого е? Всъщност няма значение.

Тя закрепил към контролната верига на нашийника модул-шперц и регулира заглушаващото му поле така, че то влезе в резонанс с полето на ключалката. Обръчът изщрака, разтвори се и падна.

— Ето така — весело каза тя. — Реминт!

Убиецът я погледна без никакво изражение.

— Откарай ни обратно в крепостта на брат ти — нареди тя.

Реминт кимна:

— Както кажеш.

Той стана от кушетката и се обърна към момчетата за удоволствия. Те продължаваха да лежат върху кревата, притиснали се едно към друго и запищяха с тънките си гласчета, когато погледът на убиеца се спря върху тях. Той ги умъртви с две кратки избухвания на игления лазер.

На лицето на високата жена се мярна изражение на неувереност, но тя веднага го потисна. Останалите двама наемници се размяха и се заеха да слагат на пленника контролен нашийник, но размислиха и за всеки случай извадиха специален впряг. Устройството наподобяваше труподода, използван от Публий. Когато то се включеше, Руиз нямаше да може да направи нито едно движение, освен продиктуваното от онзи, който управлява прибора. След като му го сложиха, го накараха да седне.

— Дайте ми пулта за управление — нареди Реминт.

— Разбира се — отвърна единият от съучастниците и му подаде пулта.

Убиецът докосна уреда с един пръст и крайниците на Руиз се свиха конвулсивно. Силата на болката го изуми, измъчената нервна система отчаяно протестираше. Той стисна силно зъби — кой знае защо, изобщо не му се искаше да показва колко го боли.

Реминт за последен път огледа бавно стаята. После уби останалите свидетели. Двамата наемници рухнаха толкова бързо, че дори не забелязаха смъртта си. Високата жена, която беше с по-добра реакция, успя да отскочи, малко преди лазерният лъч да изпепели гърдната ѝ кост.

Руиз изпита нещо като безнадеждно злорадство, наблюдавайки ужаса в очите на Кореана, докато тя гадаеше дали ѝ е съдено да загине в съответствие с плановете на Реминт. Но убиецът се обърна към вратата и каза:

— Да вървим. Алонсо ни чака.

Странната храброст, характерна за обречените на смърт, накара Руиз да се обади.

— Алонсо Юбере е мъртъв — разнесе се хрипливият му глас.

Дори и преди този момент Реминт да му беше изглеждал страшен, това впечатление избледня и се стопи пред напрежението, с което се изпълни изражението на убиеца.

— Какво? — попита той, затаил дъх.

Руиз събра повече въздух в гърдите си.

— Алонсо Юбере е мъртъв.

— Кой го уби? — произнесе приглушено Реминт, приближавайки свирепата си физиономия към лицето на пленника, сякаш искаше да проникне в тъмните дълбини на съзнанието му. Ако не беше парализиран, агентът щеше да се отдръпне.

— Аз — отвърна той.

— Ооо... — убиецът започна да се поклаща назад-напред, бавно и предпазливо въртейки глава, сякаш се страхуваше, че тя ще се пръсне от препълнените я мисли. — Ти го уби, значи... Защо?

— Платиха ми, за да го направя.

— Кой? — устните на Реминт така се изкривиха, че започнаха да се виждат зъбите му. Не беше възможно да се разбере какви мисли го терзаят.

Руиз едва успя да си поеме въздух, за да отговори, но от него се изтръгна:

— Публий, съзателят на чудовища, ми поръча да убия Алонсо Юбере. Това беше цената за помощта, която поисках от него.

Поне този път Публий нямаше да се отърве невредим. Именно неговите машинации бяха довели до толкова печален край за Руиз, така че агентът изпитваше дълбоко задоволство, представяйки си възможната среща между Реминт и съзателя на чудовища.

Убиецът се отдръпна, чертите му се изгладиха от студен размисъл.

— А, Публий. Знаем го ние него. Стар враг и колега — той извърна поглед, помълча за секунда и попита меко: — Нали няма да вземеш да ме лъжеш, Руиз Ау?

— Не.

— И аз така мисля. Каква полза би имало сега от това? — той отново замълча, после продължи да говори със същия тих, мек глас: — Ти много приличаш на мен. Същото оръжие в чужди длани, остра стомана за слабите ръце.

— Може ли да те попитам нещо? — Руиз установи, че дори в този безнадежден момент стремежът към целта не го беше напуснал.

Реминт кимна сериозно:

— Питай.

— Какво направи с моите хора... с робите от Фараон?

— Отведох ги в крепостта на брат ми. Не знам какво е станало с тях след това — убиецът се обърна към Кореана и й подаде пулта за управление: — Сега постъпи, както сметнеш за необходимо.

Похитителката на роби отново беше способна да говори:

— Почакай! Ние все още трябва да отведем Руиз Ау в крепостта.

Реминт поклати глава:

— Императивите ми в случай на смърт на брат ми отменят всички останали инструкции и поръчения. Сега съм длъжен да открия и накажа убиеца му.

Той тръгна към вратата.

И в този момент Кореана извърши сериозна грешка. Тя пристъпи, преграждайки пътя на убиеца и сложи ръце върху гърдите му в опит да го задържи.

— Почакай! — изкрещя тя секунда преди той да замахне с бронираната си ръка и да я удари. Кореана прелетя през цялата стая,

блъсна главата си в стената и се свлече долу. Повече не мръдна — беше или в безсъзнание, или мъртва.

Реминт излезе, а Руиз остана сам в пълната с трупове стая, без сили да помръдне нито един мускул по-надолу от шията си.

Времето минаваше. Болката постепенно отстъпваше, тъй като периферната нервна система се приспособяваше към прибора, закрепен за Руиз. Агентът гледаше Кореана и гадаеше дали тя е мъртва или просто е в безсъзнание, и ако е така — след колко време ще дойде на себе си. Администрацията на двореца за развлечения явно не бързаше да си изясни какво се е случило в стая В-448. Щяха да минат дълги часове, преди те да благоволят да изпратят отряд детективи, които да разследват инцидента.

След доста време агентът дочу слаб скърцащ звук. Той идваше от неочаквана посока и Руиз рязко обърна глава. За негово най-голямо смайване той видя, че високата жена се опитва да се обърне и да пълзи покрай стената. Лицето ѝ беше бледо като на мъртвец, а раната на гърдите ѝ при всяко движение издаваше зловец мляскащ звук. Очевидно изстрелът с лазера не беше разкъсал сърцето ѝ, а само бе заседнал гръбначния ѝ стълб. Краката ѝ се влачеха безсилно. Тя пълзеше бавно, дращейки със свитите си пръсти по мръсния килим. Изцъклените ѝ очи гледаха към намиращия се на два метра от нея пулт за управление на закрепения за Руиз прибор.

Агентът не смееше да се надява, че тя ще се справи. Той сякаш се потапяше в дълбините на собственото си съзнание и не беше в състояние да следи внимателно какви са резултатите от усилията ѝ. След няколко минути той изпадна в пълна апатия и се зае да разглежда поразителната жизнеспособност на жената от гледна точка на теорията за Съвършеното насилие, от която навремето се бяха увличали и той самият, а и Реминт. Ако човек достигне в своите действия съвършена Степен на насилието, никой и нищо не могат да му се противопоставят — така бяха смятали те тогава. Но сега той виждаше с очите си, че този постулат не съответства винаги на истината. Насилието не е безупречно. Дори Реминт, най-добрият убиец, когото беше срещал Руиз, не беше съвършен. Жената все още беше жива и мъчително продължаваше да пълзи към пулта за управление.

Когато протегнатата ѝ ръка беше само на няколко сантиметра от пулта, красавицата отпусна глава върху килима и тялото ѝ се заизвива в гърчове, които Руиз взе за предсмъртни. Той заскърца със зъби, всичко пред очите му се разлюля. Бившият агент си спомни за Низа, но само за миг — отчаянието му беше прекалено дълбоко, за да мисли за жената, която му беше толкова скъпа.

Ала в този момент полумъртвата блондинка отново вдигна глава и протегна ръка напред в последен отчаян опит. Треперещият ѝ пръст докосна пулта и страшните клещи на уреда пуснаха Руиз. Той омекна и се строполи долу. Внезапното освобождаване така го порази, че той дълго лежа неподвижно, без да е в състояние да започне да мисли и да действа.

После пленникът се изправи и с удоволствие свали от себе си омразните ремъци и ги разкъса на парчета. След като се освободи напълно, той взе захвърления наблизо отломомет на един от наемниците на Реминт. И чак тогава се обърна към жената, която го бе освободила.

Тя лежеше неподвижно и само очите ѝ, следящи движението му из стаята, показваха, че все още е жива. Руиз клекна до нея и огледа раната ѝ. Усилията от последните минути само бяха влошили положението ѝ. От изходната рана под плешката ѝ на тласъци течеше алена артериална кръв. Лицето ѝ беше посиняло. Жената се опитваше да каже нещо, но не успяваше.

— Да — изрече Руиз, опитвайки се да я утеши. — Сега ще тръгна след него и ако успея, ще го убия.

В очите ѝ се мярна съмнение, но в тях нямаше никакъв упрек. Тя почти се усмихваше. После спря да диша и очите ѝ помръкнаха.

Бившият агент събра останалите оръжия, взе бесния нашийник и неуверено пристъпвайки с все още неподчиняващите му се крака, излезе от стаята.

Едва когато напусна двореца за развлечения и вече крачеше към лагуната, се сети, че така и не си беше изяснил в какво състояние е Кореана. Забави крачка. Изкушението да се върне и да провери беше огромно, но ако тя се беше свестила и бе извикала своите хора, злополучната стая щеше отново да се превърне в прекрасен капан.

Руиз продължи напред. В главата му упорито се въртяха мисли за несъвършенството на собственото му насилие и той проклинаше

глупостта си.

Пристанът вече се показва пред него, а Руиз продължаваше да се ругае за непростимата необмисленост на постъпките си в последно време. Внезапно до него достигна слаб, но неприятен звук. Агентът рязко се спря и се постара да се съсредоточи върху заобикалящия го свят.

Той се заслуша и разбра, че някъде далеч, от другата страна на лагуната, някой крещи. Звукът се отличаваше със смайваща отмереност, сякаш онзи, който пищеше, правеше пауза само за да си поеме по-дълбоко въздух.

По всяка вероятност нещастникът не беше от приятелите на Руиз Ау. Мъката и страданието бяха част от живота в Морекупчина. Но Руиз беше отсъствал няколко дълги часа. Кой знае каква пакост би могъл да измисли през това време Публий?

Агентът докосна закрепения за колана му бесен нашийник. Ако творецът на чудовищата му е подготвил капан, нашийникът можеше да се окаже част от него. Безумният хирург явно смяташе използването на това устройство по отношение на него за унизително ограничение на свободата му и за тежка обида на достойнството му. Може би беше изоставил надеждата да си върне властта над фалшивия Юбере. Може би беше сметнал положението за прекалено опасно, още повече, че сега бе замесен и Реминт. Или друг вариант — в плановете на създателя на чудовища можеше да има определена граница, която събитията от последните часове са го накарали да прекрачи.

Необходим ли беше Руиз Ау на Публий? Поради абсолютните безволевост и бездействие от страна на фалшивия Юбере, крепостта вероятно беше в пълен безпорядък, което щеше да му позволи да проникне в нея по същия начин като първия път. Възможността да реализира тази идея без помощта и знанието на стария си враг беше невероятно привлекателна. Но Руиз със съжаление поклати глава. Публий все още му беше нужен.

В този момент му хрумна още една версия: а ако е крещял именно Публий, защото Реминт се е добрал до него? Не, кой знае защо, беше сигурен, че пленникът е избягал благополучно, решил да се примири със загубите, и е напуснал полесражението.

Руиз свали от колана си нашийника, замахна и го запрати колкото се може по-нависоко, така че той пресече охранителното поле на пристана в най-високата му точка. Последва ярко избухване и ушите на агента заглъхнаха от грохота. Секунда по-късно се разнесе и втори взрив.

И в този момент агентът забеляза, че виковете са престанали.

Много преди да се добере до батискафа, Руиз вече знаеше какво точно е направил Публий. Главата на Олбани се открояваше като бледо петно на фона на кулата на перископа. Кръвта беше оцветила металната обвивка с тъмни ивици. Когато корабчето се приближи още повече, Руиз видя тялото на приятеля си, което се полюляваше върху спокойните води на лагуната. Ръцете и краката все още потрепваха ритмично под действието на невроразрушителите, прикрепени към тялото от Публий.

Бившият агент се качи на борда. Врагът беше овесил Олбани, заковавайки тънката му плитка с метална скоба към кулата. И беше оставил нещастника да крещи колкото си иска, докато не се върне Руиз Ау и не се взриви нашийника. Очите на жертвата се бяха напълнили с кръв.

Партньорът му бавно се изкачи по стълбичката. Извади ножа си и отсече плитката. Главата се търкулна по палубата, подскочи и с плясък падна във водата.

Руиз слезе в командната каюта и въведе в автопилота курс към лабиринта на Публий. Врагът му все още му трябваше.

Кореана дойде на себе си когато морасарът я изнасяше от двореца за развлечения. Тя вдъхна сторилата ѝ се за неземан аромат смрад на неговото тяло и за миг изгуби всички усещания, освен опияняващата радост от живота. Ребрата я боляха — навярно Реминт беше счупил две-три. Това нямаше значение, те щяха да зараснат.

С крайчето на окоето си забеляза Мармо, който мълчаливо летеше до тях с приготвен за стрелба енергомет.

— Мармо — прошепна тя с толкова слаб глас, че се засрами от слабостта си.

— Кореана? — старият пират се обърна към нея. — Вече почти се разсъмна. Започнах да се тревожа и тръгнахме да те търсим.

Тя нежно се усмихна, гледайки загриженото му полуметално лице.

— И правилно сте постъпили. Къде е Руиз Ау?

Мармо замълча за секунда.

— Врагът ти го нямаше там, Кореана. Контролния впряг беше разкъсан и захвърлен наред стаята и ми се стори, че един от наемниците на Реминт го е изключил, преди да умре.

Радостта ѝ леко помръкна.

— Отново? — тя не можеше да повярва.

— Да върви по дяволите. Време е да се скриеш Кореана, докато утихне бурята. Морекупчина просто е в паника. Пиратските главатарии са подивели от ярост. Сега е крайно опасно да се предприема каквото и да било. Фенш ни чака във въздушния катер, за да ни откара на някое спокойно място, където ще можем да изчакаме суматохата да отмине. Когато всичко утихне, ще напуснем града.

Похитителката на роби се опита да извика яростта си на помощ, за да отхвърли това доста разумно предложение, но не намери сили в себе си. Оказвайки се между почти механичната жестокост на Реминт и нечовешката сдържаност на Руиз, тя изведнъж се бе почувствала безпомощна и уплашена. Много ѝ се искаше да се надява, че това е само временна слабост.

— Да — съгласи се тя и се отпусна в мощните лапи на морасара.

ГЛАВА 23

Скрит в сянката на съседния небостъргач, Руиз проверяваше какви охранителни устройства пазят в момента входа към пристанището на Публий. Той изпитваше иронично удоволствие от факта, че използва за целта най-новият анализатор на пространството, купен с парите на създателя на чудовища и благополучно изнесен от крепостта на Юбере.

Преследвачът беше оставил батискафа по-надалеч. Сега трябваше да се промъкне до врага си с цялата хитрост и предпазливост, на която бе способен агент на Всесилната Лига. Беше купил за смешна сума натъпкана със зеленчуци лодка — от един от фермерите, които притежаваха малки участъци земя в покрайнините на Морекупчина. Дрехите на Руиз, придобити от същия фермер, се състояха от омазнено кожено елече, раздърпани шорти и голяма сламена шапка. Движеше се отмерено и без да бърза, а малкото сензорно екранче беше скрито под купчина едри ароматни зелки.

След като провери какво показват приборите, той си устрои възможно най-простичък обяд: парче кашкавал със синкави жилки, глава сладък лук, половин самун хляб и пластмасова чиния с ароматни златисто-зелени сливи. След като похапна, стигна до извода, че това е най-хубавата храна, която бе ял през последните седмици. Бившият агент намери на дъното на лодката термос с чиста студена вода и се напи както трябва, поглеждайки към покритите със зеленина изпъкналости на небостъргача, който се издигаше над него. За миг течението изкара лодката под лъчите на обедното жарко слънце и жегата прегърна наранените му рамене, после той подръпна въжето и се върна в спасителната сянка. „Колко хубаво е да живееш!“ — помисли си той.

Руиз беше поразен от необичайността на тази мисъл. Кога за последен път му беше хрумвало нещо подобно? Може би на шлепа? Това сладко пътешествие, на което тогава не му се виждаше края, сега изглеждаше толкова далечно...

Руиз тръсна глава и се съсредоточи върху показанията на приборите. Или беше пропуснал нещо, или беше недоразбрал, но не откриваше никакви признаци за дейност на охранителни системи. Може би собствената му система засичаше, или Реминт се беше добрал пръв дотук.

Накрая агентът довърши обяда си, отвърза въжетото, хвана веслата и подкара лодката през лагуната, към пристана.

Когато се приближи, преследвачът разбра, че Реминт или някоя друга враждебна сила явно са го изпреварили. Във въздуха все още висеше смрадливият дим от електрически разряди и разтопен метал. Огромната бронирана амфибия на Публий бавно потъваше във водата наред лагуната, а още една много подобна на нея лодка се поклащаше на вълните при входа към лабиринта.

Цялата сграда беше обгърната от зловеца тишина, която се нарушаваше само от разнасящото се от потъващата амфибия слабо пукане на горящата електроника. Руиз обиколи още веднъж на бавна скорост лагуната, внимателно наблюдавайки приборите, за да разбере сам ли е тук или не. По всичко личеше, че може да не се притеснява от конкуренти. Обаче индикаторите изведнъж откриха, че на входа все пак работи един детектор за сканиране на близки разстояния. Доколкото разузнавачът успя да определи, този датчик регистрираше само синтетични материали и метал.

Руиз въздъхна с облекчение — беше очаквал да е по-зле. Мъжът свали оръжията си и ги скри под зеленчуците, надявайки се, че неотдавнашната битка ще предпази от мародерите такъв скромнен трофей като лодка, пълна с трева и зеленчуци. После агентът отрязва декоративните метални токи от платнените си обувки и погледна копчетата на шортите си. Но те, изглежда, бяха издялани от дебели рибни люспи. Взе тоягата на фермера — кривак от жилаво дърво, дълъг колкото ръката му и увенчан с отсечена глава на маргар. Полираната от честото използване ръкохватка легна удобно в дланта му.

Разузнавачът премина на кърмата, привърза въжетото към една от халките на пристана и слезе от лодката.

„Ти си идиот, Руиз Ау — каза си той. — Тръгнал си на лов за най-добрия убиец във вселената с тояга в ръка...“

Той се разсмя смутено.

От пастта на лабиринта прииждаше мирис на неотдавнашна смърт и на Руиз Ау изведнъж страшно му се прииска да разполага с най-прекрасната възможност на света: никога да не влиза тук!

Обаче му се наложи да влезе и той установи, че сега заплетените коридори са обитавани предимно от мъртъвци. Зад всеки завой намираше все нови и нови тела. Понякога попадаше на неудачни екземпляри от творчеството на Публий, но най-често виждаше охранители-дирми. Всичките убийства, по мнението на Руиз, бяха извършени с онази небрежна увереност и точност, с която се отличаваше стилът на Реминт. Всеки изстрел бе донесъл мигновена смърт, всеки отрязан крайник демонстрираше, че нападателят се е целил в някакъв жизненоважен център. Руиз огледа оръжията на убитите дирми с надеждата да се възползва от тях, но установи, че неговият предшественик много прецизно е изпепелил с лазера си механизма на всяко от тях.

Руиз изобщо не можеше да разбере как на Реминт му се е удало да се промъкне сам през защитения лабиринт на създателя на чудовища. Той постоянно се спираше и се вслушваше за признаци на живот. Но не дочуваше нищо тревожно и това го тревожеше повече от всичко.

Степента на разрушения при входа към лабораторията и жилищните сектори на лабиринта порази агента още по-силно. Очевидно, убиецът беше вървял право напред, без да пести напалмовите бомби и гранатите. Шлюзът за безопасност беше отворен чрез взрив, а там, където започваха шахтите на асансьора, бронята просто беше накъсана на парчета.

Руиз се промъкна към дупката и погледна надолу. По сплавта, с която бяха покрити стените на шахтата, личаха следи от алпинистки куки и котки, които Реминт очевидно бе използвал, за да се спусне в сектора на лабораторията. Разузнавачът въздъхна дълбоко. Той нямаше алпинистка екипировка... Единственият път, който можеше да използва, оставаше стълбичката за техническо обслужване на асансьора, която, освен че бе тясна и крехка, беше и доста повредена от взривовете. На някои места тя бе огъната и залепена за стената, а другаде просто висеше в пустотата.

Колко му се искаше да зареже всичко и да се върне назад, при слънцето, при щайгите с ряпа и моркови, да забрави всичко, случило се по-рано, да смени името си и да стане друг човек, който не е длъжен да се спуска долу, при това, което го чака на дъното на шахтата.

Но това беше пътят към Низа. Публий все още си оставаше главният пропуск към крепостта на Юбере. Руиз се чудеше дали принцесата все още е жива и какво си мисли за него. Възможно беше люто да го мрази.

Преследвачът тръсна глава, закачи тоягата на колана си и започна да се спуска.

Когато Руиз най-накрая се озова на дъното на шахтата, не можеше да повярва, че е оцелял. Два пъти „алпинистът“ се подхлъзваше и се спасяваше от падане, едва успявайки да се хване за стълбичката. Веднъж част от стълбичката под него се откъсна и го заби в отсрещната стена, така че разузнавачът едва не изпусна скобата, за която се държеше. Но тези приключения вече му изглеждаха като дребни препятствия, макар че нараненото рамо започваше да го наболява.

Шахтата беше взривена на три от равнищата, сякаш Реминт специално беше слагал мини, за да раздели оцелелите сили на противника към различни източници на опасност. От абсолютната тишина, която беше надвиснала над някога кипящите от дейност лаборатории на Публий, Руиз стигна до извода, че този план е свършил работа.

Започна да се безпокои, че Реминт вече е убил създателя на чудовища или го е изтезавал до такава степен, че го е направил абсолютно безполезен.

— Значи така гледаш сега на нещата? — промърмори той на себе си.

„Колко е глупаво — помисли си — да си спомняш за логиката, когато вече е прекалено късно.“

И влезе в мъртвите лаборатории.

Тишината потискаше и депресираше. Руиз се прокрадваше през етажа, притичвайки от едно укритие до друго и често се спираше, за да види дали не са останали някакви прибори или хора, които биха могли да му попречат. Но нищо не нарушаваше мълчанието на смъртта.

Тук-там той се натъкваше на телата на инженери, които, очевидно, са се въоръжили с каквото им падне — скалпели, ножове от масите... и са ги запращали срещу Реминт. Агентът взе от един от покойниците хирургически нож с дълго тънко острие и го завърза с някакъв парцал за ръката си, така че ръкохватката да бъде малко над китката му. Нито една от палките не беше по-удобна от фермерската тояга и той я остави със себе си.

Няколко от последните жертви бяха живели достатъчно дълго, за да успеят да допълзят под приборите и стелажите. Нима Реминт беше изразходвал част от смъртоносната си реакция? Може би беше започнал да се изморява? А ако бе ранен? Това изглеждаше доста обнадеждаващо и настроението на Руиз донякъде се оправи.

Когато дочу звън от удара на стомана със стомана, той удвои предпазливостта си, но скоро откри, че този звук идва от изсечен в небостъргача амфитеатър, където ниски, подобни на мечки воители продължаваха да се млатят с предишния плам. Събитията в лабораторията явно не бяха повлияли на вродената им свирепост. Те бяха все още доста на брой. Руиз реши, че им предстои последния етап от елиминационните боеве. Остана за минута да погледа сражението, почти завидвайки им за примитивността на кипящите страсти.

После разубавачът измина още няколко крачки и застана пред аквариумите, където Публий държеше двойниците си. Поддавайки се на порива, той отмести екрана, осигуряващ уютна тъмнина на обитателите на течността. Трите копия на създателя на чудовища започнаха да се въртят неспокойно, изпъвайки меките си тела и неловко прикривайки очи. Руиз бе обзет от такава омраза, че му стана трудно да диша. Това, че клонингите не бяха виновни за престъпленията на оригинала, изобщо не се отрази на силата на емоциите на агента.

Руиз се зачуди дали да не вземе със себе си един от тях, но съобрази, че клонингът не знае нищо за текущите нареждания и местоположението на господаря си, а и още не прилича на него.

Фалшивият Юбере не би си и помислил да признае авторитета на подобна твар.

Разузнавачът се наведе и докосна пулта за управление. Хранителният разтвор, поддържащ жизнените процеси на клонингите, започна бавно да изтича от аквариума. Съществата започнаха да се извиват и да блъскат по дебелите стъклени стени, зад които бяха затворени. Най-близкият от тях отвори подпухналите си очи и злобно ги впери в мъчителя си. Закрещя нещо, но прозрачната бариера заглушаваше звуците. Руиз дръпна обратно екрана и ги остави да дишат в тъмнината.

Чу тропота на ботушите на Реминт тъкмо навреме, за да успее да се мушне под най-близката маса. Наблюдаваше с разтуптяно сърце как убиецът се появи зад ъгъла, мъкнейки след себе си летящ мехур с привързана към него носилка. На нея лежеше човек, завързан с широки ремъци. Отначало Руиз не го позна, но когато той вдигна ръце в театрален жест, доколкото му позволяваха ремъците, разузнавачът разбра, че това е Публий. Виж ти, създателят на чудовища още беше жив.

Руиз с удоволствие забеляза, че видът на Реминт е доста окаян. Бронята над лявото му бедро висеше на късове, той забележимо накуцваше. Доспехите на лявото му рамо бяха само леко повредени, но самата ръка висеше като бич, макар че продължаваше да стиска отломомета. В дясната си ръка убиецът държеше вибронож, а кабелът от летящия мехур бе завързан за халка на колана му.

Но дори в такъв окаян вид Реминт продължаваше да е страшен. Руиз се чувстваше жалък и безпомощен в сравнение с този генширан колос. Какво можеше да противопостави на такава машина за убийства?

Точно когато Реминт преминаваше покрай него и края на амфитеатъра, на агента му хрумна нещо. Нямаше време за оценка на плюсовете и минусите на моментално оформилия се план. Само изненадата можеше да доведе до успех. Той скочи и се хвърли, пресичайки пътя на летящия мехур.

Реминт реагира на атаката, когато до носилката оставаха два метра. Той се обърна към нападателя и вдигна оръжието, само че малко по-бавно от обичайната си нечовешка скорост. Руиз се концентрира върху опита си да се удари в мехура с цялата си тежест и

вдигна ръка, за да защити раненото си рамо. Вече прелиташе покрай мехура, когато цялото му тяло изтръпна от болката от удара.

Носилката политна напред, удари Реминт по ръката и я отклони. Зарядът отломки прелетя покрай Руиз. После хромираното шаси се връза в корема на убиеца и го отхвърли назад, така че той се препъна от ниския парапет на амфитеатъра.

Руиз скочи върху носилката, размахвайки с всички сили тоягата. Падайки, Реминт успя да вдигне оръжието, но тоягата се стовари върху пръстите му, преди той да стреля за последен път. Отломометът отлетя, описа висока дъга и падна в ямата.

Руиз погледна противника си в лицето, преди той да падне долу. Върху лицето на убиеца беше застинало мъртво изражение, студено устремените нанякъде очи не виждаха нищо.

Бившият агент се втурна напред, прегазвайки викация и размахващ ръце Публий. Реминт най-накрая се подчини на силата на тежестта и рухна в ямата. Разперените му пръсти на косъм не успяха да хванат шасито на летящия мехур. Ударът се бе оказал прекалено силен, за да успее да се задържи.

Падайки, убиецът с цялата си тежест дръпна въжето от носилката. Грамадното тяло тежеше повече от стабилизаторите на летящия мехур и за миг изглеждаше, че носилката ще се преобърне. Във всеки случай Руиз щеше да полети след противника си, ако не беше ударил въжето с ножа си. Едновременно с него и Реминт направи същото.

Кабелът се скъса.

Рамото на агента бе пронизано от дива болка, той наведе поглед, за да провери дали ръката му си е на мястото.

Летящият мехур се разклати и се изправи. Руиз със смайване свиваше и изпъваше ръка, без да обръща внимание на изтичащата като ручей кръв.

Той погледна надолу и видя как мечкоподобните се хвърлиха към приземилия се сред тях гигант. Един от тях връхлетя Реминт с неуловима бързина и заби ножа си в процепа между пластините на бронята на лявото рамо на човека.

Убиецът замахна с виброножа и дребната глава на нападателя отлетя надалеч. После Реминт стисна ножа със зъби, подскочи и се хвана със здравата си ръка за ръба на амфитеатъра. Сърцето на Руиз се

сви — този човек беше чудовище. Нито един представител на човешкото племе не беше способен на такъв скок.

Агентът скочи от носилката и понечи да размаже с тока на обувката си пръстите на противника. Това едва не се превърна във фатална грешка. Реминт се пресегна и го хвана за глезена. Руиз успя да се измъкне със страхотно усилие. Пръстите на убиеца се плъзнаха по обувката. От ужас дъха на агента спря.

Гигантът отново рухна в ямата и този път малките воители бяха готови за появата му. Двама от тях моментално забиха ножовете си в пролуките между пластините на бронята и краката на убиеца се подкосиха.

Руиз не гледа докрай. Той се отдръпна по-надалеч от ръба, придърпа към себе си мехура и блъскайки го пред себе си, се затича с всички сили към шахтата на асансьора.

— Почакайте — разнесе се непривичен за Публий слаб и жален глас. — Кой сте вие?

Руиз за пръв път от началото на схватката обърна внимание на създателя на чудовища и видя, че Реминт е отрязал клепачите му и е сипал в очите му някаква киселина. Под бедрата на безумния хирург имаше локва кръв — очевидно убиецът беше срязал сухожилията му.

— Аз — отвърна Руиз, без да забавя темпо и дишайки пестеливо. За негово смайване Публий се усмихна.

— Руиз Ау? Ти се справи с вплътеното отмъщение на Юбере? Господи!

Той се закашля и изплю кръв. Неволният му спасител се зачуди какви други травми е получил неговият враг и дали ще живее достатъчно дълго, за да му е от полза.

— Не е изключено — отвърна той.

Тъмният отвор на шахтата вече приближаваше и Руиз със засилка хвърли там летящия мехур. Нагласи ръчката на издигане и скочи върху носилката в момента, в който асансьорът тръгна нагоре. Бившият агент се държеше здраво за ремъците, с които беше завързан Публий, и сърцето му продължи да бие бясно, докато не се отдалечиха достатъчно от равнището, където се намираше Реминт.

— Уби ли го? — гласът на Публий продължаваше да звучи жалко и неуверено.

— Възможно е.

— Сигурно си го убил. Ако беше жив, никога нямаше да ни изпусне. Ако е мъртъв, не може да ни причини вреда, нали?

— Не съм сигурен — отвърна Руиз и установи, че го тресе, въпреки че въздухът в асансьора беше горещ и влажен.

— Е — отново се обади Публий, — къде ме водиш?

Руиз се разсмя:

— Нима не ти е все едно, щом те вода колкото се може по-далеч оттук?

Той вече не изпитваше онзи неудържим гняв, който го водеше напред откакто бе открил Олбани. Срещата с Реминт беше изсмукала всичките му емоции, беше го лишила от възможността да чувства нещо друго освен скованост и изтръпване в душата и тялото. Това можеше да се окаже опасно. Агентът огледа раната на рамото си и установи, че не е особено дълбока. Кръвта още течеше, но на тънка струя.

— Още не сме приключили работата си с теб, а, Публий?

— О, да! — яростно прошепна врагът му.

— Не ми дава покой следният проблем: как мога да бъда сигурен, че Тилдореаморс ще изпълни молбата ти — сега, когато зад теб вече не стои никаква реална сила, а пиратите отказват да пускат когото и да било от града.

Публий се изсмя тънко:

— Защото — Господи, каква ирония на съдбата! — Тилдореаморс целият е мой. Той е генширан двойник, също като фалшивия Юбере.

— Ясно — кимна Руиз. — Значи сега ще отидем при твоя Юбере, ще му помогнем да дойде на себе си и ти ще му наредиш да ми се подчинява и да изпълнява всичките ми заповеди.

Лодката все още се поклащаше до пристана, както се бе надявал Руиз. Той изхвърли няколко щайги и освободи място за летящия мехур. Когато носилката се озова на борда, създателят на чудовища протегна ръка и неуверено опипа пространството около себе си.

— Зеленчуци? Това ли е всичко, на което си способен, Руиз? — гласът му все още беше слаб.

— Не мрънкай — каза спасителя му, докато криеше носилката зад щайгите. — Ако не ми беше необходим, за да се измъкна от Морекупчина, щях без колебание да ти прережа гърлото и да те пратя при маргарите.

— Сериозно, би ли ме пратил? Не знам, не знам... Ти някак си се променил, омекнал си... Разбира се, с Реминт се справи, ама май повече с хитрост...

— А как иначе? — кисело отвърна Руиз. — Той добре те е подредил, а?

— Ще оцелея, ако ми дадеш медицинско „прилепало“. Ще ми намокриш ли очите? Усещането е страшно неприятно...

— Не.

— Не?

— Не. И за прилепалото ще помислим, когато изпълниш обещанието си. А засега ми харесва да наблюдавам как се мъчиш.

Публий се изхили:

— Глупости. Ако умра, разполагам с клонинги, които несъмнено ще компенсират всички наранявания на плътта. Наистина, признавам си, иска ми се да запазя стария си мозък — в него е толкова уютно. Но времената се менят и се налага да се приспособяваме, нали?

Руиз погледна омазаното с кръв лице, помръкналите очи, извивката на устата, все още надменна и жестока.

— Не се надувай, Публий. Източих хранителния разтвор от аквариума с твоите клонинги.

Надменното изражение веднага изчезна от лицето на създателя на чудовища. Той прехапа устни и се извърна.

Низа живееше в някакъв сив свят. Килията беше сива. Вратата, стените, подът, тясната пейка, леглото, на което спеше — всичко беше сиво. Падащата от тавана светлина също беше сива — нито ярка, нито бледа, макар че намаляваше леко докато тя спеше. Дори храната беше сива и безвкусна.

Откакто онзи зловец човек Реминт я вкара в килията и затвори вратата, девойката стана напълно апатична. Тя загуби представа колко дни са изминали или по-точно — престана да ги брои. Много пъти се събуждаше, без да помни как е заспала и досещайки се, че е била

приспана. Тя не знаеше колко продължават периодите на изкуствен сън и престана да се безпокои за това. Изпадна в почти удобно безразличие, което при всички случаи беше по-добре от постоянните тревожни мисли дали не са променили разума ѝ по страшния начин, описан от Руиз Ау.

За самия Руиз и за неговото необяснимо предателство Низа мислеше рядко. Вместо това предпочиташе да се пренася мислено в щастливите времена на Фараон, когато беше любимата дъщеря на царя. Девойката си спомняше за градината на баща си и насладите, които споделяше с многобройните си любовници, разнообразните изискани удоволствия, които принцесата можеше да си позволи заради високото си положение: прекрасната храна, най-добрите вина, коприната и скъпоценностите, най-ценните роби.

След известно време Фараон започна да ѝ изглежда по-реален, отколкото обстановката около нея. Само в рядко спохождащите я сънища ѝ ставаше трудно да запази дистанция между себе си и света. В сънищата Руиз Ау идваше при нея и я молеше за прошка, а тя се преструваше, че приема неговите обяснения и извинения. Насън тя скриваше своята омраза и ловко го мамеше, за да го направи абсолютно безпомощен и по такъв начин да си отмъсти. Но сънищата я терзаеха неописуемо, защото тя винаги се събуждаше преди да разбие сърцето му така, както той бе разбил нейното. Най-лошото беше, че понякога Низа се събуждаше и усещаше, че въпреки цялата си омраза е просълзена и разстроена от това, че сънят е свършил и Руиз отново се е изплъзнал от нея, и тя никога повече няма да го види.

Понякога ѝ се струваше, че е умряла и е в ада. Може би всичко, което се бе случило с нея до момента, е било чистилицето? А ако гордата принцеса не е издържала изпитанията и сега до края на времето е обречена на тази сивота? Руиз Ау можеше да е демон на разрешението, изпратен специално, за да я съблазни. Пленницата намираше доста факти, затвърждаващи подозренията ѝ.

За да избегне сънищата, Низа се стараеше да спи по-рядко и прекарваше изкуствените затворнически ноци, седнала в тъмнината и спомняйки си за слънчевия Фараон. Именно по време на едно от тези бдения вратата изскърца, отмести се встрани и на прага се появи Руиз Ау. От рязко включилото се осветление на момичето ѝ потекоха сълзи,

така че за няколко секунди виждаше само неясен силует в отвора на вратата.

— Низа? — повика я той с мек неуверен глас.

Очите ѝ свикнаха със светлината и тя най-накрая успя да разпознае чертите на влезлия. Руиз беше със страшно измъчен вид, а върху хлътналите му бузи тъмнееше многодневна брада, под очите му се бяха появили дълбоки сенки. Изглеждаше остарял. Беше с някакви странни дрехи — като онези, които носят робите, при това ръкавите му бяха подгизнали от кръв.

В момента на разпознаването сърцето на принцесата омекна, отчаяно ѝ се прииска да се хвърли и да прегърне спасителя си. Но той държеше в ръката си карабина с дълга цев, следователно не беше пленник. Не беше по силите ѝ да разбере какво се случва. Не можеше да разбере за какво ѝ е спасението на тази странна планета, където злото е разцъфнало като разкошно цвете, а предателството се е превърнало във висше изкуство. Да, Руиз Ау се беше върнал, но какво значение имаше това за нея? Можеше ли да му се довери? Тя се страхуваше от него почти толкова много, колкото го обичаше, и сърцето ѝ се беше свило.

Девојката вдигна глава, но не каза нищо.

При вида на любимата си Руиз изпита физическа болка. Тя беше бледа и отслабнала. Прекрасните ѝ коси се бяха превърнали в сплъстена грива. Раменете ѝ бяха превити като на болен човек. Няколко секунди тя гледаше безизразно някъде в далечината, сякаш не забелязва случващото се, но после вдигна глава и в очите ѝ се появи преценяващо изражение. Като че ли ѝ бяха нанесли непоправима, но невидима на външен вид вреда. Тя все още беше прекрасна, но бе станала чужда и далечна.

— Низа — обади се той отново, — всичко е наред. Тръгваме си. — Той ѝ подаде свободната си ръка.

Девојката се изправи бавно, погледна разтворената му длан и на лицето и се появи изражение на предпазлива надежда.

— Мога ли да попитам къде ще отидем? — произнесе тя.

— Разбира се... Ще напуснем Морекупчина, ще намерим далеч по брега космодрум и ще се махнем от Суук.

Недоверието забули чертите ѝ като прашна покривка.

— А останалите?

— Те също. Молнех и Долмаеро. Не можем да ги оставим тук.

Тя премина покрай него с такова напрежение в цялото си тяло, сякаш очакваше, че той ще я бутне обратно в килията и ще се надсмее над разочарованието ѝ. Руиз усети непоносима болка в сърцето си и парене в очите. Как да ѝ обясни? Нямаше време: всяка допълнителна минута, прекарана в крепостта на Юбере, увеличаваше опасността. Публий беше напълно способен да измисли как да попречи на бягството им.

Когато излезе от килията, Низа забеляза ранения, легнал върху метална платформа, която се рееше без никаква опора във въздуха на сред коридора. Раните му вече бяха започнали да се пълнят с гной и да разпръскват зловоние. Явно беше пътник за оня свят. До него стоеше друг човек — дребен, с невзрачно лице. Раненият шепнеше настойчиво нещо на дребосъка, който енергично кимаше.

— Кои са те? — попита девойката.

Когато чу въпроса ѝ, Руиз се обърна, погледна фалшивия Юбере, който си шепнеше нещо с Публий, и разбра, че се готви някакъв убийствен план. В него избухна неудържима ярост, подхранена от всички ужасни престъпления, извършени от безумния хирург срещу агента и на всички останали. От яростта му притъмня пред очите, тя бушуваше в сърцето му, настоявайки най-накрая да бъде намерен изход. Пръстът върху спусъка конвулсивно се сви и главата на фалшивия Юбере се превърна в облак пара. Тялото падна върху Публий, а после се плъзна на пода.

— Не! — слабо простена създателя на чудовища, триейки от лицето си кръвта на двойника. — Защо го направи? Просто го разпитвах за твоите роби... какво са правили с тях...

Руиз се обърна към Низа, която пребледня още повече.

— Никога не буди бдителност в присъствие на този човек. Той е най-зловещото същество, което ти се е налагало и — надявам се — повече няма да ти се наложи да срещнеш. Той е плъзгав като змия и коварен като дилвърмуунски андрогин. Сега е наранен, осакатен и завързан за носилка. Вероятно умира. Но никога не забравяй, че това е най-опасният човек от всички, които си виждала някога.

Тя кимна мълчаливо, но агентът почти чуваше мислите ѝ: „А може ли той да бъде по-лош от теб, Руиз?“

Руиз намери килиите, където бяха затворени Молнех и Долмаеро, и пусна фараонците на свобода. Те се измъкнаха на светло, препъвайки се, и го посрещнаха не по-топло от Низа. Какво им бяха наговорили? Руиз само поклати глава, отчаян от безсилието си. Времето си минаваше и те трябваше да побързат, за да не изпуснат хората на Ивант Тилдореаморс, които трябваше да ги преоблекат за пътешествието с шлепа на Жертвоприносителите.

— Да вървим — каза рязко той и ги поведе към изхода.

ЕПИЛОГ

Едва когато излязоха в открито море и върховете на небостъргачите на Морекупчина постепенно започнаха да изчезват зад хоризонта, Руиз започна да вярва, че са избегнали страшната участ. Изглежда, бягството беше успяло. Старият шлеп плуваше доста уверено. Вятърът духаше откъм сушата и засега водите бяха сравнително спокойни. После, разбира се, щеше да стане по-зле.

Публий лежеше върху импровизирана постеля, ту бълнувайки, ту изпадайки в апатия. Останалите вече започваха да страдат от морска болест, поради което им се налагаше да прекарват голяма част от времето, облеgnати на парапета в опити да обърнат на обратно празните си стомаси.

Животът и възпитанието в свят, по-голямата част от който бе заета от пустиня, не ги беше подготвила за несгодите на пътешествието по море. Заобиколен от миризмата на повръщано и вонята от възпалилите се рани на Публий, Руиз също започна да усеща, че от време на време му прилошава.

Повечето жертвоприносители също не бяха в особено добра форма. Руиз чуваше как матросите им подвикват, когато на единия борд са се натрупали прекалено много хора, създавайки заплаха от преобръщане на шлепа. Заповедническите подвиквания и къркоренето на опитващите се да се изпразнят стомаси се прекратяваха от свистенето на невронните бичове, с които моряците прогонваха болните поклонници обратно в постелите им.

Белите дрехи на сектантите вече не сияеха с чистотата си, но фанатизмът на поклонниците никак не беше намалял. По-здравите пееха химни, превъзнасящи величието и благородството на самоубийството, или се разхождаха по палубата, гръмогласно цитирайки свещените книги. Колкото и да се опитваше Руиз да избегне опитите да бъде въввлечен в тази религиозна треска, правоверните не го оставяха на мира. В един момент дори му хрумна, че мъките по време

на пътуването са една от причините Жертвоприносителите да търсят избавление в лабораториите-касапници на Остриетата.

Агентът все още не беше успял да разкаже на фараонците за останалите скрити от тях събития, случили се в Морекупчина, и Низа продължаваше да общува с него подчертано формално.

Умората и изтощението го караха да се чувства недодялан, страхуваше се да не би случайно да каже или направи нещо не както трябва. А повече от всичко се боеше, че тя няма да го разбере, каквото и да каже. Затова предводителят все отлагаше и отлагаше обясненията, но никой, дори Долмаеро, не искаше от него никакви обяснения.

Публий се събуди внезапно и заразмахва ръце:

— Императорът на света! — извика той. — На света! — от гърдите му се изтръгна конвулсивна въздишка. — Руиз? — гласът на умирация изведнъж стана удивително ясен и разумен. — Руиз, знам нещо, което ти не знаеш. Искаш ли да ти го кажа?

— Давай — отвърна Руиз.

Той се надяваше само, че създателят на чудовища няма да се разкрещи. Това не се вписваше в ролята на смирените Жертвоприносители, насочили се към свещените земи на самоубийството. А дори и да се развикаше, Публий го правеше съвсем не скромно и смирено...

— Ха! Ти дори не ме попита за моята тайна. А ще дойде ден, когато ще съжаляваш за това, всички ще съжаляват. Но аз няма да ти разкрия своята Голяма Тайна. Ти сам скоро ще научиш за нея, всички ще научат — върху лицето на ранения се появи старото злорадство. — Ще ти доверя своята Малка Тайна, а в замяна ти ще бъдеш добро момче и ще ми донесеш „прилепало“ или поне ще ми позволиш да пия някакво лекарство.

— Не — отсече Руиз.

— Добре — съгласи се Публий. — Но аз въпреки това ще ти кажа моята Малка Тайна. Защо не, в края на краищата? Моят Юбере, преди да го убиеш... тъкмо ми разказваше, че един от твоите роби е бил при геншите.

На Руиз му прилоша доста сериозно. Той потрепна, но гласът му прозвуча напълно равнодушно:

— Естествено, император Публий. Кой?

Устните на умирация се разтеглиха в кошмарна пародия на усмивка.

— Точно това е най-смешното, Руиз. Ти го уби преди да успее да си изясня кой е. Ха-ха-ха-ха-ха!

В този момент той отново изгуби съзнание.

„Не — помисли си Руиз. — Това е очевидна лъжа. Просто поредната хитрост на Публий, единственият останал му начин да си отмъсти.“

Разбира се, фалшивият Юбере би могъл да получи подобни сведения от своите служители през времето между момента, когато агентът му бе върнал свободата на волята с кодовата фраза, и тяхното пристигане в крепостта. Но защо му е трябвало да съобщава тези сведения на господаря си?

Не, това почти със сигурност беше лъжа.

На сутринта на третия ден Публий умря. Това събитие предизвика пристъп на раздразнение в Руиз, тъй като той беше разчитал да използва влиянието на покойника върху Остриетата на Намп с цел да улесни максимално бягството им от Суук.

Но когато беглецът прехвърли тялото през парапета и го запрати в океана, най-силното му чувство беше облекчението.

Издание:

Рей Олдридж. Императорът на света

Библиотека „Фантастика“

ИК „Орфия“, 2005

Редактор: Веселин Рунев

Коректор: Анита Евтимова

ISBN 954-444-077-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.